Rouhani Satsang

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΥΟ ΤΕΛΕΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Baba Sawan Singh
1858-1948

Sant Kirpal Singh
1894-1974

ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Rouhani Satsang

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΥΟ ΤΕΛΕΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Baba Sawan Singh 1858-1948
Sant Kirpal Singh 1894-1974

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
Αιγαίου 29, Καρελλά-Κορωπί 19400
Τηλ.:210-3602883
http://www.pyrinoskosmos.gr
e-mail: info@pyrinoskosmos.gr

ISBN: 978 960 430 538-4

Rouhani Satsang

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΥΟ ΤΕΛΕΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Baba Sawan Singh 1858-1948

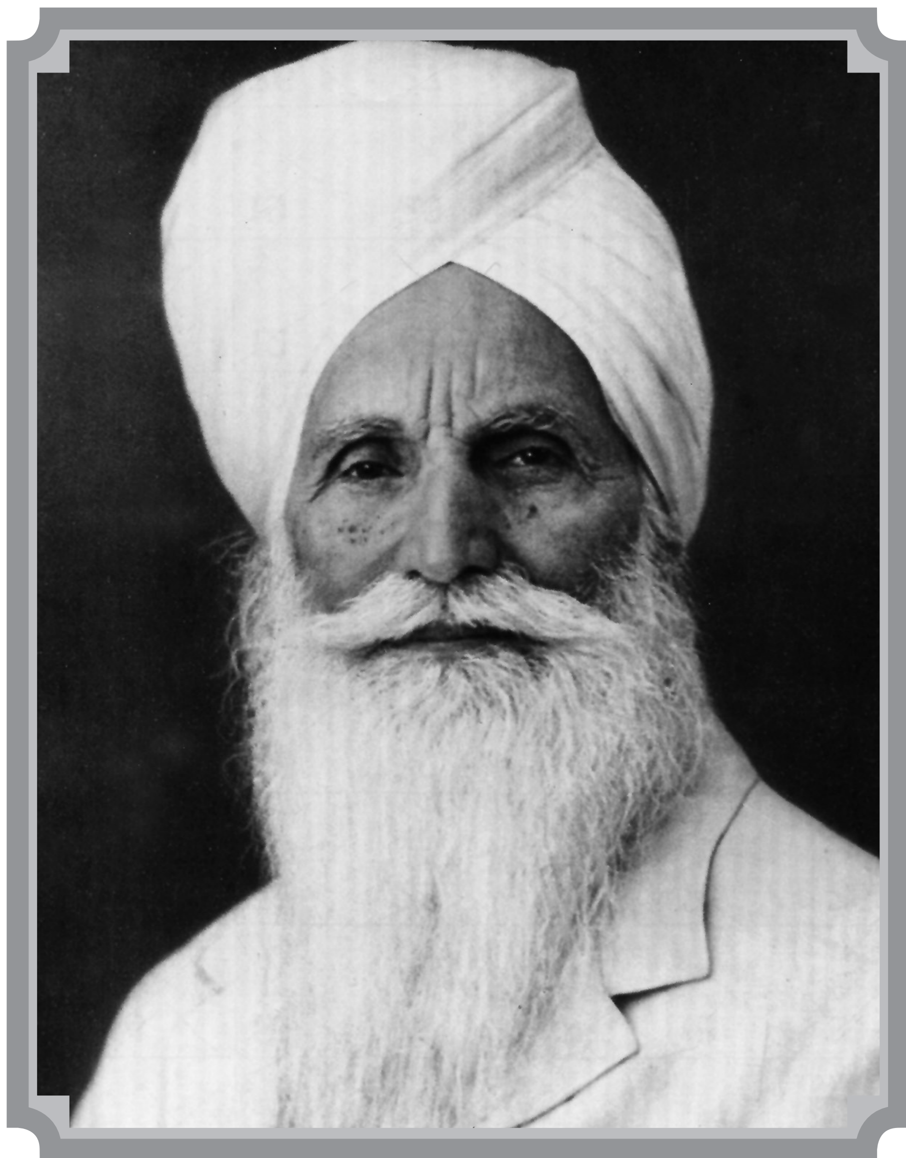
Sant Kirpal Singh 1894-1974

ΑΘΗΝΑ 2021

ΕΙΣΑΓΩΓΉ
Σχετικά με τους Πνευματικούς Διδασκάλους

Λέγοντας δάσκαλο εννοούμε κάποιον που είναι επαρκώς κάτοχος ενός γνωστικού αντικειμένου, το οποίο έχει την ικανότητα και την διάθεση να μεταδίδει σε άλλους, στους μαθητές του.
Τους δασκάλους από τα παλιά χρόνια συνηθίζουμε να τους διακρίνουμε σε δασκάλους που μας διδάσκουν θέματα που έχουν σχέση με τις τέχνες, τις επιστήμες, τις ανθρώπινες δραστηριότητες, την ανθρώπινη φύση και τις βιολογικές μας ανάγκες. Υπάρχουν όμως και δάσκαλοι που μας δίνουν πληροφορίες για μεταφυσικές πραγματικότητες, όπως για την ύπαρξη Εσωτερικών πνευματικών διαστάσεων και τη δυνατότητα βιωματικής επικοινωνίας με αυτούς τους Εσωτερικούς κόσμους. Ακόμα μας μιλούν για τον σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης, τον προορισμό μας πάνω στη γη και τέλος για τη σχέση του ανθρώπου με τον Δημιουργό του.
Αυτή η δεύτερη κατηγορία των δασκάλων ονομάζονται πνευματικοί δάσκαλοι και αυτούς τους διακρίνουμε σε θεωρητικούς και βιωματικούς. Οι θεωρητικοί, μιλάνε για γνώσεις που απέκτησαν μέσα από ιερά βιβλία, κοντά σε πνευματικούς ανθρώπους, σε ιερατικές ή πανεπιστημιακές σχολές ή θεωρούν ότι τις απόκτησαν χρησιμοποιώντας τη δύναμη του δημιουργικού τους νου με τον οποίο θεωρούν ότι τους προίκισε η φύση ή η Θεία Πρόνοια.

Αντίθετα οι βιωματικοί πνευματικοί δάσκαλοι δεν απέκτησαν τις γνώσεις και πληροφορίες τους από τρίτους αλλά έχουν βιώσει οι ίδιοι σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό τις Εσωτερικές μεταφυσικές πραγματικότητες, μέσα από προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Τους βιωματικούς δασκάλους μπορεί να διακρίνει κανείς ανάλογα με το πνευματικό επίπεδο στο οποίο αναφέρεται η διδασκαλία τους και στο οποίο επίπεδο μπορούν στην καλύτερη περίπτωση να μας οδηγήσουν, ώστε να έχουμε και εμείς προσωπική εμπειρία των ίδιων με αυτούς, Εσωτερικών κόσμων. Έτσι, από τους βιωματικούς δασκάλους, άλλοι μπορούν να μας οδηγήσουν στα κατώτερα και άλλοι στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα και ακόμα, σε μια ευλογημένη περίπτωση, ορισμένοι εντεταλμένοι από τον Θεό Πατέρα μας, μπορούν να μας οδηγήσουν στη θερμή αγκάλη Του και αυτό είναι που ονομάζουμε Θέωση των ψυχών μας. Σε αυτούς τους εντεταλμένους Διδασκάλους που στέλνονται στη γη για να οδηγήσουν τους μαθητές τους στη Θέωση, τους έχουμε δώσει μέσα στους αιώνες πολλά ονόματα και ένα από αυτά είναι «Τέλειοι Διδάσκαλοι». Στο βιβλίο αυτό καταγράφεται περιληπτικά η βιογραφία δύο Τελείων Διδασκάλων, των τελευταίων αιώνων, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν και του Κιρπάλ Σινγκ Τζί.

ΧΑΖΟΥΡ ΜΠΑΜΠΑ ΣΑΟΥΑΝ ΣΙΝΓΚ ΤΖΙ
1858-1948

ΧΑΖΟΥΡ ΜΠΑΜΠΑ ΣΑΟΥΑΝ ΣΙΝΓΚ ΤΖΙ

1858-1948

Κιρπάλ Σινγκ

Με τη χάρη του Θεού επικαλέστηκα το όνομά Του και με τα πιο κάτω λόγια που ήρθαν στο στόμα μου, θα προσπαθήσω να περιγράψω τη ζωή Του.

Ποιος δεν γνωρίζει το όνομα του μεσία της σύγχρονης εποχής, αυτή την προσωποποίηση της ηθικής, την Πηγή της Πνευματικότητας, που μέσα στη σκοτεινή άβυσσο του υλικού κόσμου, βοήθησε πολλούς να βρουν το δρόμο τους προς την Αλήθεια και φώτισε το σκοτεινό τους δρόμο; Πριν από λίγο καιρό και εμείς ήμαστε μάρτυρες των θαυμαστών γεγονότων που συνήθως συνδέονται με τη ζωή των Αγίων και είχαμε το τεράστιο όφελος της παρουσίας του Θεανθρώπου που έζησε και κινήθηκε ανάμεσα μας, οδηγώντας μας στο Μονοπάτι της Πραγματικότητας.

Τα μάτια του ήταν μεθυσμένα από αγάπη για τον Θεό
Τα χέρια του ήταν ένα, μ᾽ εκείνα του Θεού
Ο ίδιος ήταν η έκφραση του Θεού και
ο Θεός μιλούσε μέσα από το δικό του στόμα.

Αυτός ο Πνευματικός φωστήρας πήρε την ανθρώπινη μορφή στις 27 Ιουλίου του 1858 μέσα σε μια αξιοσέβαστη οικογένεια γαιοκτημόνων, στην επαρχία Λουντιάνα του Παντζάμπ. Ο πατέρας του, ο Σαρντάρ Καμπούλ Σινγκ αγαπούσε τη συντροφιά άγιων ανθρώπων και έκανε συχνά παρέα μαζί τους, ενώ η μητέρα του, η Σριμάτι Τζι, ήταν ζωντανό παράδειγμα της απλότητας, της καλής προαίρεσης, της αυτοπαράδοσης και της διαβίωσης σύμφωνα με το θείο θέλημα. Καθώς ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ ήταν μοναχογιός, ήταν το επίκεντρο

όλων των ελπίδων και ονείρων των γονέων του.

Από την παιδική του ηλικία είχε δείξει σημάδια εξαιρετικής ευφυΐας και υψηλής αντίληψης. Όταν αποφοίτησε από το σχολείο, υπηρέτησε για δύο χρόνια σαν δάσκαλος σε μία Στρατιωτική Σχολή και το 1884 γράφτηκε στο κολέγιο Μηχανικών Τόμσον, στη Ρούμα. Ήταν πολύ αγαπητός σε όλους και γνωστός για την εργατικότητά του. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του σαν μηχανικός κατατάχτηκε στο Μηχανικό του Στρατού και πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στο Αμποταμπάντ, σαν αξιωματικός. Οι ευγενικοί του τρόποι και η σκληρή δουλειά, τον έκαναν να κερδίσει την αγάπη και τη συμπάθεια και των ανωτέρων και των κατωτέρων του. Τον ελεύθερό του χρόνο περνούσε μελετώντας θρησκευτικά βιβλία και στη συντροφιά πνευματικών κι αφοσιωμένων στον Θεό ανθρώπων.

Ο πατέρας του, που και αυτός συνήθιζε να συναναστρέφεται με ανθρώπους που είχαν αγάπη για τον Θεό, τον έπαιρνε μαζί του κάθε φορά που είχε την ευκαιρία, να συναντάει τέτοιους ανθρώπους.

Ο Σαρντάρ Σαουάν Σινγκ Τζι στα νεανικά του χρόνια συνήθιζε να επισκέπτεται το Μπάμπα Καχάν που ήταν κάποιος άγιος που μόναζε στο Πεσαβάρ και μια μέρα του ζήτησε το δώρο της Πνευματικότητας. Ο Μπάμπα Καχάν του απάντησε ότι: «*Οπωσδήποτε θα λάβεις την Πνευματική ευλογία ενός Τέλειου Αγίου, όχι όμως από μένα*». Τότε εκείνος τον ρώτησε: «*Πού θα πρέπει να ψάξω για έναν τέτοιο άνθρωπο*»; και ο Μπάμπα Καχάν του απάντησε : «*Όπου και να ψάξεις, όλες σου οι προσπάθειες θα αποβούν μάταιες αλλά με το πλήρωμα του χρόνου ο ίδιος ο Άγιος θα έρθει να σε βρει*».

Η απλή και ενάρετη ζωή των γονιών του, επηρέασε το νεαρό Χαζούρ, με αποτέλεσμα να γίνει ολιγαρκής και να αναπτύξει σε μεγάλο βαθμό τις αρετές της συγχώρεσης, της ταπεινοφροσύνης και της αφοσίωσης. Από την παιδική του ηλικία ήταν απελευθερωμένος από θρησκευτικούς φανατισμούς και η σπουδή των βασικών αρχών όλων των θρησκειών αποτέλεσε αργότερα ένα αντικείμενο μελέτης γι' αυτόν. Γνωρίζοντας καλά τις γλώσσες Παντζάμπι, Ινδικά, Ουρντού, Περσικά και Αγγλικά μελέτησε τις Γραφές των Ινδουιστών, των Μουσουλμάνων, των Σιχ και των Χριστιανών και τις συσχέτισε με τις διδασκαλίες των μεγάλων Αγίων του παρελθόντος και τις Γραφές των Σούφι, που έδιναν ιδιαίτερη έμφαση στις βασικές αρχές της αγάπης, της αφοσίωση και της ηθικής διαβίωσης.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα διέμενε στην περιοχή των λόφων του Μούρι κι έτσι του δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσει κάθε είδος περαστικού προσκυνητή που περνούσε από εκεί με προορισμό το Αμάρ Ναθ, ένα τόπο προσκυνήματος των Ινδουιστών. Αυτή η συνεχής αναζήτηση του για τον Θεό, μετά από πολλά χρόνια στέφθηκε με επιτυχία. Η προφητεία του Μπάμπα Καχάν βγήκε αληθινή. Μια μέρα το 1894, στους λόφους του Μούρι, ο Διδάσκαλος Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, που υπήρξε το κορυφαίο κόσμημα ανάμεσα στους μαθητές του προηγούμενου Τέλειου Δασκάλου Σιβ Νταγιάλ Σινγκ, (*γνωστού σαν Σοαμίτζι*), πέρασε από εκεί με μια από τις μαθήτριές του. Αυτή, βλέποντας τον Μπάμπα Σαουάν απασχολημένο στα υπηρεσιακά του καθήκοντα, δεν του έδωσε σημασία όμως ο Μπάμπα Τζαϊμάλ γύρισε και της είπε: «*γι᾽ αυτόν τον ευλογημένο του Θεού ήρθαμε εδώ*». Η μαθήτρια έκπληκτη παρατήρησε: «*Αυτός ο κύριος δεν είχε ούτε καν την ευγένεια να σας χαιρετήσει*». Ο Μπάμπα Τζαϊμάλ χαμογέλασε και της λέει: «*Μην τον κατηγορείς τον δόλιο γιατί δεν γνωρίζει ακόμα τίποτα, όμως σε τέσσερις ημέρες από σήμερα θα έρθει να με αναζητήσει*». Όλα έγιναν ακριβώς όπως τα προέβλεψε ο Διδάσκαλος Μπάμπα Τζαϊμάλ. Από την τέταρτη ημέρα ο Χαζούρ άρχισε να πηγαίνει στο μέρος που διέμενε ο Μπάμπα Τζι και κάθε φορά να κάθεται και να συζητάει μαζί του για ώρες, σχετικά με την πνευματικότητα. Μετά από μερικές μέρες όλες οι αμφιβολίες του Χαζούρ είχαν διαλυθεί κι ο σκεπτικισμός του είχε εξαφανισθεί.

Η απλή αγνή ζωή και τα διδάγματα του Μπάμπα Τζαϊμάλ έκαναν στο νεαρό Σαουάν τόσο βαθιά εντύπωση που από τότε καθόρισε τον Μπάμπα Τζαϊμάλ σαν οδηγό φάρο στο ταξίδι της ζωής του. Η συνάντηση ενός Δασκάλου σαν τον Τζαϊμάλ κι ενός μαθητή σαν τον Σαουάν υπήρξε μία ανώτατη προκαθορισμένη Πνευματική εκπλήρωση. Ο Διδάσκαλος έβαψε τον μαθητή στο ίδιο ανεξίτηλο χρώμα με τον εαυτό του. *

Κάτω από την καθοδήγηση του Μπάμπα Τζαϊμάλ, ο Σαουάν Σινγκ πολύ σύντομα, στα επόμενα χρόνια έφθασε τη Θέωση και έγινε ο πολικός αστέρας των ανθρώπων της εποχής του.

---

* *Έκφραση της εποχής, που σήμαινε ταυτότητα. Έκφραση ανάλογη και αντίστοιχη με αυτή του Ευαγγελίου «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα». Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο συγγραφέας εννοεί ότι του Μπάμπα Τζαϊμάλ έδωσε μύηση στο Χαζούρ.*

Το 1903 λίγο πριν αφήσει τη θνητή του μορφή, ο Μπάμπα Τζαϊμάλ ανέθεσε το έργο της Πνευματικότητας στον Σαουάν Σινγκ, που οι άνθρωποι από τότε συνήθιζαν να τον αποκαλούν με σεβασμό, «*Μαχαράτζι*», «*Χαζούρ Μαχαράτζ Σαχίμπ*» και «*Σαρντάρ Σαουάν Σινγκ Τζι*».

Από το 1903 έως το 1911, παρόλο που ο Διδάσκαλος Χαζούρ εργαζόταν για τη διαβίωσή του σε κάποια στρατιωτική υπηρεσία, αφιέρωνε τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο του σε διαλογισμό.

Από το 1911 αισθάνθηκε τόσο έντονα την ανάγκη να διαδώσει την Πνευματικότητα που αποφάσισε να συνταξιοδοτηθεί πολύ νωρίτερα απ᾽ ότι ήταν καθορισμένο για τους κρατικούς υπαλλήλους και αφιέρωσε το υπόλοιπο της ζωής του στην υπηρεσία των αναζητητών της Αλήθειας

Σε μια απόσταση τριών μιλίων από το Σιδηροδρομικό Σταθμό της Μπεάς, στην περιοχή του Παντζάμπ, ίδρυσε το 1891 κοντά στις όχθες του ομώνυμου ποταμού Μπεάς μία όμορφη παροικία και της έδωσε το όνομα του Διδασκάλου του, «*Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ*».

Εκεί εκτός από τα σπίτια και τα μπανγκαλόους, κτίσθηκε μια ευρύχωρη αίθουσα διαλέξεων, γνωστή μέχρι σήμερα σαν «Αίθουσα Σάτσανγκ της Ντέρα Μπεάς», με κόστος, τότε, το 1934-35 περίπου 200.000 ρουπίες. Αυτή η αίθουσα έχει το σχήμα του γράμματος ταυ (Τ) και διαστάσεις 40 Χ 120 μέτρα. Παρόμοια αίθουσα ακόμα και σήμερα σπάνια μπορεί κανείς να συναντήσει στη Βόρεια Ινδία.

Ο Χαζούρ αποφάσισε να παντρευτεί σε πολύ νεαρή ηλικία αλλά η γυναίκα του πέθανε την εποχή της μνηστείας τους. Τελικά παντρεύτηκε μία άλλη γυναίκα, την Σριμάτι Κισάν Καούρ, αφού συμπλήρωσε 25 χρόνια αγαμίας και απέκτησε μαζί της τρία αγόρια, τον Σαρντάρ Μπαντσίτ Σινγκ, τον Σαρντάρ Χαρμπάνς Σινγκ και ένα άλλο που πέθανε σε παιδική ηλικία.

Όλη η ζωή προσωπικοτήτων σαν τον Σαρντάρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ είναι γεμάτη με θαύματα. Είναι αγγελιοφόροι της Ειρήνης, της Αλήθειας και της Αδελφοσύνης.

Έσβησε όλες τις διακρίσεις των υψηλών και χαμηλών τάξεων, του χρώματος, της θρησκείας και της φυλής. Την εποχή του εμφυλίου πολέμου και της διαίρεσης των Ινδιών, όταν το Παντζάμπ ήταν πεδίο συγκρούσεων και σκοτεινές δυνάμεις δρούσαν με σκοπό τον αφανισμό και την καταστροφή της ζωής και της περιουσίας αθώων ανθρώ-

πων, δρόσισε τις καρδιές του απογοητευμένου και καταπιεσμένου λαού με ένα θείο καταρράκτη ελέους, Ήταν την εποχή που στο όνομα των θρησκειών η παράνοια του μίσους έκαιγε με πάθος και η έχθρα εκδηλωνόταν με φαύλες δραστηριότητες, αιματοχυσίες και βανδαλισμούς. Και ακόμα, που αδιάκριτα με το θρήσκευμά τους, οι άνθρωποι υπέφεραν με τη φωτιά και το σπαθί, ανείπωτες δυστυχίες και στερήσεις, Την εποχή εκείνη, ο Διδάσκαλος Μπάμπα Σαουάν στάθηκε στο σταυροδρόμι όλων των ανέμων που φύσαγαν και συγκέντρωσε γύρω του πάνω από 100 δυστυχισμένους Μουσουλμάνους πρόσφυγες από τις γύρω περιοχές, προσφέροντάς τους άσυλο στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ και φρόντισε αργότερα να τους μεταφέρει όλους με ασφάλεια στο Πακιστάν.

Ο Χαζούρ υπήρξε ένας μεγάλος αναμορφωτής. Εκείνη την εποχή ήταν ο Πολικός Αστέρας όλης της ανθρωπότητας και πάντα πρόσφερε αγάπη, φιλία και στοργή σε όσους είχαν προβλήματα και βάσανα. Με το νερό της αλήθειας, της αδελφοσύνης και της ισότητας, Εκείνος, με τα ίδια του τα χέρια καθάριζε την κακία και την εχθρότητα από τις καρδιές των ανθρώπων που βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά μέσα στο δηλητήριο του υλισμού. Έβαζε τον καθένα να πιει από το Θείο Νέκταρ, όσο μπορούσε και πάντα τόνιζε την αξία της έντιμης ζωής. Ο ίδιος προσωπικά, συντηρούσε τον εαυτό του με την σύνταξή του και ποτέ δεν δέχτηκε καμία οικονομική παροχή ή δώρο από κανέναν, ούτε ακόμα κι από τους μαθητές του.

Ο Διδάσκαλος Σαουάν, αναβίωσε τα διδάγματα των Αγίων και τα έφερε στο προσκήνιο. Όπως οι προκάτοχοί του, Καμπίρ Σαχίμπ, ο Γκουρού Νανάκ, ο Τούλσι Σαχίμπ, ο Παλτού Σαχίμπ, ο Σοάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ, ο Μαουλάνα Ρούμι, ο Σάμας-Ι-Ταμπρίζ και άλλοι, σήκωσε τους μαθητές του από τον βαθύ τους ύπνο και τους έβαλε στο μονοπάτι της Σούρατ Σάμπντ Γιόγκα ή Σουλτάν-Ουλ-Ακζάρ που είναι το αρχαιότερο ή μάλλον το αιώνιο μονοπάτι που οδηγεί στην Πραγματικότητα και το οποίο είναι φυσικό κι αναλλοίωτο μέσα στους αιώνες και που πάντα θα παραμένει στο διηνεκές χωρίς καμία τροποποίηση.

Τα διδάγματά Του είναι Εσωτερικά κι όχι εξωτερικά. Συνήθιζε να λέει ότι: «*Ο Θεός κατοικεί μέσα σε κάθε καρδιά. Η Πνευματικότητα είναι η κοινή κληρονομιά ολόκληρου του κόσμου και όλης της ανθρωπότητας και δεν περιορίζεται σε κάποια χώρα ή εθνικότητα. Το παν*

κι ο τελικός στόχος της Πνευματικότητας είναι η ένωση της ψυχής με την Παντοδύναμη Υπερψυχή (Θεό). Ο άνθρωπος είναι η σκεπή και η κορώνα όλης της Θεϊκής Δημιουργίας και τίποτα δεν είναι ανώτερο απ᾽ αυτόν. Είναι η απευθείας εκδήλωση του Θεού και είναι το θαύμα του μεγαλείου του Θεού. Ο άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει τη δυνατότητα, μέχρι να ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου να μπορεί να ανυψωθεί μέχρι τον Παράδεισο και να επιστρέψει. Ο ήλιος και το φεγγάρι, ο παράδεισος και η κόλαση, η γη κι ο ουρανός είναι στα πόδια του». Λέει ο ποιητής για τον άνθρωπο:

Μέσα σε λίγο χρόνο βρίσκεται δίπλα στον Θεό.
Είναι σαν την σταγόνα απ᾽ τον Ωκεανό – τον Δημιουργό,
είναι η ακτίνα του Ανώτατου ήλιου και
η σταγόνα και η ακτίνα αισθάνονται αγωνία
όσο είναι χωρισμένες από την πηγή τους
και ησυχάζουν μόνο όταν γίνουν ένα μ᾽ αυτήν.

Ο άνθρωπος είναι ότι πιο μεγάλο και ευγενικό υπάρχει μέσα στη Θεία Δημιουργία. Στην ουσία του είναι ένα τέλειο ον που μπορεί να λειτουργεί σε δύο επίπεδα, στο εξωτερικό και το Εσωτερικό. Στο εξωτερικό επίπεδο, με τη διάνοιά του αναπτύσσει τις επιστήμες που τον βοηθάνε στην προσπάθεια του να επιβιώσει, πέρα από τα όρια της γνώσης και της φιλοσοφίας. Στο Εσωτερικό επίπεδο παραμένει σιωπηλός, μόνος και ανίκανος να καταλάβει τα αβυσσαλέα βάθη των μυστικών της Φύσης. Με την βοήθεια των θρησκευτικών γραφών προσπαθεί να φτάσει στο Τέρμα, αλλά σκοντάφτει σε κάθε του βήμα. Πολύ σύντομα συνειδητοποιεί την άγνοιά του και ακόμα ότι είναι ανίκανος να φτάσει εκεί, παρά μόνον εάν και όταν κατορθώσει να έχει την καθοδήγηση ενός έμπειρου Πνευματικού Διδασκάλου. Μέχρι τότε, η Θεολογία, η Γνώση και η Πραγματικότητα παραμένουν γι᾽ αυτόν γρίφοι που δεν μπορούν να αποκρυπτογραφηθούν και αινίγματα δυσεπίλυτα.

Μπορούμε να επιτύχουμε τη Θέωση κατά την διάρκεια της γήινης παραμονής μας, μόνο με τη βοήθεια ενός αφυπνισμένου και πραγματικά συνειδητού Διδασκάλου. Ένας τέτοιος Διδάσκαλος έχει βαθιές ρίζες μέσα στη Θεϊκή Πραγματικότητα κι όλες οι ιδιότητες του Θείου Φωτός αντανακλώνται απόλυτα και ακτινοβολούν μέσα από αυτόν. Είναι απόλυτος γνώστης κάθε επικίνδυνου σημείου που μπορεί να συναντήσει ο μαθητής στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας και τον

συνδέει με τον «*παλμό της ζωής*» που είναι γνωστός σαν «*Σάμπντ*» στους Ινδουιστές, σαν «*Κάλμα*» στους Μουσουλμάνους, σαν «*Νάαμ*» στους Σιχ, σαν «*Λόγος*» στους Χριστιανούς και σαν «*Μουσική των Σφαιρών*», στους Πυθαγόριους .

Κάτω από την επίβλεψη και την καθοδήγηση του, ένας τέτοιος Διδάσκαλος ανοίγει τον Εσωτερικό οφθαλμό του αναζητητή και τον οδηγεί από Επίπεδο σε Επίπεδο μέχρι να τον εναποθέσει στα Πόδια του Θεού και όλα αυτά, κατά την διάρκεια αυτής του της ζωής κι όχι μετά το θάνατο του.

Είναι λοιπόν ύψιστης σημασίας για κάθε νοήμονα άνθρωπο, ανεξάρτητα από θρησκεία, χρώμα ή φυλή να συναντήσει τον ζωντανό Διδάσκαλο της εποχής του, προκειμένου να πιει το Νέκταρ της Αθανασίας και να αποκτήσει Αιώνια ζωή.

Σχετικά με αυτό ο Μαουλάνα Ρούμι λέει σε κάτι στίχους του:

«Κράτα το χέρι ενός Διδασκάλου, γιατί χωρίς Αυτόν
ο δρόμος είναι γεμάτος από ανείπωτους κινδύνους και δυσκολίες.
Ποτέ, ούτε λεπτό μην αποχωριστείς το Δάσκαλο
και ποτέ μην έχεις εμπιστοσύνη στη δική σου αξία και σοφία».

Το ίδιο αναφέρεται και στο Γκουρού Γκράνθ Σαχίμπ τις ιερές γραφές των Σιχ:

«Συνάντησε τον Δάσκαλο και πάρε μύηση από Εκείνον.
Παράδωσε σώμα και νου σ᾽ Αυτόν και Εσωστρέψου.
Μόνο αναλύοντας τον εαυτό σου θα βρεις το Μονοπάτι».

Ο Χαζούρ εκτός από την πραγματοποίηση της απόλυτης Πνευματικής γνώσης διέθετε και φυσική ομορφιά. Η καλοσχηματισμένη κορμοστασιά του, σαν κυπαρίσσι, το ακτινοβόλο του πρόσωπο και μέτωπο, το άψογο μακρύ λευκό γένι του, το κατάλευκο τουρμπάνι του, η ελιά στο δεξί του μάγουλο, τον έκαναν εξαιρετικά ελκυστικό και μυριάδες μάτια γεμάτα λαχτάρα συγκεντρωνόταν επάνω όταν περνούσε από κάπου ή όταν έδινε Πνευματικές ομιλίες. Στις φτέρνες του είχε το σημάδι του Λωτού (*Padam Reka*).

Ένας γνωστός στίχος από τη Χριστιανική Παράδοση ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωσή του.

«Έχεις την ομορφιά του Ιωσήφ, την θεραπευτική ικανότητα του
Ιησού Χριστού και το σοφό χέρι του Μωυσή.
Μόνο εσύ κατέχεις όλες αυτές τις θαυμαστές ιδιότητες

που απαρτίζουν τη χαρισματική σύνθεση της φυσικής μορφής σου».

Μόνο μια ματιά του Χαζούρ μπορούσε να δώσει ηρεμία σ᾽ έναν μπερδεμένο και διαταραγμένο νου και να χαρίσει παρηγοριά σε κάθε ραγισμένη καρδιά. Όμως και πάνω από όλα έδινε ευλογία και δύναμη στους μαθητές του για να προχωρήσουν στο σκοπό τους.

Ο τρόπος που εκφραζόταν ήταν εντυπωσιακός και οι ερμηνείες που έδινε στα ιερά κείμενα ήταν εξαιρετικά σαφείς. Τα απλά διαφωτιστικά λόγια και οι φράσεις του, φώτιζαν τα μυστήρια του σύμπαντος και ήταν ιδιαίτερα γλυκές κι εκστατικές. Σε αντίθεση, οι λόγοι που εκφωνούσαν οι ιερείς και θεολόγοι της εποχής του “από τον άμβωνα”, βασισμένοι μόνο στη διάνοια και τη λογική, απλά πρόδιδαν το γεγονός ότι αποτελούσαν απομιμήσεις της αληθινής τέχνης του να μεταδίδει κανείς τις Εσωτερικές αλήθειες. Θύμιζαν σκόρπια λουλούδια χωρίς άρωμα, σερβιρισμένο κρασί που δεν μπορεί να προκαλέσει καμία μέθη και ομορφιά σε σώμα νεκρού που δεν είναι ελκυστική, γιατί ο νεκρός δεν έχει ψυχή.

Αντίθετα ο Χαζούρ αναφερόταν στα Θεία Μυστήρια με τέτοια ευκολία και Χάρη που τα λόγια του απορροφιόταν και βυθιζόταν βαθιά στις καρδιές, αφήνοντας γλυκές, ανεξίτηλες εντυπώσεις. Αυτό βέβαια μπορεί να συμβεί μόνον όταν κάποιος “γνωρίζει” πραγματικά, έχει “αληθινή” Εσωτερική εμπειρία αυτών για τα οποία ομιλεί και έχει την ικανότητα να ενσταλάζει στα μύχια της ψυχής των ακροατών του όχι μόνο την ουσία των λέξεων αλλά και την ουσία των δικών του Πνευματικών επιτεύξεων. Τότε ο λόγος του είχε μια ασυνήθιστη μαγευτική πειστικότητα και γοητεία που αιχμαλώτιζε τις καρδιές τους.

Αυτός ο Μεγάλος Δάσκαλος της Πνευματικότητας ταξίδευε απ᾽ άκρη σ᾽ άκρη σε όλη την χώρα και τα Πνευματικά του μηνύματα λειτουργούσαν σαν βάλσαμο σε εκατοντάδες και χιλιάδες πληγωμένες καρδιές. Δεν υπάρχει χωριό στο Παντζάμπ στο οποίο να μην έχει αφήσει μεγάλο αριθμό μαθητών του. Σε διάφορα μέρη της Ινδίας πάνω από 30 αίθουσες Σάτσανγκ χτίστηκαν κι έγιναν κέντρα Πνευματικής γνώσης και πρακτικής. Ακόμη κι όταν έφτασε σε μεγάλη ηλικία, αυτή η σεβάσμια προσωπικότητα, έδινε Πνευματικές ομιλίες και διαλέξεις για πολλές ώρες, για να μπορέσει να κορέσει τη δίψα για Πνευματικότητα εκατομμυρίων αναζητητών. Τις μηνιαίες συναθροίσεις του (*Σάτσανγκ*), στη Μπεάς, παρακολουθούσαν 60.000-80.000 ψυχές για να ωφεληθούν από αυτή την Πνευματική πηγή.

Ο μεγάλος Διδάσκαλος Χαζούρ μετέδωσε τις αιώνιες αρχές της

Πνευματικότητας απ᾽ άκρη σ᾽ άκρη σ᾽ όλο τον κόσμο κι ενέπνευσε ενθουσιασμό γι᾽ αυτές μέσα στο νου των ανθρώπων που πήγαιναν κοντά του, χαμένοι μέσα στη ζάλη του υλισμού. Κατά την διάρκεια της ζωής του η μεγάλη του φήμη ταξίδεψε σε διάφορες χώρες και οι μαθητές του, που αποτελούταν κυρίως από Ινδουιστές, Μουσουλμάνους, Σιχ και Χριστιανούς, από όλες τις κοινωνικές τάξεις, κάστες και φυλές, πλούσιοι και φτωχοί, διανοούμενοι κι αγράμματοι, υπολογίζονται γύρω στις 200.000.

Αυτή η μαγνητίζουσα προσωπικότητα του Χαζούρ προσέλκυσε μαθητές όχι μόνο από την Ινδία και τα γειτονικά της κράτη αλλά από όλες τις χώρες του κόσμου και από όλες τις ηπείρους. Πολλοί αναζητητές πραγματοποιούσαν ταξίδια στην Ινδία μόνο και μόνο για ν᾽ ακούσουν το Πνευματικό του μήνυμα. Ο αριθμός των οπαδών του στην Αμερική, Ελβετία, Αγγλία και Γερμανία αριθμεί πολλές χιλιάδες και μεταξύ αυτών ήταν και ορισμένοι που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξάπλωση των Διδασκαλιών των Τελείων Διδασκάλων όπως οι Dr. Brock, Dr. Johnson και Dr. Schmidt, ο κύριος Myers, ο συνταγματάρχη Sanders και πολλοί άλλοι.

Ο Χαζούρ συνήθιζε να λέει ότι: *«Όλες οι θρησκείες κι όλες οι χώρες είναι δικές μου και τις αγαπώ εξίσου»*. Η έμφυτη επιθυμία του ήταν να συγκεντρώσει όλες τις θρησκείες σ᾽ ένα κοινό επίπεδο συνεννόησης, να ενώσει όλη την ανθρωπότητα με ένα κοινό νήμα και στην συνέχεια να βάλει όλους τους ανθρώπους στο αρχαίο μονοπάτι που οδηγεί στον κοινό στόχο όλων των θρησκειών, "την Ευτυχία και την Πνευματικότητα". Έλεγε ότι:

«Η ουσία όλων των θρησκειών είναι η ίδια. Ο Θεός είναι ένας. Όλη η ανθρωπότητα είναι παιδιά Του και κατά συνέπεια είναι αδέλφια μεταξύ τους. Όλη η Δημιουργία δεν είναι παρά η εκδήλωση μιας πραγματικότητας, μιας Ψυχής που απλώνει τη δύναμή της παντού και επηρεάζει τα πάντα. Ένα Φως που ακτινοβολεί μέσα σε όλο το σύμπαν, ένας Ήλιος που λάμπει πάνω από κάθε άνθρωπο. Οι διαφωνίες και η μεγάλη δυσαρμονία που επικρατεί στον κόσμο είναι αποτέλεσμα του πάθους, του μίσους και της εχθρότητας που οδήγησε κατά καιρούς σε αιματοχυσία εκατοντάδες χιλιάδες αθώων ψυχών και ήταν κάθε φορά το αποτέλεσμα μιας εσφαλμένης ερμηνείας και ενός εκφυλισμένου τρόπου ζωής. Η μόνη πετυχημένη μέθοδος για να τεθεί κάτω από έλεγχο αυτή η καταιγίδα της αλόγιστης καταστροφής και του βανδαλισμού είναι να ενωθεί η ανθρωπότητα σε μια Παγκόσμια Αδελφότητα και ευ-

αίσθητοι και συνειδητοί αρχηγοί και καθοδηγητές όλων των θρησκειών, αντί να επικεντρώνονται σε δραστηριότητες μηδαμινής σημασίας, να συγκεντρωθούν και να βάλουν τις βάσεις μίας κοινής θρησκείας και να εμφυσήσουν στους ανθρώπους υψηλές αρχές, όπως τον ευγενικό χαρακτήρα που πηγάζει μέσα από την ενότητα της ψυχής. Είμαστε όλοι ψυχές, είμαστε ένοικοι αυτού του σπιτιού που λέγεται σώμα αλλά δεν είμαστε εμείς το ίδιο το σώμα. Με την εξύψωση του ένοικου θα βελτιωθεί και οτιδήποτε αφορά το σώμα, όπως οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων».

Ο Χαζούρ Μαχαράτζ Σαχίμπ παρουσίασε στον κόσμο ένα βιβλίο με τα διδάγματα των Αγίων σε μορφή αποστάγματος, το "Γκουρουμάτ Σιντάντ"*, ένα μνημειώδες έργο στη γλώσσα Παντζάμπι. Το βιβλίο αυτό γράφτηκε κάτω από την αυστηρή καθοδήγηση του Διδασκάλου Χαζούρ για να χρησιμεύει σα φωτεινή δάδα στο Μονοπάτι της Πνευματικότητας.* Τέτοιο δυναμικό λογοτεχνικό έργο δεν είχε δει το φως της δημοσιότητας τα τελευταία 500 χρόνια. Αυτός ο ακριβός θησαυρός της «*Γνώσης του Θεού*» απέκτησε κατά την διάρκεια της ζωής του Χαζούρ μεγάλη φήμη και διαβάστηκε από ένα πολύ μεγάλο αριθμό αναζητητών της αλήθειας.

Κατά τη διάρκεια της ζωής του, ο Διδάσκαλος Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν, δεν άφησε καμία ευκαιρία στην προσπάθειά του να αναμορφώσει Πνευματικά τις μάζες των ανθρώπων που κατέφευγαν στη Πνευματική του φροντίδα. Ακόμα και όταν έφθασε την ηλικία των 90 ετών και τότε ακόμα, αψηφούσε την σωματική του κούραση και αφιέρωνε με προθυμία 18 από τις 24 ώρες της ημέρας στην υπηρεσία της ανθρωπότητας, δίνοντας διαλέξεις και παραχωρώντας προσωπικές συνεντεύξεις που χάριζαν Πνευματική ικανοποίηση σε κάθε αναζητητή.

Όμως επειδή η δομή κάθε φυσικού σώματος αποτελείται από σάρκα και οστά, όπως και μια μηχανή, μπορεί να λειτουργήσει μέχρις ενός ορισμένου σημείου. Έτσι κάποτε, η αδιαφορία του Χαζούρ για την σωματική του ξεκούραση και η συνεχής σκληρή δουλειά του είχε

* *Το Γκουρουμάτ Σιντάτ, γράφτηκε από τον ίδιο τον Κιρπάλ Σινγκ με Εσωτερική υπαγόρευση του Χαζούρ. Όταν το βιβλίο τελείωσε και διαβάστηκε από τον Χαζούρ, είπε του Κιρπάλ να βάλει το δικό του όνομα σαν συγγραφέα του βιβλίου αλλά ο Κιρπάλ ευγενικά δεν το δέχτηκε και έβαλε το όνομα του Δασκάλου του, που του το είχε υπαγορεύσει.*

σαν αποτέλεσμα να λυγίσει η φυσική του υπόσταση κάτω από το βάρος της κούρασης. Ύστερα από συνεχείς παρακλήσεις και παραινέσεις σχεδόν όλων των ανθρώπων που τον επισκέπτονταν, ο Χαζούρ ανταποκρίθηκε στις προσευχές τους κι αποφάσισε να συμβουλευτεί ένα γιατρό που αυστηρά του συνέστησε να ξεκουραστεί για ένα διάστημα. Στη συνέχεια τον Σεπτέμβριο του 1947 πήγε στο Αμριτσάρ για ιατρική περίθαλψη, αλλά πριν φύγει από την Ντέρα φρόντισε να συσταθεί μια Διαχειριστική Επιτροπή, υπό την εποπτεία του Σαρντάρ Μπαχαντούρ, για την διοίκησή της. Η υγεία του βελτιώθηκε λίγο στο Αμριτσάρ αλλά χειροτέρεψε στις 4 Οκτωβρίου του 1947. Στις 5 Οκτωβρίου έστειλε κάποιον από την Μπεάς να με φωνάξει. Μετά από μια εβδομάδα η κατάσταση του βελτιώθηκε πάλι για λίγο.

Το πρωί της 12ης Οκτωβρίου του 1947 στις επτά το πρωϊ με ειδοποίησε να πάω στο δωμάτιό του. Κατά την διάρκεια που βρισκόμουν στην μεγαλόπρεπη παρουσία του μου είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ! Έχω αναθέσει όλες τις υπευθυνότητες σε διαφόρους αλλά δεν έχω ακόμα αναθέσει σε κανέναν το έργο του Νάαμ, δηλαδή της μύησης και της Πνευματικής εργασίας. Αυτό το αναθέτω σ᾽ εσένα σήμερα, έτσι ώστε αυτή η άγια και ιερή επιστήμη να ανθίσει*».

Ακούγοντας τα λόγια του τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα και θλιμμένος καθώς ήμουν τον ικέτεψα: «*Χαζούρ! Την ειρήνη και ασφάλεια που αισθάνομαι όταν κάθομαι στα Πόδια σου εδώ, δεν την έχω στα ανώτερα επίπεδα...*» Η καρδιά μου γέμισε αγωνία, δεν μπορούσα να μιλήσω πια και μόνο τον κοίταζα. Ο Χαζούρ μου έδωσε κουράγιο και με χάιδεψε για αρκετή ώρα. Μετά απ᾽ αυτό, οποτεδήποτε είχα την ευλογία να βρίσκομαι μόνος μου με τον Χαζούρ, μου μιλούσε για Εσωτερικά θέματα και για τη Ντέρα Μπεάς και μου έδινε οδηγίες για το τι έπρεπε να κάνω όταν θα έφευγε για πάντα από τη γήινη ζωή.

Κατά την περίοδο που ήταν καθηλωμένος στο κρεβάτι λόγω της ασθένειας του, τις τελευταίες μέρες του Φεβρουαρίου του 1948, μια μέρα ρώτησε: «*Πόσες ψυχές έχουν μυηθεί από εμένα;*» Συμβουλευτήκαμε τα αρχεία κι αφού τελείωσαν οι καταμετρήσεις δόθηκε απάντηση στον Χαζούρ «*Μέχρι τώρα περίπου 150.000 ψυχές αφυπνίσθηκαν από τον εν ζωή Διδάσκαλο*».

Την ίδια ημέρα το βράδυ, όταν τον συνάντησα μου είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ! Έκανα τη μισή από την δουλειά που σου ανέθεσα και έδωσα το Ναάμ (μύηση) σε πάνω από ενάμισι λακ ανθρώπων, την υπόλοιπη*

δουλειά πρέπει να την τελειώσεις εσύ». Εγώ με ενωμένα τα χέρια και ψελλίζοντας απάντησα: *«Χαζούρ, θα γίνει αυτό που με διατάζεις αλλά έχω μια παράκληση... Εύχομαι και η υπόλοιπη δουλειά να τελειώσει επίσης από τον Χαζούρ... Θα πορεύομαι όπως θα ορίζει ο Χαζούρ να πορεύομαι... Εύχομαι ο Χαζούρ να μείνει μαζί μου και να με παρακολουθεί κι όλες οι εντολές του να πραγματοποιούνται στην παρουσία και στο όνομά του».*

Τότε***, ο Χαζούρ σιωπηλά με κοίταξε επίμονα μέσα στα μάτια.****

Εκείνες τις ημέρες, ένα βράδυ, ο Χαζούρ αναφερόμενος στις Εσωτερικές του εμπειρίες παρατήρησε:

«Ο Ήλιος σηκώθηκε ψηλά. Μπορούν οι άνθρωποι στην Τζουλουντούρ να δουν κι αυτοί αυτόν τον ήλιο;»

Οι συγγενείς και φίλοι που κάθονταν κοντά του είχαν άγνοια αυτής της μυστικής φράσης. Και η γνώμη του γιατρού που τον παρακολουθούσε καθώς και των άλλων που στέκονταν κοντά του ήταν ότι ο εγκέφαλος του Χαζούρ δεν λειτουργούσε καλά εξ' αιτίας της αρρώστιας του. Λίγο αργότερα, την νύχτα, όταν πήγα κοντά του, ο Χαζούρ επανέλαβε την ίδια ερώτηση απευθύνοντας την αυτή τη φορά σ' εμένα:

«Κιρπάλ Σινγκ! Ο Ήλιος ανέβηκε ψηλά. Μπορούν οι άνθρωποι στην Τζουλουντούρ να δουν κι αυτοί αυτόν τον ήλιο;»

Απάντησα: *«Ναι Χαζούρ, ο ήλιος ανέβηκε ψηλά κι όχι μόνο οι άνθρωποι στην Τζουλουντούρ αλλά κι όσοι ζουν στην Αγγλία ή στην Αμερική και διασχίζουν τα Εσωτερικά επίπεδα μπορούν να δουν αυτόν τον Ήλιο»*

Τότε ο Χαζούρ είπε: *«Εσύ απάντησες σωστά στην ερώτησή μου».* Στη συνέχεια ο Διδάσκαλος αναφέρθηκε σε διάφορα κρυμμένα μυστικά αλλά αυτοί που ήταν γύρω του δεν ήταν δυνατό να συλλάβουν το νόημά τους γιατί αυτά είναι γνωστά μόνο σ' αυτούς που έχουν μία ψηλή Πνευματική αντίληψη, γιατί τι μπορούν να καταλάβουν άνθρωποι που δεν έχουν εμπειρία των Εσωτερικών βασιλείων;

Κάποτε ο Χαζούρ αναφερόμενος σε διάφορα επίκαιρα θέματα και

---

* *Σ.Μ. Ήταν η ώρα που του μεταβίβασε μέσα από τα μάτια τη Διδάσκαλο Δύναμη δηλαδή τον Πνευματικό του μανδύα. Με άλλα λόγια τον κατέστησε διάδοχό του από τη στιγμή που ο ίδιος ο Χαζούρ θα άφηνε το υλικό του σώμα. (Η υπογράμμιση είναι του μεταφραστή).*

γεγονότα που διαδραματιζόταν παρατήρησε: «*Είναι κρίμα που ακόμα και οι οπαδοί του Σαντ Ματ πέφτουν θύματα παρανοήσεων παρόλο που οι Διδάσκαλοι τους, λένε: «Δείτε με τα μάτια σας! Μέχρι να δείτε με τα ίδια σας μάτια, μην πιστέψετε ούτε τον Διδάσκαλό σας*». Άλλωστε και μέσα στις Γραφές αναφέρεται: «*Μέχρι να δω με τα ίδια μου τα μάτια, δεν θα έχω πεισθεί με την καρδιά μου, ακόμη και με τα λόγια του Γκουρού μου*». Και συνέχισε ο Χαζούρ «*αυτό είναι το δόγμα κι ο ακρογωνιαίος λίθος της πίστης του Σαντ Ματ και για το λόγο αυτό είναι επιβεβλημένο οι μαθητές να διεισδύουν Εσωτερικά και να συνομιλούν με τον Διδάσκαλό τους για να έχουν ορθή καθοδήγηση στο Πνευματικό Μονοπάτι*».

Συνήθως αυτοί που ασχολούνται με τις Πνευματικές ασκήσεις, δεν πετυχαίνουν να αποσυρθούν Εσωτερικά γιατί παραμένουν σταθερά προσκολλημένοι στις γήινες δραστηριότητές τους. Όποιος όμως με αγάπη στο νου του, συστηματικά ασκείται στο διαλογισμό, σύμφωνα με τις οδηγίες του Διδασκάλου του, θα συναντήσει τον Διδάσκαλο του Εσωτερικά και τότε θα γίνει μάρτυρας της αυθεντικότητάς Του. Τον Εσωτερικό Πνευματικό δρόμο μπορεί να ακολουθήσει ο καθένας κατά την διάρκεια της ζωής του και να έχει αποτελέσματα "εδώ και τώρα". Δράξετε λοιπόν την ευκαιρία και πράξετε ανάλογα.

Αυτοί που δεν ακολουθούν το Εσωτερικό Μονοπάτι και δεν έχουν εμπειρία της Εσωτερικής πραγματικότητας λένε: «*Το να αποσύρεται κανείς και να διεισδύει στα Εσωτερικά βασίλεια είναι κάτι χωρίς νόημα, αβέβαιο κι αμφίβολο κι αν ακόμη θα ήταν δυνατόν κάποιος να διεισδύει Εσωτερικά, οι εμπειρίες του δεν θα μπορούσαν να γίνουν πιστευτές*».

Αν αυτοί που έχουν αυτές τις αντιλήψεις δεν διεισδύσουν Εσωτερικά, είναι φυσικό να μη μπορούν να πιστέψουν τις εμπειρίες αυτών των λίγων που έχουν τέτοιες εμπειρίες. Ο Χαζούρ συνήθιζε να λέει: «*Οι οπαδοί μου δεν πρέπει να συναναστρέφονται δύσπιστους και ασταθείς ανθρώπους καθώς και αποκομμένους από το Μονοπάτι μαθητές, γιατί έτσι θα ταράξουν και την δική τους πίστη και τα δικά τους πιστεύω. Είναι χρέος κάθε οπαδού μου να ανοίξει τον Εσωτερικό του οφθαλμό γιατί όταν οι ψυχές τους αποσυρθούν από το φυσικό σώμα, θα συνειδητοποιήσουν την αλήθεια όσων λέω. «Να θυμάστε ότι αυτή η επιστήμη σύμφωνα με την οποία διασχίζει κανείς τις Εσωτερικές περιοχές είναι σίγουρη, ορθή, βέβαιη και ασφαλής μέχρι την τελευταία της λέξη*».

Αυτοί που γνωρίζουν τις Εσωτερικές περιοχές επιβεβαιώνουν τα

λόγια του Τούλσι Σαχίμπ που λέει:

« Η ψυχή ενός Αγίου, διασχίζει τις ανώτερες Εσωτερικές περιοχές και παρατηρεί και βιώνει ότι εκεί υπάρχει. Ο κόσμος αγνοεί αυτή την Λεωφόρο που οδηγεί στον θρόνο του Παντοδύναμου που είναι καλυμμένος από μυστήριο και που είναι δύσκολο κανείς να Τον γνωρίσει».

Αντίστοιχα ο Παλτού Σαχίμπ λέει:

« Στη θέα του Φωτός όλης της γνώσης, που ακτινοβολεί στον "Παράδεισο" Εσωτερικά, ο νους μου γέμισε χαρά. Είδα ότι αυτά που υπάρχουν εκεί είναι αληθινά. Μέσα σ' αυτό το Φως είδα ότι όλα όσα μας έλκουν εδώ καθώς κι ολόκληρος ο κόσμος είναι μια απάτη. Πώς έφτασα σ' αυτό το συμπέρασμα; Έφτασα με την ανάλυση του εαυτού μου και του Θεού. Έτσι συντονισμένος με το Θείο Ήχο, έσκισα το πέπλο κι αποσύρθηκα Εσωτερικά για ν' αντικρίσω την Αλήθεια».

Μιαν άλλη ημέρα πάλι ο Διδάσκαλος μας είπε τα εξής:

«Δεν είμαι δεμένος σε κάποιο ιδιαίτερο τόπο. (Σ.Μ. εννοούσε τη Ντέρα Μπεάς). Οι Άγιοι που έρχονται με Αποστολή από ψηλά, μιλούν σε όλο τον κόσμο ανεξάρτητα από την καταγωγή τους και αυτοί που αναζητούν την αληθινή γνώση διδάσκονται από αυτούς, τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να συναντήσουν τον Θεό. Ορισμένοι κοσμικοί άνθρωποι μαζεύονται γύρω από τους Αγίους για να ικανοποιήσουν τις εγκόσμιες ανάγκες τους και τους χρησιμοποιούν σαν μέσα για να κερδίσουν τα προς το ζην. Όταν συγκεντρώσουν πλούτο σε αφθονία, ένας αριθμός από αυτούς γίνονται «λάτρεις του Μαμωνά» και η λαγνεία τους για το χρήμα, μένει για πάντα ανικανοποίητη. Όταν δημιουργηθούν τέτοιες συνθήκες, οι Άγιοι φεύγουν από αυτό τον συγκεκριμένο τόπο και οι ψυχές των ειλικρινών αναζητητών της αλήθειας δεν μπορούν να πάρουν καμία παρηγοριά. Αυτά τα μέρη γίνονται τότε οι έδρες των Mahants και των Gaddi-Nashins (αυτών που εργάζονται και προΐστανται σ' έναν συγκεκριμένο τόπο (Άσραμ) στο όνομα προγενέστερων Αγίων, που έχουν αφήσει το φυσικό επίπεδο).** Οι Αληθινοί Άγιοι δεν περιορίζονται*

---

* *Σ.Μ. Εδώ ο Χαζούρ κάνει αναφορά σε ορισμένες κλίκες μέσα στη Ντέρα που άρχισαν να εκμεταλλεύονται τον κόσμο και να συσσωρεύουν χρήματα.*

** *Σ.Μ. Προφητικά λόγια του Χαζούρ για το τι θα συνέβαινε στη Ντέρα μετά το θάνατό του. Αυτός ήταν και ο λόγος που λίγο καιρό αργότερα είπε στο διάδοχό του Κιρπάλ Σινγκ να φύγει για πάντα από τη Ντέρα.*

στη διδασκαλία ατόμων από κάποια ορισμένη θρησκεία, πίστη ή καταγωγή. Είναι απελευθερωμένες προσωπικότητες. Δεν είναι φίλοι του ενός κι εχθροί του άλλου. Διδάσκουν ένα μοναδικό "μάθημα" που είναι το πως μπορεί κανείς να φτάσει στον Θεό. Αυτοί οι μαθητές τους που εξασκούνται στις πνευματικές τους ασκήσεις, με την καθοδήγησή τους Τους θα πετύχουν, ενώ οι άλλοι που τηρούν απόσταση και παραμένουν μακριά Τους θα παραμείνουν άτυχοι».

Ο Χαζούρ πολλές φορές δήλωνε με έμφαση:

«Η Αποστολή της Πνευματικότητας μπορεί να συνεχιστεί από έναν Ειδήμονα. Δεν μπορεί να ανατεθεί σ' έναν τυφλό. Όποιος έχει επιθυμία να με βρει, μπορεί να με συναντήσει μέσω κάποιου που είναι συνδεδεμένος μαζί μου. Δεν θα με βρείτε στην συντροφιά αυτών που κυνηγούν τα υλικά αγαθά. Μην εξαπατάστε από τέτοιους ανθρώπους. Εκτελέστε τις ασκήσεις σας, κοιτάξτε μέσα σας και ελάτε να με συναντήσετε. Δεν κατοικώ μέσα στην ομίχλη των εντόμων που είναι προσκολλημένα στον πλούτο και στις εγκόσμιες απολαύσεις. Πηγαίνετε σ' ένα ανιδιοτελές ον, στον διάδοχό μου, που ζει για μένα και δεν κυνηγά τα αγαθά της Ντέρα Μπεάς. Ο Γκουρουμούκ (Σ.Μ. ο αφοσιωμένος μαθητής) είναι ευτυχισμένος όταν έχει τον Γκουρού του, ενώ ο Μαμούκ (Σ.Μ. ο αφοσιωμένος του Μαμωνά) κυλιέται μέσα την χλιδή και τις απολαύσεις του κόσμου της Μάγια».

Σε μια άλλη περίπτωση, λίγο καιρό πριν αφήσει το φυσικό του σώμα μου είπε:

«Κιρπάλ Σινγκ! Οι άνθρωποι θα συρρέουν στο μέρος που θα μπορούν να βρουν τα πλούτη του Ναάμ. Τι θα κερδίσεις από την Ντέρα Μπεάς; Καλύτερα να φύγεις από την Ντέρα. Όταν ο Μπάμπα Τζι ήρθε από την Άγκρα, δεν έφερε μαζί του ούτε χρήματα ούτε οπαδούς. Μόνο τον Γκουρού του που είχε Εσωτερικά έφερε και μέσω των ευλογιών του η σημερινή Ντέρα ήρθε σε ύπαρξη. Το Σανγκάτ (Σ.Μ. το σύνολο των μαθητών) είναι αγαπητό σ' εμένα τώρα, όπως ήταν και πριν. (Σ.Μ. δεν φταίει για ότι συμβαίνει)*

Είναι τώρα αναγκαίο το Σανγκάτ να εκτελεί τις Πνευματικές του ασκήσεις και να Εσωστρέφεται. Αν το κάνει αυτό, τότε όλοι θα είναι ικανοί ν' αντιληφθούν τα πράγματα όπως πραγματικά είναι. Ο καθέ-

---

* *Σ.Μ. Η υπογράμμιση είναι του μεταφραστή.*

νας έχει Εσωτερικούς θησαυρούς γνώσης. Ακόμη κι ένας αγράμματος άνθρωπος αν εξασφαλίσει την βοήθεια ενός μορφωμένου μπορεί να σπουδάσει, να αποφοιτήσει και να πάρει πτυχίο Μάστερ. Αν όμως για όλη του την ζωή ακολουθεί έναν αγράμματο, δεν θα μπορέσει να πάρει πτυχίο. Μην σπαταλάς τον χρόνο σου! Αν θέλει κάποιος ν' αποκτήσει Πνευματικότητα, πρέπει να πάει και να καθίσει στα πόδια κάποιου αρμόδιου δασκάλου που να διακρίνεται για την Πνευματικότητά του. Αυτός θα αφυπνίσει τις λανθάνουσες μέσα του Πνευματικές ικανότητες. Δεν χρειάζεται να δώσει τίποτα από τον εαυτό του. Να τονίζεις την αναγκαιότητα των Πνευματικών ασκήσεων σε όλο το σανγκάτ και να συνεχίσεις να δίνεις τα Σάτσανγκ. Οι ψυχές παίρνουν βοήθεια από μέσα και θα συνεχίσουν να την παίρνουν. Υπάκουσε στις εντολές του Γκουρού σου. Αν μια υπάκουη γυναίκα δρα σύμφωνα με τις εντολές και τις επιθυμίες του συζύγου της κι οι άνθρωποι την βρίζουν, ας το κάνουν. Πρέπει να συνεχίσεις την Αποστολή σύμφωνα με τις εντολές του Διδασκάλου σου. Να μην ενδιαφέρεσαι για όσους παραπονιούνται και δυστροπούν. Λέγε σε όλους να εκτελούν με αγάπη τις Πνευματικές τους ασκήσεις και να Εσωστρέφονται για να φτάσουν την Αστρική μορφή του Διδασκάλου».

Από τότε, όσο ο Χαζούρ ήταν στη ζωή και είχα την ευκαιρία να πηγαίνω κοντά του, μου μιλούσε για το θέμα της διάδοσης της Πνευματικότητας και μου έδινε τις απαραίτητες οδηγίες για το ποια είναι η αληθινή της μορφή, ποια η σημασία της και ποια τα βασικά προβλήματα για τη διάδοσή της

Ενώ ακόμα ήταν στη ζωή, το Νοέμβριο του 1947, του πρότειναν να συμμετάσχει για την δημιουργία ενός «Πνευματικού Σάτσανγκ», απόλυτα προσαρμοσμένου στις επιθυμίες Του, με αποκλειστικό στόχο την ηθική και Πνευματική ωφέλεια της ανθρωπότητας, ανεξάρτητα από την κάστα, το χρώμα και τη φυλή των ανθρώπων. Την πρόταση αυτή αποδέχθηκε εγκάρδια λέγοντας: «*Είμαι ολοκληρωτικά κι ανεπιφύλακτα μαζί σας σ' αυτό το εγχείρημα*». Στη συνέχεια με κατηύθυνε για να δώσω έμπρακτη μορφή στο σχήμα αυτού του εγχειρήματος. Είναι λοιπόν αποκλειστικά χάρις στις ευλογίες Του που το Ρουχάνι Σάτσανγκ (*Πνευματικό Σάτσανγκ*) λειτουργεί σήμερα μέσα κι έξω απ' το Δελχί. Ο μοναδικός σκοπός αυτού του Σάτσανγκ είναι να παρουσιάσει την Πνευματικότητα με απλό, σαφή και επιστημονικό τρόπο σε όλη την ανθρωπότητα. Τα θέματα του εξαγνισμού, της γνώσης του «Εαυ-

τού» και της Θεογνωσίας δίνονται με τέτοιον τρόπο ώστε άνθρωποι από διαφορετικές τάξεις και φυλές, ζώντας μέσα στο καθημερινό περιβάλλον τους, να μπορούν να ωφεληθούν. Οι παλιοί καθώς και οι καινούργοι οπαδοί, παίρνουν το όφελος αυτής της "επιστήμης" κι έχουν καθημερινά Εσωτερικές Πνευματικές εμπειρίες, γεγονός που αποδεικνύει ατράνταχτα ότι ο Χαζούρ Μαχαράτζ Σαχίμπ τους βοηθάει με το κρυμμένο Χέρι του, με περισσότερη Χάρη παρά ποτέ.

Αυτές οι αθάνατες προσωπικότητες σαν τον Χαζούρ δείχνουν στον κόσμο την έννοια της αυτοθυσίας. Ακόμη κι όταν ήταν καθηλωμένος στο κρεβάτι, χωρίς να ενδιαφέρεται για την εύθραυστη υγεία του, ο Χαζούρ συνέχισε να ξεδιψά αυτούς που ήταν διψασμένοι για Πνευματική καθοδήγηση και διδασκαλία. Εκτός από την εξωτερική έδινε και Εσωτερική καθοδήγηση στον απόλυτο της βαθμό. Αυτές οι ψυχές, οι Διδάσκαλοι, φαίνονται στα μάτια μας σαν κοινά ανθρώπινα όντα αλλά στην πραγματικότητα είναι η «Αόρατη Ανώτατη Δύναμη», που έχει ενδυθεί ένα ανθρώπινο σώμα και λειτουργεί χωρίς περιορισμούς σε όλα τα Πνευματικά καθώς και στο υλικό επίπεδο.

Κατά την διάρκεια της ασθένειάς του ο Χαζούρ, όταν πια δεν μπορούσε να γυρίσει ούτε στο πλευρό, συνέβησαν πολλά περίεργα γεγονότα στη Ντέρα, εκείνος όμως ακόμα και τότε εξακολούθησε να βοηθάει εξωτερικά και να καθοδηγεί Εσωτερικά στις ανώτερες Πνευματικές περιοχές, τους μαθητές του.

Η διάγνωση των γιατρών ήταν ότι έπασχε από όγκο της ουροδόχου κύστης. Ακολούθησε κάθε δυνατή φαρμακευτική αγωγή, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Το γεγονός της ασθένειας των Αγίων, είναι ένα πολύ περίπλοκο θέμα. Στην προκειμένη περίπτωση η αλήθεια είναι ότι η ασθένεια του Χαζούρ ήταν το αποτέλεσμα του βάρους των καρμικών υποχρεώσεων που εμείς οι μυημένοι μαθητές, του είχαμε συσσωρεύσει.

Και η εξωτερική συμπεριφορά των Αγίων αποτελεί άριστο παράδειγμα για το πώς πρέπει να ζει και τι χαρακτήρα πρέπει να αναπτύξει ο άνθρωπος. Ενσυνείδητα παίρνουν επάνω τους το φορτίο των ανθρώπων που αυτοί οι ίδιοι έχουν μυήσει χωρίς παράπονο, δίχως να πουν λέξη, αδιαμαρτύρητα, γιατί αυτό είναι το καθήκον τους.

Μέρα με την μέρα ο Χαζούρ εξασθενούσε όλο και περισσότερο. Από το βράδυ της 29^{ης} Μαρτίου του 1948 έως και το πρωί της 1^{ης} Απριλίου, είχε στο πρόσωπό του μια ασυνήθιστη ανησυχία κι ένα τρέ-

μουλο. Είχε προκαλέσει αυτό το σύμπτωμα για να δοκιμάσει αυτούς που τον περιστοίχιζαν.

Κατά την διάρκεια της ασθένειάς του, ο Χαζούρ είπε πολλές φορές:

«Αν ένας άνθρωπος που διαθέτει επάρκεια γνώσης στο Μπατζάν και στο Σιμράν καθίσει κοντά μου, θα ανακουφιστώ. Γι᾽ αυτό όσοι έρχονται σ᾽ εμένα ή κάθονται κοντά μου πρέπει να κάνουν Σιμράν.»

Λίγα 24ωρα πριν αφήσει το υλικό του σώμα είπε ακόμα:

«Αν ο άνθρωπος που πρέπει να κάνει την εργασία της Πνευματικότητας μετά την αποχώρησή μου, έλθει και καθίσει κοντά μου, τα βάσανά μου θα τελειώσουν».

Για να ικανοποιήσουν αυτή την τελευταία όπως αποδείχθηκε επιθυμία του Διδασκάλου, οι στενοί συγγενείς του πήγαιναν και κάθονταν ένας-ένας δίπλα στο κρεβάτι του, αλλά δεν παρατηρήθηκε καμία βελτίωση στο τρέμουλο του σώματος του, που συνέχιζε να τον ταλαιπωρεί.

Το πρωί της 1ης Απριλίου του 1984, από εξαιρετική ευλογία, ο Χαζούρ έδωσε την ευκαιρία σ᾽ αυτόν τον ταπεινό υπηρέτη – εκτός από την νοσοκόμα που τον περιποιούταν – να καθίσει δίπλα στον Διδάσκαλο κατ᾽ ιδίαν, περίπου για δέκα με δεκαπέντε λεπτά. Με βαριά καρδιά κάθισα κοντά στο κρεβάτι του και προσευχήθηκα στον Χαζούρ: *«Δάσκαλε! Αν και είσαι πάνω από το σώμα και την επίδραση του σώματος σου, αδιάφορος για την άνεση ή την ταλαιπωρία που αυτό υφίσταται, εμείς τα ταπεινά κι αβοήθητα πλάσματα θλιβόμαστε βαθιά και δεν μπορούμε ν᾽ αντέξουμε στην θέα του Χαζούρ να υποφέρει σωματικά. Εσύ είσαι παντοδύναμος. Θα ήμασταν εξαιρετικά ευγνώμονες αν ο Χαζούρ με την Χάρη του απομάκρυνε αυτήν το σύμπτωμα από το σώμα του».*

Είναι αλήθεια ότι η προσευχή επιτυγχάνει όπου όλες οι ανθρώπινες προσπάθειες αποτυγχάνουν!!

Ο Χαζούρ με την υπέρτατη φιλανθρωπία του δέχτηκε την προσευχή μου. Όταν άνοιξα τα μάτια μετά την προσευχή, το σώμα του Χαζούρ ήταν ήρεμο και ατάραχο και ο ίδιος έλαμπε σα να φωτιζόταν από ένα υπερκόσμιο φως. Άνοιξε τα υπέροχα μάτια του που έσταζαν έλεος, μεθυσμένα από θεία αγάπη και έριξε την ματιά του στον ταπεινό εαυτό μου. Τα δυο του μάτια έλαμπαν ακτινοβολώντας, όπως τα μάτια ενός λιονταριού. Υποκλίθηκα με το κεφάλι μου με σιωπηρή, κατανυκτική λατρεία και είπα: *«Όλα γίνονται χάρης την καλοσύνη του Χαζούρ»*. Ο Χαζούρ σταθερά συνέχιζε να κοιτάζει μέσα στα μάτια

μου για τρία με τέσσερα λεπτά και μέσα από αυτά, μέσα στην κατανυκτική σιγή που επικρατούσε, είχα την εμπειρία μιας απερίγραπτης ευτυχίας που σαν μεθυστικό ποτό έρεε απ᾽ άκρη σ᾽ άκρη μέσα σ᾽ όλο μου το σώμα. Τέτοια ευτυχία δεν είχα γευτεί πριν απ᾽ αυτό σ᾽ ολόκληρη τη ζωή μου.

Και τότε, αυτά τα μάτια που ακτινοβολούσαν έλεος έκλεισαν και δεν άνοιξαν ποτέ πια...

Έτσι στα 90 του χρόνια το πρωί της 2ης Απριλίου του 1948 στις 8.30 αυτός ο λαμπερός Ήλιος της Πνευματικότητας, αφού μοίρασε το Φως του στις καρδιές χιλιάδων ανθρώπων, χάθηκε πίσω από τον ορίζοντα στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ.

Αυτός ο “πρόωρος” θάνατος του σεβάσμιου Διδασκάλου μας, ήταν για όλους όσους ευλογήθηκαν από την συντροφιά και την ύπαρξη της μεγαλοπρέπειάς του και για τον καθένα χωριστά, μια ανεπανόρθωτη απώλεια. Το μόνο που μας απέμεινε είναι ο θρήνος της βαριάς απώλειας και η ενθύμηση μίας προς μία των απαράμιλλων ιδιοτήτων του, της ασύγκριτης αγάπης του, της εξυπνάδας και της σοφίας του και πάνω απ᾽ όλα του Πνευματικού του ελέους, μέσα στους μυστηριώδεις κόλπους του οποίου μας είχε τυλίξει όλους και μας είχε τραβήξει κοντά του. Τα μάτια μας έσταζαν αίμα από τη θλίψη. Ήταν μια τραγωδία για όλους μας που ράγιζε τις καρδιές μας.

Αυτοί, που αισθάνονται τους αιχμηρούς πόνους του αποχωρισμού πιο έντονα, είναι εκείνοι που κατά την διάρκεια της ζωής του, περιόρισαν την σχέση τους μ᾽ αυτόν τον Διδάσκαλο, τον Αυτοκράτορα των Αγίων μόνο στο γήινο επίπεδο και δεν έγιναν ποτέ μάρτυρες της δόξας και του μεγαλείου του στο Αστρικό και στα άλλα Πνευματικά πεδία. Αυτοί, όμως, που είχαν την καλή τύχη να τον συναντούν στις Εσωτερικές περιοχές, όσο υπήρχε στο φυσικό του σώμα, βασανίζονται σχετικά λιγότερο, γιατί κατά βούληση μπορούν και τώρα να ανυψώνονται μέχρι τον Παντοδύναμο των Παντοδύναμων Δάιδσκαλο και να βρίσκουν παρηγοριά μιλώντας μαζί του.

Ευλογημένες πραγματικά είναι αυτές οι ψυχές, γιατί μέσα απ᾽ αυτές μεταφέρονται οι παρακλήσεις και τα μηνύματα και των άλλων μαθητών που διαλογίζονται στον όνομα του Χαζούρ. Εκείνος ανταποκρίνεται πάντα και τους καθοδηγεί.

Αν και ο Χαζούρ φαινομενικά εγκατέλειψε το φυσικό επίπεδο, στην πραγματικότητα δεν βρίσκεται μακριά μας. Αυτή η δύναμη, η

Διδάσκαλος Δύναμη ή Naam ή Λόγος, είναι αθάνατη, άφθαρτη και συνεχίζει να εποπτεύει και να καθοδηγεί τους μυημένους.

Όσο καιρό υπέφερε ο Χαζούρ, συνήθιζε να λέει: *«Όλο το Σανγκάτ πρέπει να αφιερώνει όλο και περισσότερο χρόνο στο Σιμράν και στο Μπατζάν γιατί έτσι θ' ανακουφισθώ»*.

Ακόμα και σήμερα στο καθημερινό Εσωτερικό μήνυμα του Διδασκάλου, αυτών που έχουν τη Χάρη να το λαβαίνουν, στο διαλογισμό τους δίνεται έμφαση στο να αφιερώνουμε περισσότερο χρόνο στο Σιμράν και στο Μπατζάν ατομικά και συλλογικά, έτσι ώστε να γίνουμε ικανοί να ταξιδεύουμε Εσωτερικά και να τον συναντούμε πρόσωπο με πρόσωπο.

Είναι λοιπόν χρέος όλων όσων μυήθηκαν από Εκείνον, να αξιοποιήσουμε αυτές τις στιγμές του πένθους και της λύπης με το να αφιερώνουμε το λιγότερο 4 ώρες την ημέρα στο Σιμράν και στο Μπατζάν, σύμφωνα με την εντολή Του για να μπορέσουμε γρήγορα να πετάξουμε στα ανώτερα πεδία και να μιλήσουμε πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του και να πνίγουμε το βάσανο του αποχωρισμού, μέσα στον μεγάλο ωκεανό της αθάνατης του ύπαρξης του.

Το φάρμακο βρίσκεται μόνο σ' αυτόν τον φιλεύσπλαχνο και συμπονετικό Μεσσία, αυτόν τον απέραντο ωκεανό του θείου ελέους, που κρατάει ορθάνοιχτες για μας τις Πόρτες του Αιώνιου Βασιλείου και μας καλεί κοντά του λέγοντας μας: *«Βάλτε έμπρακτα σε εφαρμογή την μεγάλη αρχή "Αποσύρεστε καθημερινά πριν από το θάνατο". Περιμένω με ανυπομονησία να έλθετε σ' εμένα. Είμαι πιο κοντά σε σας από ότι οι πιο κοντινοί συγγενείς σας. Για σας που έχετε λάβει μύηση από εμένα, είναι ιεροσυλία και ατίμωση της αγάπης και της αφοσίωσης να δεχθείτε οποιονδήποτε άλλον σαν Γκουρού σας. Μπορείτε όμως να ωφεληθείτε από την συντροφιά μιας αφυπνισμένης Ψυχής που με "επισκέπτεται" καθημερινά. Αυτός δεν θα σας παραπλανήσει, αντίθετα θα σας ενώσει μαζί μου, θα σας ενσταλάξει αγάπη και θα δυναμώσει την θεία σύνδεση που σας ενώνει και σας δένει μαζί μου. Επιπλέον με την ιδιότητα του σαν αδελφός σας, μυημένος από τον ίδιο με σας Διδάσκαλο, θα του είναι χρήσιμο να σας υπηρετεί»*.

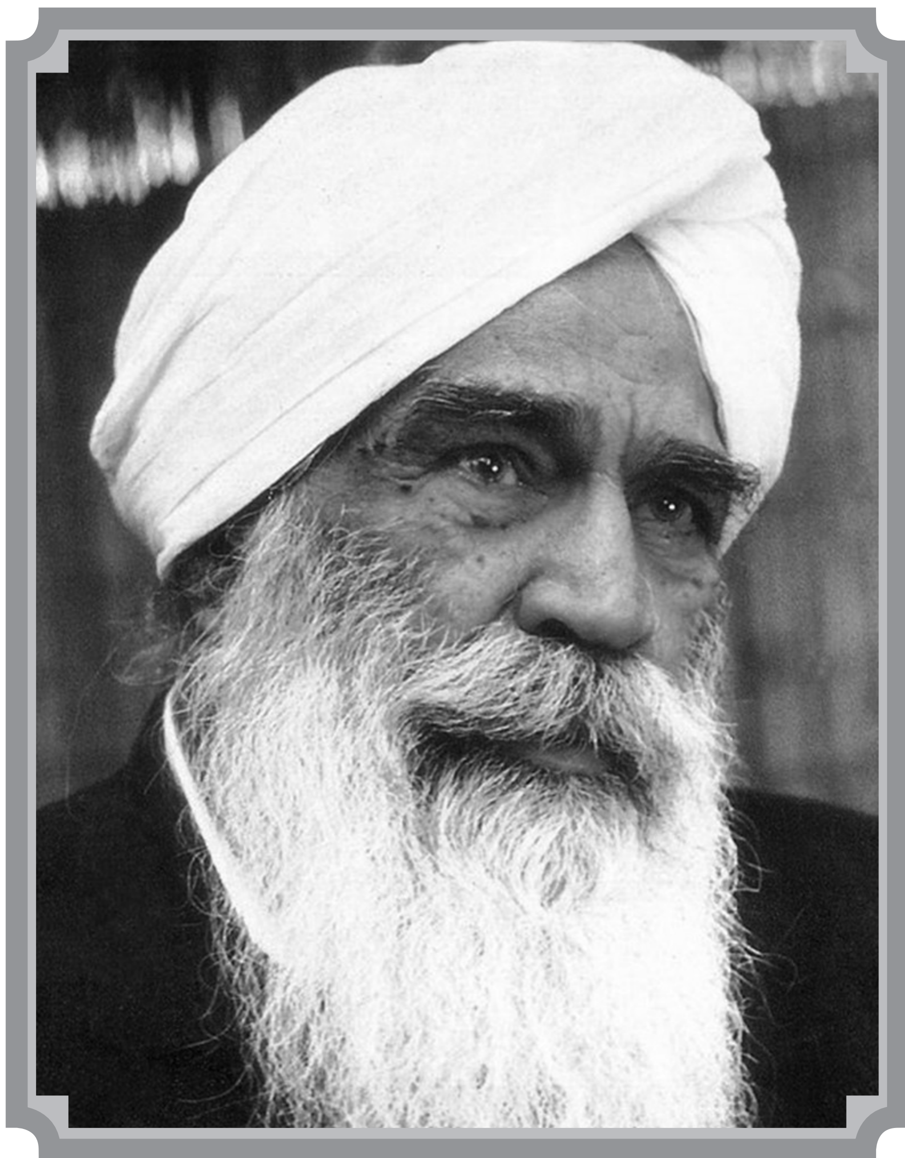
Είναι λοιπόν σαφές για τις περίπου 150.000 ψυχές που μυήθηκαν από τον Χαζούρ, ότι ο καθοδηγητής Διδάσκαλος είναι ο ίδιος ο Χαζούρ. Κατά συνέπεια, όλοι πρέπει να αφιερωθούμε στο Μπατζάν και στο Σιμράν με απόλυτη πεποίθηση και εμπιστοσύνη σ' αυτόν και να

κάνουμε Ντιάν στην μορφή του και μόνον. Όλους θα μας καθοδηγεί η ίδια θεία μορφή του Χαζούρ. Αυτός ο αθάνατος Άγγελος της Πνευματικής μας προόδου, μας παρακολουθεί ασταμάτητα και μας επιβλέπει κάθε στιγμή.

Σήμερα πολλοί μαθητές του Χαζούρ Σαχίμπ Μαχαράτζ, παίρνουν την Εσωτερική του Ντάρσαν και αυτοί που έχουν την ευλογία να συνομιλούν πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του, καταπραΰνουν τις θλιμμένες τους καρδιές. Κι εμείς επίσης αν πάρουμε την προσοχή μας από αυτόν τον θνητό κόσμο και από τις εγκόσμιες σχέσεις και την στρέψουμε προς τον Διδάσκαλο της Θείας Άνοιξης και της Αθανασίας, αυτός, με την απεριόριστη καλοσύνη του και δεν υπάρχει αμφιβολία γι᾽ αυτό, θα εμφανισθεί σ᾽ εμάς, θα μας χαρίσει τη ματιά Του και θα μας περιβάλει με το φάσμα της Φωτεινής Του Ακτινοβολίας. Τελικά θα μας πάρει μαζί Του και θα μας οδηγήσει στα Πόδια του πολυαγαπημένου Κυρίου.

Ας υψώσουμε λοιπόν τα χέρια μας κι ας προσευχηθούμε στην Πηγή όλης της ειρήνης και γαλήνης, για να χαρίσει υπομονή σε όλους εμάς που άφησε πίσω του και να μας εμπνεύσει με κουράγιο και δύναμη έτσι ώστε να γίνουμε ικανοί να πετάξουμε κοντά στον Χαζούρ, στις ανώτερες Πνευματικές περιοχές, να συνομιλήσουμε μαζί του και να ακουμπήσουμε το κεφάλι μας στα ιερά του Πόδια.

Σ.Μ. Μετά το φυσικό θάνατο του Χαζούρ, τα γεγονότα στη Ντέρα Μπεάς υποχρέωσαν το Διάδοχό του, Κιρπάλ Σινγκ, να φύγει για πάντα από τη Ντέρα, όπως άλλωστε του είχε υποδείξει ο ίδιος. Τη διοίκηση της Ντέρα ανέλαβε σύμφωνα με την επιθυμία του Χαζούρ, ο Σαρντάρ Μπαχαντούρ. Ο Κιρπάλ Σινγκ απομονώθηκε για 8 μήνες στα Ιμαλάϊα μέχρι που έλαβε Εσωτερική εντολή από το Δάσκαλό του να εγκατασταθεί στο Δελχί και να αρχίσει το προαιώνιο ΄Εργο των Θεανθρώπων, που είναι να οδηγούν τις ψυχές που έχουν λάβει τη Θεία Χάρη, πίσω στην Αγκαλιά του Πανάγαθου Πατέρα. Διάδοχος του Κιρπάλ (1894-1974) ήταν ο Ντάρσαν Σινγκ (1921-1989) και αυτού διάδοχος είναι σήμερα ο Ρατζίντερ Σινγκ (1946-).

ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΝΓΚ
1894-1974

ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΝΓΚ
1894-1974

Ντάρσαν Σινγκ

Η γέννηση ενός άγιου παιδιού

Κάποια μέρα ο Κύριος της Δημιουργίας λυπήθηκε τα γήινα πλάσματά Του κι έστειλε κάτω στη γη έναν Άγιο Αγγελιαφόρο, για να τους πει για τη μεγάλη Του αγάπη για όλους και να τους δείξει το δρόμο πίσω σ' Αυτόν. Ήταν 6 Φεβρουαρίου του 1894. Η φύση ησύχαζε. Τα πουλιά είχαν πάει στις φωλιές τους και οι άνθρωποι κουρασμένοι από τη δουλειά τους είχαν πέσει για ύπνο. Γύρω στις εννιά το βράδυ, μια ήσυχη ώρα αυτής της κρύας νύχτας, ο Θεός διάλεξε να ευλογήσει την ανθρωπότητα στέλνοντάς της έναν Άγιο γεμάτο συμπόνια. Το μωρό γεννήθηκε στο Sayad Kasran, ένα χωριό στην περιφέρεια του Rawalpidi που τώρα ανήκει στο Πακιστάν. Οι γονείς του, ευτυχισμένοι και χαρούμενοι, το ονόμασαν Kirpal, που σημαίνει "Ευγενικός, Φιλεύσπλαχνος και Στοργικός", χωρίς βέβαια να γνωρίζουν, ούτε ο πατέρας του ο S. Hukan Singh ούτε η ευγενική μητέρα του η Gulab Devi, πως αυτό το μωρό που τους κοίταζε με τα φωτεινά του μάτια ήταν ο Ιερός Αγγελιοφόρος της Αγάπης του Θεού.

Ένα πανέμορφο πλάσμα γεννήθηκε, που πάνω του η φύση ξόδεψε τη χάρη και το μεγαλείο της και που η κάθε του λέξη επρόκειτο να είναι ένα τραγούδι πνευματικής αφύπνισης. Ο Kirpal ήρθε ανάμεσά μας, για να μας δείξει το Μονοπάτι του Φωτός, όπως έκαναν και όλοι οι μεγάλοι Άγιοι και προφήτες από τα πολύ παλιά χρόνια, έτσι ώστε να μπορέσουμε μέσα από αυτό το Μονοπάτι να επιστρέψουμε στο

αληθινό μας Σπίτι και να ζήσουμε με τον Θεό.

Διαλογισμός σε παιδική ηλικία

Η αγάπη για τον Θεό ήταν το πάθος του Kirpal από τότε που ήταν παιδί. Αυτό τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα στα παιδιά της ηλικίας του αλλά ακόμα και ανάμεσα στα μεγαλύτερα παιδιά. Όταν ήταν μόλις τεσσάρων χρόνων, ο Kirpal με υπόδειξη των γονέων του άρχισε να κάνει διαλογισμό. Συχνά, ενώ τα άλλα αγόρια και τα κορίτσια της ηλικίας του έπαιζαν, αυτός καθόταν ήρεμος για διαλογισμό με τα μάτια κλειστά. Από τότε έβλεπε πνευματικά οράματα Εσωτερικά και ταξίδευε σε τόπους πνευματικούς πέρα απ᾽ αυτό τον κόσμο που βλέπουμε και ακούμε. Εκεί, τα υπέροχα λαμπερά φώτα και οι συναρπαστικοί ουράνιοι ήχοι τον οδηγούσαν ολοένα και υψηλότερα γεμίζοντάς τον με χαρά και ειρήνη.

Χωρίς εχθρούς

Ο Kirpal ήταν ένα πολύ υπάκουο παιδί, όμως αρκετές φορές, ευγενικά αλλά και σταθερά, έδειχνε την τρυφερή του φύση αλλά και την ανεξαρτησία του. Έτσι μια φορά που ο πατέρας του τον φώναξε και του είπε: «*Pal, οι φίλοι μας θα είναι φίλοι σου και οι εχθροί μας εχθροί σου*», εκείνος μετά από σκέψη του απάντησε: «*Πατέρα, οι φίλοι σας θα είναι φίλοι μου, αλλά δεν είναι απαραίτητο οι εχθροί σας να είναι και δικοί μου εχθροί*». Στη συνέχεια, ο μικρός Pal με ωριμότητα ενήλικα εξήγησε πως συχνά ο λόγος που οι άνθρωποι δεν τα πάνε καλά μεταξύ τους μπορεί να οφείλεται σε μια παρεξήγηση. Και συνέχισε λέγοντάς στον πατέρα του: «*Η ζωή είναι πολύ μικρή κι εγώ δεν ήρθα για να έχω μίση. Ήρθα για να αγαπώ όλους τους ανθρώπους*». Και πραγματικά σε όλη τη ζωή του, ο Κιρπάλ δεν έπαψε να βοηθάει όλους όσους ήξερε, ανεξάρτητα από τη σχέση τους με την οικογένειά του. Έτσι, το χαϊδευτικό όνομα "Pal" που του είχαν δώσει και που θα πει "φίλος" καταξιώθηκε, καθώς υπήρξε πραγματικά φίλος για κάθε άνθρωπο σε όλη του τη ζωή.

Δεν έτρωγε ποτέ κρέας

Στην οικογένεια του Kirpal, οι γονείς και οι συγγενείς του δεν ήταν χορτοφάγοι και συχνά τον πίεζαν να φάει κρέας, αλλά εκείνος από παιδί είχε μία απέχθεια για αυτού του είδους την τροφή. Έτσι, ενώ στο τραπέζι τα αδέρφια του συχνά ζητούσαν κι άλλο κρέας, αυτός δεν

έτρωγε καθόλου. Ήταν ευχαριστημένος να τρώει μόνο ψωμί, καρπούς και λαχανικά. Κάποτε που ο πατέρας του τον ρώτησε: «*Pal, γιατί δεν τρως κρέας; Θα σου έκανε καλό*». Αυτός του απάντησε ευγενικά: «*Πατέρα, το κρέας δεν είναι νεκρή σάρκα; Γιατί θέλεις να κάνω το σώμα μου νεκροταφείο;*». Ο πατέρας δεν μπορούσε παρά να χαμογελάσει και από τότε άφησε το παιδί να τρέφεται όπως ήθελε.

Διαβάζοντας τα ιερά βιβλία

Από μικρό παιδί ο Kirpal διάβαζε ιερά βιβλία. Συχνά συνήθιζε να γράφει έναν ύμνο και στη συνέχεια να τον διαβάζει και να τον μελετάει σαν μάθημα της ημέρας. Μπορούσε να τον διαβάσει μία, δύο τρεις ή και τέσσερις φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας και συγχρόνως να σκέπτεται τη σημασία του. Μερικές φορές είχε στο μυαλό του έναν ύμνο ακόμα και για δύο ημέρες, προσπαθώντας να καταλάβει τι σήμαινε να ζει κανείς σύμφωνα με το μήνυμα αυτού του ύμνου.

Ο Kirpal πίστευε πως θα πρέπει πάντα να προσπαθούμε να θυμόμαστε ό,τι διαβάζουμε μέσα στα ιερά κείμενα και πως, όταν ακούμε μια περικοπή, θα πρέπει να ψάχνουμε να βρούμε την πραγματική της σημασία. Ακόμα θεωρούσε πως μπορούμε να ωφεληθούμε ακούγοντας ή διαβάζοντας κάτι, μόνο όταν το κάνουμε από το βάθος της καρδιάς μας, με όλη μας την προσοχή προσηλωμένη στο κείμενο. Τότε, έλεγε, μπορούμε να καταλάβουμε το νόημα και να κάνουμε αυτό που μαθαίνουμε ένα κομμάτι της ζωής μας.

Ένας προφήτης στο σχολείο

Ο Kirpal είχε πολύ μεγάλη διαισθητική ικανότητα και η ζωή του ήταν γεμάτη θαύματα. Ενώ καθόταν σ' ένα μέρος, συχνά μπορούσε να δει τι συνέβαινε την ίδια ώρα σε άλλα μέρη. Ακόμα, μπορούσε να δει τι θα συνέβαινε στο μέλλον.

Μια μέρα στο σχολείο, όταν ο Kirpal ήταν στην τέταρτη τάξη, ενώ έγραφε το μάθημά του, σηκώθηκε ξαφνικά, πήγε στο δάσκαλό του και του ζήτησε να τον αφήσει να γυρίσει σπίτι του. «*Η γιαγιά μου πεθαίνει*», του είπε. Ο δάσκαλος όμως δεν πείστηκε από τα λόγια του και του απάντησε: «*Είναι παράλογο που ενώ βρίσκεσαι εδώ, μου λες ότι γνωρίζεις πως η γιαγιά σου πεθαίνει στο σπίτι. Μόνο οι προφήτες γνωρίζουν το μέλλον, γι' αυτό καλά θα κάνεις να επιστρέψεις στο μάθημά σου*». Δεν είχε καλά-καλά τελειώσει τα λόγια του ο δάσκαλος, όταν κάποιος συγγενής από το σπίτι του Kirpal ήρθε να τον πάρει,

για να δει τη γιαγιά του για τελευταία φορά, καθώς ήταν έτοιμη να πεθάνει. Ο δάσκαλος και τα παιδιά κοιτάχτηκαν με απορία. Πώς είχε αυτή τη διαίσθηση ο μικρός Pal; Πώς μπορούσε να βλέπει τι γίνεται μακριά; Δεν μπορούσαν να το εξηγήσουν, αλλά ο καθηγητής του φαίνεται να είχε δίκιο! Ο Pal ως προφήτης είχε το χάρισμα να βλέπει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Διαβάζω για να μαθαίνω

Μια φορά, ενώ ο Kirpal ήταν στην τρίτη τάξη του γυμνασίου, πήγε στο σχολείο του ένας ιερωμένος και ρωτούσε τους μαθητές για ποιο σκοπό μελετούσαν και σπούδαζαν. Ένας μαθητής του είπε: «*Επειδή θέλω να γίνω δικηγόρος*», ένας άλλος είπε: «*Επειδή θέλω να γίνω γιατρός*», ένας τρίτος: «*Επειδή θέλω να γίνω ένας καλός μηχανικός*», άλλοι πάλι ήθελαν να γίνουν επιχειρηματίες και άλλοι είπαν άλλα.

Ο Kirpal καθόταν στην τελευταία σειρά. Όταν ήρθε η σειρά του, σηκώθηκε όρθιος και είπε: «*Διαβάζω, για να μαθαίνω*» και εννοούσε πως διάβαζε με μοναδικό σκοπό τη μάθηση. Ο ιερωμένος εντυπωσιάστηκε από αυτήν του την απάντηση και για μία ώρα μιλούσε με τους δασκάλους του πάνω σε αυτό το θέμα. Μετά προέβλεψε πως ένα τέτοιο παιδί σίγουρα θα είχε ένα λαμπρό μέλλον. Ο Kirpal πίστευε πως ως σκοπό της ζωής μας θα πρέπει να έχουμε το να αποκτήσουμε γνώση όχι μόνο αυτού του κόσμου, αλλά και των κόσμων που βρίσκονται "ψηλά" και που σε αυτούς μπορούν οι ψυχές μας με κάποιο τρόπο να ταξιδέψουν. Έτσι, στα νεανικά του χρόνια μελετούσε και διάβαζε, για να ανακαλύψει τον πραγματικό του εαυτό και τον Θεό.

Ένας άριστος σπουδαστής

Λίγο καιρό αργότερα συνέβη το πιο κάτω περιστατικό. Οι μαθητές συνήθιζαν να ανταγωνίζονται για καλούς βαθμούς στο σχολείο. Ο Kirpal ήταν πρώτος στην τάξη του με την πιο υψηλή βαθμολογία. Ο δάσκαλος είχε απαίτηση να έρχονται όλοι οι μαθητές προετοιμασμένοι από το σπίτι για το μάθημα της ημέρας και να έχουν γράψει όλες τις δύσκολες λέξεις με το νόημα της καθεμιάς, τις οποίες έπρεπε να ψάξουν να βρουν σε κάποιο λεξικό. Μια μέρα, ένα αγόρι που ήταν επίσης πολύ καλός μαθητής δεν είχε κάνει την πιο πάνω προετοιμασία. Ο δάσκαλος ενοχλήθηκε μαζί του και τον επέπληξε. Τότε, το αγόρι όλο παράπονο του είπε: «*Κοιτάξτε, αυτή είναι η πρώτη φορά*

που ήρθα απροετοίμαστος, αλλά τον Kirpal Singh που ποτέ δε γράφει τις δύσκολες λέξεις, γιατί δεν τον μαλώνετε;». Ο δάσκαλος τότε του απάντησε: «*Δε χρειάζεται, γιατί αυτός ξέρει οτιδήποτε υπάρχει στο βιβλίο και ακόμα πολύ περισσότερα*».

Οι δάσκαλοι ήταν εντυπωσιασμένοι με τον Kirpal από την αρχή της σχολικής του σταδιοδρομίας, επειδή διάβαζε πολλά και διαφορετικά βιβλία, είχε αποκτήσει πολλές γνώσεις και ήξερε πολύ περισσότερα από τους συμμαθητές του. Δε χρειαζόταν συνήθως να ανατρέχει σε λεξικά, γιατί γνώριζε όλες τις λέξεις που δυσκόλευαν τους άλλους. Οι δάσκαλοί του ήταν πολύ περήφανοι γι᾽ αυτόν, αλλά και ο ίδιος είχε πολύ σεβασμό για τους δασκάλους του και ήταν πάντα πολύ υπάκουος. Μελετούσε πολύ και έκανε ό,τι του ζητούσαν. Έτσι όλοι, δάσκαλοι και μαθητές, τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν πάρα πολύ.

Ο Κιρπάλ έγραψε πολύ περισσότερα

Οι απεριόριστες μελέτες του τον τοποθετούσαν πολύ πιο πάνω από τους συμμαθητές του. Κάποτε, σ᾽ ένα διαγώνισμα ιστορίας, ο καθηγητής του έβαλε βαθμό 54 με άριστα το 55, ενώ στο δεύτερο καλύτερο γραπτό έβαλε 37. Ο μαθητής που βαθμολογήθηκε με 37 παραπονέθηκε στον καθηγητή: «*Κοιτάξτε κύριε, εγώ έγραψα λέξη προς λέξη όσα γράφονται στο βιβλίο της ιστορίας και ακόμα και τις σημειώσεις που κράτησα από την παράδοση του μαθήματός σας. Πώς γίνεται λοιπόν να βάζετε 54 στον Kirpal και σε μένα μόνο 37;*». Ο καθηγητής χαμογέλασε και του απάντησε: «*Είναι αλήθεια πως έγραψες όλα όσα γράφει το βιβλίο της ιστορίας και ακόμα και τις σημειώσεις από την παράδοση του μαθήματός μου, αλλά ο Kirpal έγραψε πολύ περισσότερα. Έχει γράψει τις απόψεις σχεδόν όλων των μεγάλων ιστορικών πάνω σ᾽ αυτά τα ερωτήματα που σας έθεσα. Θα ήθελα πολύ να του βάλω "άριστα", αλλά του έβαλα μόνο 54, απλώς και μόνο επειδή δεν μπορώ να βάλω "άριστα" σ᾽ ένα μάθημα όπως η ιστορία*».

Μια άλλη φορά, που ο Kirpal πήγαινε στο γυμνάσιο, συζητούσαν στην τάξη για ένα πρόβλημα γεωμετρίας, για το οποίο ο καθηγητής είπε ότι την προηγούμενη χρονιά δεν μπόρεσε να το λύσει κανένας μαθητής μόνος του και είπε στον Kirpal και σε δύο άλλους, επίσης, καλούς μαθητές, να προσπαθήσουν στο σπίτι τους να το λύσουν. «*Θα το δουλέψουμε μαζί τη Δευτέρα*», τους είπε, «*όμως αύριο που είναι Κυριακή, κοιτάξτε να δείτε αν μπορείτε να το λύσετε μόνοι σας*». Το επόμενο πρωί ο Kirpal προσπάθησε να λύσει το πρόβλημα και το πέ-

τυχε. Πρώτα το έλυσε χρησιμοποιώντας μια πολύπλοκη μέθοδο και μετά βρήκε μια άλλη απλούστερη. Τη Δευτέρα που ο Κιρπάλ πήγε στο σχολείο, ο καθηγητής ρώτησε: «*Λοιπόν; Καταλήξατε πουθενά; Λύσατε το πρόβλημα;*». Ο Kirpal του είπε: «*Ναι, κύριε, εγώ το έλυσα με δύο τρόπους*» και έδειξε αυτούς τους δύο τρόπους στον πίνακα. Τέτοιους μαθητές είναι φυσικό να τους αγαπάνε οι δάσκαλοί τους!

Αγάπη για τα βιβλία

Ο Kirpal ήταν πολύ μελετηρό παιδί και του άρεσε να διαβάζει πολλά βιβλία. Του άρεσε ιδιαίτερα να διαβάζει βιογραφίες μεγάλων ανθρώπων. Είχε διαβάσει πάνω από τριακόσιες βιογραφίες. Αισθανόταν πως υπήρχε κάτι εξαιρετικό που μπορούσε να μάθει κανείς από τη ζωή κάθε σπουδαίου προσώπου. Ένιωθε πως ήταν σημαντικό να μάθει το πώς ζούσε και πώς σκεφτόταν καθένα από αυτά τα πρόσωπα και τι ήταν εκείνο που τον έκανε να διακριθεί στη ζωή.

Μετά το σχολείο, αφιέρωνε τον περισσότερο χρόνο του, για να μελετάει και να διαβάζει. Ενώ ήταν ακόμα στην τρίτη γυμνασίου, είχε διαβάσει όλα τα βιβλία της σχολικής βιβλιοθήκης. Αργότερα, σε μια άλλη περίοδο της ζωής του, κατάφερε να διαβάσει όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης του κολεγίου, μέσα στα δύο χρόνια που φοιτούσε εκεί. Όταν ξεκινούσε τη μελέτη ενός βιβλίου, από παιδί ακόμα, συνέχιζε τη μελέτη του μέχρι να το τελειώσει. Συνέχιζε να διαβάζει ή να εργάζεται έως τις δώδεκα, μία, δύο, τρεις τη νύχτα ή και ακόμα μέχρι το πρωί. Η αρχή του ήταν: «*Να τελειώνεις ένα πράγμα χρήσιμο κάθε μέρα*». Είχε ακόμα σαν αρχή του όταν τελείωνε μια δουλειά, να μη σκοτίζεται πια γι᾽ αυτήν. Με αυτό τον τρόπο, ένοιωθε πάντα φρέσκος, χωρίς σκοτούρες στο μυαλό του.

Στο σπίτι του, τα χρόνια εκείνα δεν είχαν ηλεκτρικά φώτα και γι᾽ αυτό διάβαζε με το φως μιας λάμπας πετρελαίου. Ο πατέρας του ανησυχούσε για την υγεία του γιου του, που συνήθιζε να διαβάζει τόσες πολλές ώρες και τον ρωτούσε γιατί δεν κοιμάται όπως οι άλλοι νέοι. Τότε εκείνος του απαντούσε πως πολλοί σπουδαίοι άνθρωποι αλλά ακόμα και όλοι οι Άγιοι κοιμόντουσαν πολύ λίγο. Κάποτε όμως ο πατέρας προσπάθησε να του επιβληθεί και με αυστηρό τρόπο του είπε να πηγαίνει για ύπνο πριν τις δέκα και να μη σηκώνεται από το κρεβάτι του νωρίς. Ο Kirpal από σεβασμό προς τον πατέρα του άρχισε να πέφτει στο κρεβάτι νωρίς για ύπνο, αλλά παρόλο την αυστηρότητά του ο πατέρας του δεν μπόρεσε να τον κάνει να ξεπεράσει την αγάπη

του για τα βιβλία. Πήγαινε λοιπόν ο Kirpal στο κρεβάτι του στις δέκα ακριβώς και, ενώ όλοι πίστευαν πως κοιμάται, αυτός διάβαζε κάτω από τα σκεπάσματα.

Έτσι, από πολύ μικρός ακόμα, ο Kirpal συνήθιζε να κοιμάται λίγο και αργότερα ανακάλυψε πως, αν χρησιμοποιούσε σωστά τις νύχτες του, θα μπορούσε να εκπληρώσει το σκοπό της ζωής του. Ο Kirpal από πολύ νέος συνειδητοποίησε πως ο σκοπός της ζωής, είναι να γνωρίσει κανείς τον Θεό.

Η αγάπη της μητέρας

Η μητέρα του τον αγαπούσε πάρα πολύ και τον διέκρινε από τα άλλα της παιδιά. Ο ίδιος όταν μεγάλωσε και ζούσε σε άλλο σπίτι, πήγαινε πολύ συχνά, για να δει τους γονείς του. Μια μέρα που η μητέρα του τον άκουσε να έρχεται, έτρεξε έξω στη βεράντα με ανοιχτά τα χέρια. Ήταν τόση η λαχτάρα της που θα τον έβλεπε και βρέθηκε σε τέτοια κατάσταση μέθης και χαράς, που από τη συγκίνησή της λιποθύμησε. Αυτό εντυπωσίασε τον Kirpal που από τότε συνήθιζε να λέει πως: «*Η αγάπη της μητέρας για το παιδί της είναι μια ευλογία που δεν μπορεί να εξηγηθεί*».

Προβλέποντας το μέλλον

Πολλά χρόνια αργότερα και συγκεκριμένα έξι μήνες πριν από το θάνατό της, ο Kirpal προειδοποίησε τη μητέρα του πως επρόκειτο να φύγει από τη γη. Της ζήτησε μέχρι τότε να επαναλαμβάνει μέσα της το γλυκό όνομα του Θεού όλη την ώρα. Πέθανε ακριβώς τη μέρα και την ώρα που ο Kirpal είχε προαναγγείλει. Για τον Kirpal δεν ήταν ασυνήθιστο να προλέγει επικείμενους θανάτους σε συγγενικά του πρόσωπα. Τους προετοίμαζε για τη μεγάλη τελική αλλαγή που λέγεται “θάνατος” και τους αποχαιρετούσε ήρεμα, σαν να πήγαιναν σε ένα μακρινό τόπο, στο Σπίτι του Θεού, στο Σπίτι του Πατέρα.

Μια μεγάλη απόφαση

Ο Kirpal τελείωσε τις σπουδές του το 1911 και αμέσως σκέφθηκε να αρχίσει να εργάζεται. Αντιμετώπισε όμως ένα πρόβλημα. Θα έπρεπε να αποφασίσει τι εργασία θα έκανε σε συνδυασμό με τους στόχους που θα έβαζε στη ζωή του. Καθώς ήταν πολύ φίλος των βιβλίων, στην αρχή σκέφθηκε να εργαστεί σε μεγάλες βιβλιοθήκες. Μετά είχε το δίλημμα αν θα έπρεπε να δουλέψει για εγκόσμιες επιδιώξεις ή αν θα

έπρεπε να ψάξει, για να βρει τον Θεό. Έτσι τα απογεύματα, μετά το γραφείο του, συνήθιζε να πηγαίνει εκείνη την εποχή ολομόναχος σε κάποιο ερημικό μέρος, όπου έπεφτε σε βαθιές σκέψεις, για να αποφασίσει για το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει στη ζωή του. Έκανε περισσότερο από μία εβδομάδα και μετά από πολλές ώρες επίμονης σκέψης και ψαξίματος της καρδιάς του, ανακάλυψε τι ακριβώς ήθελε να κάνει στη ζωή του και είπε αποφασιστικά: «*Πρώτα ο Θεός και μετά ο κόσμος*». Έτσι, έχοντας αποφασίσει για τις προτεραιότητες της ζωής του, άρχισε να ψάχνει για ένα πνευματικό Διδάσκαλο που θα του έδειχνε την Αλήθεια.

Με την πάροδο του χρόνου, ο νεαρός Kirpal έχασε κάθε ενδιαφέρον για τις εγκόσμιες υποθέσεις, αν και συνέχιζε επιμελώς να εκτελεί τα γήινά του καθήκοντα και στράφηκε αποκλειστικά στην αναζήτηση του Κυρίου.

Τι είναι θάνατος

Σε όλη του τη νεαρή ηλικία, ο Kirpal έψαχνε συνέχεια για την Αλήθεια. Το 1912, την επόμενη χρονιά αφότου τέλειωσε το σχολείο, τρία γεγονότα τον επηρέασαν πολύ βαθιά και τον έκαναν ακόμα πιο ανυπόμονο να βρει τις απαντήσεις στα ερωτήματα της ζωής και του θανάτου. Το πρώτο ήταν όταν μια μέρα που έτυχε να επισκεφθεί κάποιο γειτονά του στο σπίτι του, είδε μια υγιή νέα γυναίκα που στη μέση μιας συζήτησης που έκανε με την οικογένειά της, είπε στους συγγενείς της ότι σε λίγο θα πέθαινε και ζήτησε να τη συγχωρήσουν για κάθε λάθος ή πράξη της που μπορεί να τους είχε δυσαρεστήσει. Όταν μετά από λίγο η γυναίκα πραγματικά πέθανε, ο Kirpal βαθιά συλλογισμένος και καθώς καθόταν δίπλα στο νεκρό της σώμα, αναρωτήθηκε τι ήταν αυτή η δύναμη που είχε αφήσει το σώμα της και που σε αντίθεση βρισκόταν ακόμα στο δικό του σώμα που ήταν ζωντανός. Μπροστά του κειτόταν ένα σώμα κι όμως αυτή η δύναμη που του έδινε ως τότε ζωή είχε φύγει. Πού είχε πάει άραγε και ποιος θα μπορούσε να ξέρει;

Στην Ινδία υπάρχει το έθιμο της αποτέφρωσης των νεκρών. Άλλοτε λοιπόν περνώντας από έναν τέτοιο τόπο, ο Kirpal βασάνιζε το μυαλό του και αναρωτιόταν τι είναι η ζωή και τι ο θάνατος. Μια άλλη μέρα που περνούσε από κάποιον άλλο τόπο αποτέφρωσης, είδε το σώμα ενός πεθαμένου γέροντα και δίπλα το νεκρό σώμα μιας νέας γυναίκας που επρόκειτο και τα δύο να αποτεφρωθούν. Είδε μπροστά

του δύο άκρα αντίθετα – τα νιάτα και τα γηρατειά – και για μια στιγμή συνειδητοποίησε πως δεν μπορεί κανείς μας να γλιτώσει από το θάνατο. Σκέφθηκε πως πλούσιοι και φτωχοί, νέοι και γέροι, όλοι οι άνθρωποι πρόκειται να πεθάνουν μια μέρα. Εκεί στον τόπο της αποτέφρωσης παρατήρησε ακόμα κάτι που ήταν γραμμένο σε μια πλάκα και έλεγε: «*Πρόσεχε εσύ που βρίσκεσαι στη ζωή! Και εμείς κάποτε ήμαστε σαν και σένα και απολαμβάναμε όλες τις χαρές της! Όμως, αλίμονο, τώρα είμαστε μια χούφτα σκόνη κάτω απ᾽ αυτή την πέτρα*».

Αυτές οι τρεις σκηνές τον άγγιξαν βαθιά και τον έκαναν να περνά ανήσυχες μέρες και ξάγρυπνες νύχτες, προσπαθώντας να απαντήσει στο ερώτημα: «*Τι είναι ο θάνατος και τι είναι η ζωή; Από πού άραγε έρχεται η ζωή; Γιατί είμαστε εδώ; Πού πηγαίνουμε, όταν πεθάνουμε;*». Ο Kirpal ήθελε να μάθει. Ήθελε να ανακαλύψει την αλήθεια που βρίσκεται πίσω απ᾽ αυτά τα μυστήρια. Έτσι άρχισε να διαβάζει ιερά βιβλία, καθώς και τις γραφές όλων των θρησκειών και ακόμα βιογραφίες πολλών αγίων. Σε κάθε βιβλίο από αυτά που διάβαζε στην τελευταία του σελίδα σημείωνε: «*Δεν υπάρχει διέξοδος*». Αυτό σήμαινε πως το συγκεκριμένο βιβλίο δεν τον είχε βοηθήσει να λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

Ποτέ δεν κουράστηκε στην αναζήτησή του για την Αλήθεια. Μιλούσε με σοφούς και άγιους ανθρώπους που συναντούσε. Αγωνιζόταν και υπέφερε. Δεν έβρισκε γαλήνη, ούτε χαρά, ούτε ησυχία, γιατί δεν μπορούσε να βρει μια λογική απάντηση στα ερωτήματα που στριφογύριζαν στο μυαλό του. Ο Kirpal είχε τόσο μεγάλη εσωτερική επιθυμία για τον Θεό, που ενώ καθόταν στο γραφείο του, Τον σκεπτόταν και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του και μούσκευαν τα χαρτιά του. Συχνά ξυπνούσε το πρωί και το μαξιλάρι και το σεντόνι του ήταν υγρά από τα δάκρυά του. Στην οικογένεια και στη δουλειά του δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι του συνέβαινε. Νόμιζαν κάποτε πως έκλαιγε, επειδή επρόκειτο να τον μεταθέσουν. Όμως πώς μπορούν οι άλλοι να γνωρίζουν πώς νιώθει κανείς, όταν ποθεί να γνωρίσει την Αλήθεια; Όταν το ερώτημα για το μυστήριο της ζωής μπει στο μυαλό και στην καρδιά ενός ανθρώπου, δεν μπορεί να βρει ησυχία, μέχρι να βρεθεί η απάντηση. Η ερώτηση έρχεται ξανά και ξανά: «*Τι είναι η ζωή; Ποιος είμαι εγώ;*»

Ο Θεός γνωρίζει τι υπάρχει στο μυαλό και στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Ξέρει ποιος κλαίει γι᾽ Αυτόν και τότε τακτοποιεί τα πράγματα, για να τον φέρει κοντά σε κάποιον που μπορεί να τον βοηθήσει να

λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

Ψάχνοντας για ένα Διδάσκαλο

Οι Γραφές λένε πως μόνο με τη χάρη ενός ζωντανού Διδασκάλου μπορεί ένας άνθρωπος να μπει στο δρόμο που οδηγεί πίσω στον Θεό και να βρει τις απαντήσεις στα ερωτήματα για τη ζωή και το θάνατο. Αυτό έκανε τον Kirpal Singh να αρχίσει να σκέφτεται προς αυτή την κατεύθυνση και μοναδικός του στόχος έγινε η συνεχής αναζήτηση για ένα ζωντανό Διδάσκαλο. Προσευχόταν και έλεγε: «*Θεέ μου, θέλω να σε συναντήσω. Υπάρχουν πολλοί γκουρού και πολλοί δάσκαλοι. Ο κόσμος είναι γεμάτος απ᾽ αυτούς, όμως σε ποιον να πάω και σε ποιον να μην πάω; Φοβάμαι πως αν πάω σε κάποιον που δεν έχει φτάσει σε Σένα, θα καθυστερήσω και ο σκοπός της ζωής μου θα αργήσει να πραγματοποιηθεί*».

Αλλά πώς μπορούσε να ξέρει ποιος ήταν ο αληθινός Διδάσκαλος ανάμεσα σε όλους αυτούς τους θρησκευόμενους ανθρώπους, τους αγίους, τους θρησκευτικούς ηγέτες, τους γιόγκι, τους ιερείς και τους θεολόγους που συναντούσε κάθε μέρα στην αναζήτησή του; Στην Ινδία υπάρχουν τόσες πολλές πίστεις και θρησκείες, καθεμία με τους δικούς της τύπους και τα ιδιαίτερά της τελετουργικά, όπως οι νηστείες, οι προσευχές και τα κομπολόγια. Γραφές μελετώνται σε ναούς, τζαμιά, εκκλησίες κι ακόμα σε σπηλιές μέσα στα δάση. Η μεγαλύτερη ανησυχία του, λοιπόν, ήταν να μην καθυστερήσει χάνοντας χρόνο κοντά σε κάποιον ψευτοδάσκαλο και έτσι ν᾽ αργήσει να συναντήσει τον Διδάσκαλο της Αλήθειας.

Άρχισε, λοιπόν, την αναζήτησή του με μεγάλη προσοχή, αποφασισμένος να μην παραπλανηθεί. Αρχικά πήγε σ᾽ ένα φημισμένο γκουρού, που όμως όταν του είπε ότι θα έπρεπε να του παραδώσει τον εαυτό του, ο Kirpal τον εγκατέλειψε, γιατί δεν ένιωσε εμπιστοσύνη κοντά σ᾽ αυτόν. Ένας άλλος γκουρού που συνάντησε έτρωγε μεγάλες ποσότητες βούτυρο κι αμύγδαλα κάθε μέρα, για να ισορροπήσει, όπως έλεγε, την ξηρασία του δέρματός του, που ήταν αποτέλεσμα των πνευματικών του ασκήσεων. Όμως, ο Kirpal, δεν ήθελε ένα Διδάσκαλο που θα έπρεπε να τρώει καθημερινά πλούσιες τροφές, ως προϋπόθεση για να βρει την αλήθεια. Έτσι, συνέχιζε να προσεύχεται στον Θεό με όλη του την καρδιά, για να τον οδηγήσει σ᾽ έναν αληθινό Διδάσκαλο και να μην πάει χαμένη η ζωή του.

Βοηθώντας τους αρρώστους

Ενώ ο Kirpal έψαχνε για έναν Αληθινό Διδάσκαλο, συνέχιζε να βοηθά όποιον έβρισκε σε ανάγκη. Αισθανόταν μεγάλη χαρά να εξυπηρετεί άλλους και συνήθιζε να διαθέτει τον ελεύθερο χρόνο του, πριν και μετά τις ώρες του γραφείου, για να επισκέπτεται αρρώστους σε νοσοκομεία και φτωχούς ανθρώπους, που χρειάζονταν βοήθεια, στα σπίτια τους. Ακόμα βοηθούσε οικονομικά από το μισθό του αυτούς που δεν είχαν χρήματα, για να αγοράσουν τα φάρμακά τους.

Κάποτε, μια φοβερή επιδημία χολέρας έπεσε στη χώρα. Πολλοί άνθρωποι πέθαιναν από αυτή την αρρώστια και όλος ο κόσμος ζούσε με το φόβο μήπως κολλήσει. Έτσι απομάκρυναν από τα σπίτια τους και άφηναν αβοήθητους ακόμα και δικούς τους ανθρώπους που είχαν προσβληθεί από την επιδημία. Όμως ο Kirpal αγνοούσε τον κίνδυνο. Μόνος του στην αρχή και αργότερα με τη βοήθεια λίγων αδελφικών του φίλων που ακολούθησαν το παράδειγμά του, άρχισε να φροντίζει κάθε θύμα αυτής της αρρώστιας που έβρισκε στο δρόμο του. Στο τέλος οργάνωσε μια μεγάλη ομάδα βοήθειας από άτομα που δεν φοβόνταν να πεθάνουν, προκειμένου να υπηρετήσουν το συνάνθρωπό τους.

Μια άλλη φορά ξέσπασε πάλι στην Ινδία μια επιδημία βουβωνικής πανώλης. Οι άνθρωποι τότε πίστευαν πως, αν και μόνο ακουμπούσαν κάποιον που είχε αυτή την αρρώστια, θα κολλούσαν κι αυτοί και θα πέθαιναν. Έτσι, πολλά πτώματα έμεναν άταφα, πεταμένα στα πεζοδρόμια. Οι άνθρωποι φοβόνταν ακόμα και να βγουν από τα σπίτια τους. Όμως ο Kirpal με ένα κάρο μετέφερε μοναχός του ολημερίς πτώματα σε τόπους αποτέφρωσης. Εκείνη την περίοδο οι άνθρωποι έφευγαν από τα χωριά και από τις πόλεις προς όλες τις κατευθύνσεις, αφήνοντας αβοήθητους τους συγγενείς τους που πέθαιναν. Μερικές φορές τα παιδιά άφηναν αβοήθητους τους γέροντες γονείς τους και γονείς άφηναν ακόμα και τα παιδιά τους που είχαν κολλήσει την αρρώστια και έφευγαν και αυτοί μακριά. Και σε αυτή την επιδημία ο Kirpal οργάνωσε μια ομάδα ανιδιοτελών εθελοντών που φρόντιζαν τους αρρώστους και τους αβοήθητους σ' αυτές τις ώρες της ανάγκης. Ξόδευε όλο του το μισθό αγοράζοντας και μοιράζοντας φάρμακα σε αυτούς που είχαν ανάγκη.

Ήταν συνήθειά του σ' όλη τη διάρκεια της ζωής του να υπηρετεί τους αρρώστους και αυτούς που χρειάζονταν βοήθεια, καθώς πίστευε

πως μόνο όποιος υπηρετεί τους άλλους ανιδιοτελώς, έχει το δικαίωμα να ονομάζεται «*Άνθρωπος*».

Είχε έρθει για να υπηρετήσει τον κόσμο

Κάποτε, που ο Kirpal ήταν ακόμα γύρω στα είκοσι και κέρδιζε πολύ λίγα χρήματα, ένας φτωχός θείος του αρρώστησε και νοσηλευόταν σε κάποιο νοσοκομείο. Ο Kirpal πήγαινε στο νοσοκομείο κάθε μέρα και τον βοηθούσε στις ανάγκες του και συγχρόνως του αγόραζε φάρμακα και τρόφιμα. Σε ένα κρεβάτι δίπλα από το θείο του, ήταν ένας γέρος, πολύ ασθενικός και αδύνατος, που έμοιαζε σαν να έχει μόνο πετσί και κόκαλα. Δεν είχε καν ένα σεντόνι ή μία κουβέρτα, για να σκεπαστεί. Αυτόν τον κακομοίρη γέροντα πλησίασε ο Kirpal και τον ρώτησε πώς θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Τα λόγια του έφεραν δάκρυα στα μάτια του γέροντα και τότε ο Kirpal τον ρώτησε: «*Γιατί κλαίς;*» Ο γέροντας του απάντησε: «*Πάνε πολλά χρόνια από τότε που κάποιος άλλος με ρώτησε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να με βοηθήσει*». Από τότε ο Kirpal άρχισε να φροντίζει και τους δύο αρρώστους, φέρνοντάς τους γάλα και φρούτα και πληρώνοντας τα φάρμακά τους. Ξόδευε όλα του τα χρήματα, για να τους βοηθάει, σε σημείο που ο ίδιος έπρεπε πλέον να ζει με ξερό ψωμί και νερό.

Βλέποντας αυτή την κατάσταση, ο θείος του μια μέρα τον ρώτησε: «*Κάνεις ό,τι μπορείς για μένα που είμαι θείος σου, αλλά βλέπω ότι αυτός ο γέρος, που δεν μπορεί να ξεπληρώσει τις υπηρεσίες σου, δέχεται από σένα την ίδια ευγενική μεταχείριση που δέχομαι κι εγώ*». Ο Kirpal τότε του απάντησε: «*Σεβαστέ μου θείε, για μένα είσαστε και οι δυο το ίδιο. Κι αυτός ο γέροντας, όπως και εσύ, έχετε τα ίδια δικαιώματα από τις υπηρεσίες μου. Στην πραγματικότητα, όλη η Δημιουργία έχει το ίδιο δικαίωμα να απαιτεί τις υπηρεσίες μου. Στις προθέσεις μου είναι να υπηρετήσω όλο τον κόσμο*».

Να δουλεύεις με όλη την προσοχή σου

Στην κρατική υπηρεσία που εργαζόταν ο Kirpal, μετά από λίγο καιρό έγινε προϊστάμενος ενός τμήματος. Άλλοι ήταν επικεφαλής άλλων τμημάτων. Το τμήμα του Kirpal Singh ήταν πάντοτε ήρεμο, ήσυχο, με άτομα που δεν είχαν μεταξύ τους προστριβές. Λειτουργούσε με τρόπο υποδειγματικό και οι υπάλληλοι στο τμήμα αυτό έβγαζαν διπλάσια δουλειά από τους άλλους υπαλλήλους.

Μια μέρα, ένας άλλος προϊστάμενος τμήματος, τον πλησίασε και

του είπε: «*Πώς τα καταφέρνεις Pal και στο τμήμα σου επικρατεί πάντα ηρεμία και ησυχία και οι υπάλληλοι δε διαπληκτίζονται ποτέ μεταξύ τους και δουλεύουν με φιλότιμο;*» Ο Kirpal του απάντησε: «*Για να επιτύχεις το ίδιο, απλώς να ελέγχεις τον εαυτό σου. Εγώ, αν με ρωτάς, πειθαρχώ τον εαυτό μου και συγκεντρώνομαι στη δουλειά μου. Να συγκεντρώνεσαι, λοιπόν, στη δουλειά σου*». Του εξήγησε στη συνέχεια ότι, το να συγκεντρωνόμαστε σημαίνει απλώς να μην αποσπάται η προσοχή μας από άλλα πράγματα. Ο Kirpal πάντα έδινε όλη του την προσοχή στη δουλειά που έκανε τη συγκεκριμένη στιγμή και επειδή συγκεντρωνόταν εντελώς σε αυτό που έκανε, κατάφερνε να βγάζει πολλή δουλειά σε πολύ λίγο χρόνο. Αργότερα, όταν βγήκε στη σύνταξη ο Kirpal, χρειάστηκε να διοριστούν τέσσερις άνθρωποι στη θέση του, για να βγάζουν τη δουλειά που έβγαζε μόνος του. Έλεγε πάντα: «*Όταν δουλεύεις, να δουλεύεις με όλη σου την προσοχή. Να κάνεις ένα πράγμα κάθε φορά. Ολοκληρωτικά και αποκλειστικά*».

Υπηρετώντας τον πατέρα του

Ο πατέρας του Kirpal Singh, κάποτε, όταν ήταν σε μεγάλη ηλικία, αρρώστησε βαριά και έχασε εντελώς τη μνήμη του. Έγινε ξανά σαν ένα παιδί, που δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει, ούτε να περπατήσει. Ο Kirpal υπηρετούσε πιστά τον πατέρα του. Του δίδασκε πώς να προφέρει τις λέξεις. Για παράδειγμα, έπαιρνε ένα κουτάλι, του το έδειχνε και του έλεγε: «*Αυτό είναι ένα κουτάλι*». Όταν ο πατέρας του έγινε πάλι καλά, είπε στο γιο του: «*Είμαι εξαιρετικά ευχαριστημένος από σένα. Ζήτησε, λοιπόν, ό,τι θέλεις – πλούτη, παιδιά, δόξα κι ό,τι άλλο σκεφθείς γιατί αν, όπως λένε, οι ευχές του πατέρα πιάνουν, με την ευχή μου θα έχεις σίγουρα ό,τι επιθυμήσεις*». Ο Kirpal απάντησε πως δεν επιθυμούσε γήινα αγαθά. Ήθελε μόνο να συναντήσει τον Θεό σ᾽ αυτή του τη ζωή. Ο πατέρας του, καθώς περπατούσε κρατώντας το μπαστούνι του, σταμάτησε ξαφνικά, σκέφτηκε λίγο και του είπε: «*Είμαι σίγουρος Pal, ότι θα συναντήσεις οπωσδήποτε τον Θεό*». Να έχεις λοιπόν την ευχή μου.

Ένας εσωτερικός οδηγός

Ο Kirpal Singh προσευχόταν πάντα στον Παντοδύναμο Κύριο να τον φέρει στα πόδια ενός Αληθινού Ζωντανού Διδασκάλου που θα μπορούσε να τον οδηγήσει στον Θεό. «*Ω Θεέ μου, θέλω πολύ να σε συναντήσω*», έλεγε ο Kirpal στην προσευχή του. «*Τα παλιά χρόνια,*

λέγανε πως εμφανιζόσουν σε αυτούς που σε αγαπούσαν. Εκδηλώσου, λοιπόν και σε μένα τώρα που σε ποθώ». Αυτή ήταν η πολύ δυνατή προσευχή που έκανε διαρκώς ο Kirpal.

Λίγο καιρό από τότε που είχε βοηθήσει τον πατέρα του στη σοβαρή του αρρώστια και εκείνος του είχε δώσει την ευχή του, η προσευχή του εισακούστηκε και ο Kirpal οδηγήθηκε τελικά από τον Κύριο στα ιερά πόδια του γκουρού του.

Τον Μάιο του 1917, η πανέμορφη Φωτεινή Μορφή του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj άρχισε να του εμφανίζεται την ώρα που διαλογιζόταν, αλλά ο Kirpal νόμιζε πως αυτή η μορφή του Αγίου που τον επισκεπτόταν στους διαλογισμούς του ήταν ο Guru Nanak, ο μεγάλος Άγιος που δίδαξε τους ανθρώπους πως όλοι, απ' όλες τις θρησκείες, έπρεπε να ζουν αρμονικά και ειρηνικά, αφού ο σκοπός και τα βασικά διδάγματα κάθε θρησκείας είναι ίδια και συνοψίζονται στην αγάπη για τον Θεό και την αγάπη για τους συνανθρώπους μας.

Εκείνη την εποχή ο Kirpal έγραφε ποιήματα και περιέγραφε τα πανέμορφα χαρακτηριστικά αυτού του Θείου πλάσματος που τον καθοδηγούσε Εσωτερικά, κάθε μέρα, στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα της Δημιουργίας. Αργότερα έλεγε πως ήταν οι ευχές του πατέρα του που τον βοήθησαν να συναντήσει τόσο γρήγορα τον Θεό. Επτά χρόνια αφότου ο Kirpal Singh άρχισε να βλέπει Εσωτερικά την Αστρική Μορφή του Διδασκάλου του, συνάντησε το Διδάσκαλό του πρόσωπο με πρόσωπο και αντιλήφθηκε πως ο ευλογημένος Εσωτερικός οδηγός του δεν ήταν ο γκουρού Nanak αλλά ο ίδιος ο Ζωντανός Διδάσκαλος της εποχής εκείνης, ο Hazur Baba Sawan Singh Ji. Έτσι ο Kirpal πείστηκε πως ο Θεός ακούει τις προσευχές μας, όταν είναι αυθεντικές, βαθιές και ειλικρινείς.

Ο Κιρπάλ έβρισκε πάντα χρόνο για διαλογισμό

Αν και είχε φθάσει στο σημείο να απολαμβάνει τη Φωτεινή Μορφή του Διδασκάλου του Εσωτερικά, όταν έκανε διαλογισμό, ο Kirpal δεν έπαψε να εργάζεται, για να βγάζει το ψωμί του. Συγκεκριμένα, δούλευε ως αξιωματικός στο λογιστήριο του στρατού. Κάποτε, το σύνταγμά του πήρε διαταγή να μετακινηθεί στην πρώτη γραμμή του μετώπου και σε κάποια χρονική στιγμή έφθασε ο εχθρός να είναι ακροβολισμένος λίγα μέτρα μακριά τους. Έπεφταν βόμβες, τα κανόνια βροντούσαν, τα πολυβόλα κροτάλιζαν. Ο Kirpal Singh έμενε σώος

και αβλαβής, αν και καθημερινά πήγαινε και διαλογιζόταν στο μέρος που συνήθιζε να πηγαίνει, ένα μέρος που κατά διαστήματα περνούσε στο εχθρικό έδαφος. Έβρισκε πάντα χρόνο για διαλογισμό, όπου κι αν βρισκόταν, ό,τι υπηρεσία και αν του ζητούσαν να κάνει.

Μην αμαρτάνεις πια

Κάποτε, στο σύνταγμα που υπηρετούσε ο Kirpal, είχε τοποθετηθεί και κάποιος που στο παρελθόν υπήρξε επικίνδυνος ληστής. Ήταν άνθρωπος σκληρός και στις ληστείες που είχε λάβει μέρος είχαν σκοτωθεί άνθρωποι. Αυτός ο ληστής δημιουργούσε συνεχώς προβλήματα και συχνά έπαιρνε με τη βία και το φαγητό άλλων στρατιωτών που δεν τολμούσαν να μιλήσουν. Κι᾽ όμως, κατά παράξενο τρόπο, όταν ο Kirpal έφευγε από το δωμάτιό του, αυτός ο άνθρωπος πήγαινε και του το καθάριζε. Όλοι παραξενεύονταν για αυτό και δεν μπορούσαν να βρουν καμία λογική εξήγηση. Μια μέρα ο Kirpal, γυρίζοντας στο δωμάτιό του πριν από τη συνηθισμένη του ώρα, βρήκε το ληστή να το καθαρίζει. Τον ρώτησε γιατί έκανε γι᾽ αυτόν τόσο κόπο καθημερινά και τότε ο πρώην ληστής, ενώνοντας της παλάμες του και σκύβοντας με σεβασμό μπροστά του, του απάντησε: *«Όταν σε κοιτάζω Kirpal, αρχίζω να τρέμω και να ξαναζώ όλες μου τις παλιές αμαρτίες. Νομίζω, λοιπόν, ότι με το να σε υπηρετώ, εξιλεώνομαι»*.

Ολόκληρο το σύνταγμα φοβόταν το βίαιο αυτό άνθρωπο και αυτός, χωρίς να ξέρει γιατί, φοβόταν τον Kirpal Singh. Ο ληστής, όπως ομολόγησε στη συνέχεια, είχε κάνει πολλές αμαρτίες στη ζωή του, τόσες πολλές που δε μετριούνταν. «*΄Εχω σκοτώσει τουλάχιστον τριακόσιους ανθρώπους και σε ρωτάω, υπάρχει καμιά ελπίδα για συγχώρεση για κάποιον σαν κι εμένα;*». Ο Kirpal τον κοίταξε τρυφερά και του απάντησε: «*Ναι, αδελφέ μου, υπάρχει ελπίδα για κάθε άνθρωπο. Υπάρχει ελπίδα και για το χειρότερο αμαρτωλό. Γι᾽ αυτό μετανόησε και προσευχήσου. Μην αμαρτάνεις πια*». Ο άνθρωπος συγκλονίστηκε, επηρεάστηκε και συγκινήθηκε απ᾽ αυτά τα λόγια του Kirpal Singh και στη συνέχεια ακολούθησε τις συμβουλές του. Με τη βοήθεια και τη συμπαράστασή του, προοδευτικά, απαρνήθηκε όλες τις παλιές του συνήθειες και τελικά, μετά από καιρό, μεταμορφώθηκε σε ένα θεοσεβούμενο άνθρωπο. Ο Kirpal Singh, με την αγάπη και τη θεϊκή ακτινοβολία του, μπόρεσε να βοηθήσει και αυτόν και πολλούς άλλους στη συνέχεια, ώστε να επανέλθουν στη ζωή της καλοσύνης.

Να θυμάσαι τον Θεό, όταν μαγειρεύεις

Το 1921, ενώ υπηρετούσε ακόμα στο στρατό, του έδωσαν ένα βοηθό που μέσα στα καθήκοντά του ήταν και το να του μαγειρεύει. Ο Kirpal μια μέρα του είπε: «*Όταν ετοιμάζεις το φαγητό, να μην αφήνεις κανέναν άλλον να μπαίνει μέσα στην κουζίνα και όση ώρα βρίσκεσαι μέσα σε αυτή και μαγειρεύεις, να θυμάσαι πάντα με γλυκύτητα τον Θεό και να επαναλαμβάνεις νοερά το όνομά του ή ακόμα να λες κάποιον ύμνο μέσα από τις Γραφές*». Ο Kirpal δεν ήθελε να μπαίνει κανείς στην κουζίνα και να ενοχλεί το μάγειρα την ώρα που μαγείρευε μιλώντας του για άλλα πράγματα, γιατί οι φλυαρίες θα έκαναν το μάγειρα να βγάζει το νου του από τον Θεό. Ο μάγειρας του αποκρίθηκε πως συμφωνούσε και υποσχέθηκε να ακολουθήσει τις οδηγίες του. Όλα πήγαν καλά για δύο ή τρεις μέρες, αλλά τη νύχτα της τέταρτης ημέρας, ο Kirpal κάθισε για διαλογισμό και αισθάνθηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη συγκέντρωσή του. Το μυαλό του δεν παρέμενε σταθερό. Μέσα στη νύχτα φώναξε το μάγειρα και τον ρώτησε: «*Πες μου ποιος ήταν σήμερα στην κουζίνα μαζί σου και τι σκεφτόσουνα;*». «*Κανείς και τίποτα*», απάντησε ο μάγειρας. «*Μη μου λες ψέματα*», συνέχισε ο Kirpal. Τελικά, ο μάγειρας ομολόγησε πως κάποιος ήταν μαζί του στην κουζίνα, ενώ μαγείρευε, πως έλεγαν αστεία και πως μιλώντας για διάφορα άλλα πράγματα είχε ξεχάσει και δε σκεπτότανε τον Θεό. Του υποσχέθηκε όμως ότι αυτό δε θα ξανασυμβεί.

Ο Kirpal έλεγε πως οι σκέψεις του ανθρώπου που μαγειρεύει επηρεάζουν με κάποιο τρόπο το φαγητό και αυτό έχει ορισμένη επίδραση στο διαλογισμό μας. Αν κάποιος σκέφτεται τον Θεό, ενώ μαγειρεύει, τότε αυτοί που τρώνε το φαγητό του, θα νιώθουν ήρεμοι κι ευλογημένοι και δε θα έχουνε την ώρα του διαλογισμού τους πρόβλημα με τη συγκέντρωση.

Τα χρόνια της μαθητείας και η συνάντηση με τον Διδάσκαλό Του

Ήταν σχεδόν μία “σύμπτωση” που οδήγησε τον Kirpal Singh στο να συναντήσει το Διδάσκαλό του. Από παιδί αγαπούσε πολύ τις λίμνες και τα ποτάμια και μπορούσε να περνάει στις όχθες τους πολλές ώρες βυθισμένος σε διαλογισμό. Το 1924 “έτυχε” να επισκεφτεί την Beas, ένα μικρό χωριό στις όχθες του ποταμού Beas. Όταν κατέβηκε

από το τρένο, ρώτησε κάποιον από πού πάνε στο ποτάμι. «*Ήρθες, για να δεις τον Άγιο;*», τον ρώτησε ο άνθρωπος. «*Γιατί μένει εδώ κοντά κάποιος άγιος;*», απάντησε με μία νέα ερώτηση ο Kirpal. «*Θέλω να τον γνωρίσω, μπορείς να με πας κοντά του;*». Μετά από ένα μικρό περίπατο δίπλα στο ποτάμι, σαν να ήταν προδιαγεγραμμένο και χρειαζόταν να περάσει κάποια ορισμένη ώρα, ο Kirpal βρέθηκε στα πόδια του άγιου Διδασκάλου του. Και τι θαύμα ήταν αυτό; Αυτός που αντίκρισε ήταν ο ίδιος Άγιος που τον καθοδηγούσε Εσωτερικά κάθε μέρα στο διαλογισμό του τα τελευταία εφτά χρόνια. Επιτέλους! Αυτός ήταν λοιπόν! Ο Εσωτερικός οδηγός του Kirpal Singh με σάρκα και οστά στεκόταν τώρα μπροστά του! Η χαρά του ήταν απεριόριστη, γιατί επιτέλους είχε βρει τον αληθινό του Διδάσκαλο, αυτόν που τόσο είχε ποθήσει!

Κοίταξε μέσα στα μάτια τον Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj. Ποιος μπορούσε να περιγράψει το κάλλος, τη δόξα και την ακτινοβολία αυτού του Διδασκάλου; Η καρδιά του Kirpal πλημμύρισε από τόση μεγάλη ευτυχία, που δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Όταν ξαναβρήκε τη φωνή του, ρώτησε: «*Γιατί η αγιότητά σας άργησε τόσο πολύ να με οδηγήσει στα φυσικά πόδια Σας;*» Ο Hazur χαμογέλασε και του απάντησε με τρυφερότητα πως αυτή ήταν η κατάλληλη και προκαθορισμένη στιγμή, για τη φυσική τους συνάντηση.

Έτσι, φθάνοντας στα πόδια του Hazur, τέλειωσε η περίοδος αναζήτησης του Kirpal Singh, που μυήθηκε στην τέλεια Πνευματική Επιστήμη που δίδασκε ο Hazur εκείνα τα χρόνια και μπήκε στο Μονοπάτι που οδηγεί πίσω στον Θεό. Το μυστήριο της ζωής και του θανάτου για τον Kirpal Singh βρήκε τη λύση του, όπως βρήκε και την απάντηση στο ερώτημα: «*Ποιος είμαι;*». Έμαθε πως δεν ήταν το σώμα, αλλά μια ψυχή που ζει σ' ένα σώμα και πως μπορούσε η ψυχή, την ώρα του διαλογισμού, να εγκαταλείπει ενσυνείδητα το σώμα στο οποίο απλώς φιλοξενείται και να πηγαίνει σε άλλους κόσμους ανώτερους, πολύ πιο όμορφους απ' αυτόν τον Υλικό κόσμο. Οι κόσμοι αυτοί είναι γεμάτοι από υπέρλαμπρο Φως και μαγευτική Μουσική και η ψυχή γεμίζει πραγματική αγάπη, ειρήνη και χαρά, όταν τους επισκέπτεται. Ο Διδάσκαλος Hazur τον δίδαξε ακόμα πως να υψώνεται πάνω από το φυσικό του σώμα, πώς να ταξιδεύει μέσα στα ανώτερα επίπεδα και πώς να επιστρέφει μέσα στο σώμα, μόλις το θελήσει. Έμαθε πως ο Διδάσκαλος συνδέει τους μαθητές του με το Θείο Φως και τη Μουσική των Σφαιρών που υπάρχουν Εσωτερικά και πως τους οδηγεί μέσα

από τα διάφορα επίπεδα, μέχρι να φτάσουν τον ίδιο τον Θεό. Ο Kirpal έδωσε λύση στα προβλήματά του, όταν βεβαιώθηκε πως δεν υπάρχει θάνατος και πως ο θάνατος δεν είναι παρά ένα ταξίδι απ᾽ αυτό τον κόσμο σε έναν κόσμο ανώτερο και πιο όμορφο.

Αυτοπαράδοση στον Διδάσκαλο

Ένας αληθινός Διδάσκαλος μπορεί να βοηθήσει τον μαθητή να δει Φως Εσωτερικά και να ακούσει την Εσωτερική Μουσική των Σφαιρών, ακόμα και από την πρώτη μέρα της μύησής του. Ο Kirpal Singh, επειδή ήταν σίγουρος πως ο Hazur ήταν ένας Τέλειος Διδάσκαλος, παρέδωσε τελείως τον εαυτό του σ᾽ Αυτόν. Παραδόθηκε στον Διδάσκαλο και δε σκεφτόταν πια τι θα του άρεσε να κάνει για τον εαυτό του, αλλά μόνο τι ήθελε ο Διδάσκαλός του. Το να υπακούει στις εντολές του Διδασκάλου του ήταν το πιο σπουδαίο πράγμα στη ζωή του.

Ο Kirpal ρώτησε κάποτε το Hazur πόσο χρόνο θα έπρεπε να αφιερώνει την ημέρα για διαλογισμό. Ο Hazur του είπε: «*Να αφιερώνεις τουλάχιστον πέντε με έξι ώρες την ημέρα κι αν μπορείς παραπάνω, τόσο το καλύτερο*». Ο Kirpal είχε γυναίκα και παιδιά και έπρεπε να δουλεύει πάνω από οκτώ ώρες την ημέρα, για να κερδίζει τα προς το ζην. Όμως ήταν τόσο αφοσιωμένος στο Διδάσκαλό του, που τον υπάκουσε χωρίς κάποια άλλη συζήτηση. Αφού ο Hazur του ζητούσε να διαλογίζεται έξι ώρες καθημερινά, θα το έκανε σίγουρα, ακόμα κι αν έπρεπε να εργάζεται, να φροντίζει την οικογένειά του και να δέχεται τους επισκέπτες, που νυχθημερόν ζητούσαν τη βοήθειά του.

Επειδή η ζωή είναι αβέβαιη και κανείς δεν ξέρει τι θα συμβεί την επόμενη στιγμή, ο Kirpal καθόταν για διαλογισμό έξι ώρες κάθε πρωί, πριν κάνει οτιδήποτε άλλο. Ανεξάρτητα από το πόσο κουρασμένος ήταν ή πόσο αργά είχε πέσει για ύπνο, ξυπνούσε για διαλογισμό, ενώ οι άλλοι ακόμα κοιμόνταν. Είχε ένα ξεχωριστό υπνοδωμάτιο και ξυπνούσε στις τρεις ή τέσσερις το πρωί και καθόταν για διαλογισμό ως τις εννέα Αν είχε χρόνο για διαλογισμό και τη νύχτα, πριν κοιμηθεί, αυτό το χρόνο τον θεωρούσε θείο δώρο ο Kirpal. Συνέχιζε για χρόνια αυτό το πρόγραμμα μαζί με τα άλλα του καθήκοντα. Έκανε σάτσανγκ, υπηρετούσε τους αρρώστους κι αυτούς που είχαν ανάγκη πριν και μετά τη δουλειά του κι ακόμα υπηρετούσε το Διδάσκαλό του. Κάθε φορά που είχε άδεια από τη δουλειά του, επισκεπτόταν το Hazur που ζούσε σε άλλη πόλη. Με τη ζωή του ο Kirpal απέδειξε πως ακόμα κι ο πιο πολυάσχολος άνθρωπος μπορεί να βρει χρόνο για δι-

αλογισμό και συνήθιζε να λέει πως: *«Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει και τρόπος» (Where is a will, there is a way).* Από τις είκοσι τέσσερις ώρες της ημέρας, ο άνθρωπος πάντα μπορεί να βρει χρόνο για να τον αφιερώσει στις πνευματικές του ασκήσεις κι έτσι να υπακούει στις εντολές του Διδασκάλου του. Μόνο με τέτοια αφοσίωση στη θέληση του Διδασκάλου μπορεί ο άνθρωπος να γίνει αγνός και να ευχαριστήσει πραγματικά τον Διδάσκαλο.

Ο Διδάσκαλος προστατεύει τους συγγενείς των μαθητών

Αυτοί που έχουν μυηθεί από έναν Τέλειο Διδάσκαλο έχουν πάντα τη φροντίδα και την προστασία Του. Ακόμα και οι συγγενείς των μυημένων προστατεύονται από τον Διδάσκαλο. Κάποτε η ξαδέρφη του Kirpal, η Ram Labhai, αρρώστησε βαριά. Ο πατέρας της και θείος του Kirpal τού έστειλε ένα γράμμα σχετικά με την ξαδέρφη του: *«Σε παρακαλώ»,* του έγραψε, *«να έρθεις όσο πιο γρήγορα μπορείς, γιατί είναι βαριά άρρωστη».* Το ίδιο βράδυ ο Kirpal πήρε το τραίνο κι έφυγε από τη Λαχώρη, για να πάει στο χωριό της ξαδέρφης του, τριακόσια μίλια μακριά. Έφτασε στο χωριό της στις δύο, το άλλο απόγευμα. Ενώ όμως βρισκόταν ακόμα στο τραίνο, η άρρωστη ξαδέρφη του τον είδε να εμφανίζεται στο δωμάτιο, δίπλα από το κρεβάτι της. Είπε τότε στους γονείς της πως ο Babhaji *(έτσι φώναζαν τον Kirpal, τα μικρότερα αδέλφια της Ram Labhai),* είχε έρθει να την επισκεφτεί και πως μαζί του ήταν κι ένας γέροντας με άσπρο τουρμπάνι. Μετά είπε στους γονείς της πως ο Kirpal την εμπιστεύθηκε σ᾽ αυτόν το γέροντα, γιατί στρίβοντας προς το μέρος του, τού είπε με μεγάλο σεβασμό: *«Εδώ είναι η άρρωστη, Κύριε». «Μην αφήνεις τον Babhaji να φύγει πατέρα»,* είπε η Ram Labhai, αλλά ο πατέρας της απάντησε ότι δεν έβλεπε κανέναν εκεί γύρω. *«Εδώ είναι ακόμα πατέρα μαζί με ένα γέροντα και ετοιμάζεται να φύγει, εσύ δεν τον βλέπεις;».* Άραγε, πώς μπορούσε ο Kirpal να βρίσκεται σε δύο μέρη συγχρόνως;

Από τη στιγμή που η άρρωστη είδε τον Kirpal με το Διδάσκαλό του στο δωμάτιό της, η υγεία της άρχισε να βελτιώνεται και όταν ο Kirpal έφτασε την άλλη μέρα και μπήκε στο δωμάτιό της, η ξαδέρφη του είπε: *«Ήρθες εδώ χθες το βράδυ και ήταν εδώ μαζί σου κι ένας γέροντας. Ποιος ήταν;».* Ο Kirpal απάντησε: *«Δεν ήμουν εγώ που σε θεράπευσα, αλλά ήταν ο Διδάσκαλός μου που ήρθε χθες. Θα μπορούσες να αναγνωρίσεις αυτόν τον επιβλητικό γέροντα, αν τον έβλεπες τώρα;». «Ναι, βέβαια»,* απάντησε η Ram Labhai.

Δύο μήνες αργότερα, όταν η ξαδέρφη του Kirpal Singh ήταν πλέον εντελώς καλά, ο Hazur έτυχε να πάει στο Rawalpidi, μια πόλη εκατό μίλια από κει που ήταν το σπίτι της. Ο Kirpal την ειδοποίησε αν ήθελε να πάει μαζί του, για να τον δούνε. Αυτή δέχθηκε με μεγάλη χαρά. Την άλλη μέρα, καθώς στέκονταν μαζί τα δυο ξαδέρφια στην αυλή ενός σπιτιού, ο Kirpal είδε τον Hazur να έρχεται από μακριά και της είπε: «*Κοίταξε εκεί ποιος έρχεται, τον αναγνωρίζεις;*» Αυτή τότε φώναξε: «*Θεέ μου, είναι αυτός ο ίδιος άνθρωπος που ήρθε μαζί σου εκείνο το βράδυ και με έκανε καλά*».

Έτσι γίνεται φανερό πως η βοήθεια του Διδασκάλου πηγαίνει και στους συγγενείς και στους αγαπημένους του μυημένου. Οι Διδάσκαλοι δεν κάνουν επιδείξεις με θαύματα, όμως θαύματα συμβαίνουν πολλές φορές στη ζωή των μυημένων.

Ταξίδι στα άστρα

Ο μεγαλύτερος από τους δύο γιους του Kirpal ονομαζόταν Darshan. Πατέρας και γιος πήγαιναν συχνά μαζί να επισκεφθούν τον Διδάσκαλο Hazur. Ο Darshan έβλεπε τους γονείς του να κάθονται για διαλογισμό το πρωί και το βράδυ και ήθελε να ακολουθήσει τα βήματά τους. Έτσι, όταν ήταν περίπου πέντε χρονών, πήγε στο Hazur και του ζήτησε να τον ευλογήσει με το Naam, δηλαδή το Φως και τον Ήχο του Θεού που δίνεται την ώρα της μύησης. Ο Hazur του είπε: «*Εντάξει, θα σου δώσω ένα πολύ γλυκό Naam*» και του έδωσε μερικά γλυκά. Αλλά όταν ο Darshan γύρισε στο σπίτι του, ανακάλυψε πως αυτό που ήθελε του έλειπε, μολονότι είχε φάει όλα τα γλυκά. Έτσι, όταν ξαναπήγε με τον πατέρα του στο Hazur, του ζήτησε πάλι το Naam, αλλά ο Hazur και πάλι του έδωσε κάποια γλυκά. Όταν γύρισε στο σπίτι, ο μικρός Darshan κατάλαβε πως κάτι πολύ σπουδαίο του έλειπε. Αποφάσισε πως την επόμενη φορά δε θα ξεγελιόταν όπως τις άλλες δύο και έτσι, όταν ξαναπήγε με τον πατέρα του στον Διδάσκαλο, του είπε αποφασιστικά: «*Σε παρακαλώ, δώσε μου τη μύηση του Naam που έχεις δώσει και στον πατέρα μου*». Ο Hazur τον κοίταξε στα μάτια και τον ρώτησε: «*Θέλεις πραγματικά αυτή τη μύηση που έχω δώσει στον πατέρα σου;*». «*Ναι, κύριε*», απάντησε ο Darshan, «*αυτή θέλω και όχι τα γλυκά*». Τότε ο Hazur του είπε να πάει το βράδυ κοντά του. Όταν ο Darshan ξαναγύρισε, ο Hazur καθόταν στην πολυθρόνα του και του είπε να καθίσει δίπλα του, να κλείσει τα μάτια του και να κοιτάξει μέσα του. Στη συνέχεια τον ρώτησε τι έβλεπε και ο Darshan

απάντησε: «*Βλέπω φως στο στερέωμα και διασχίζω τον ουρανό…*». Καθώς το παιδί προχωρούσε Εσωτερικά, ο Hazur τον ξαναρώτησε: «*Τι βλέπεις τώρα;*». «*Άστρα*», είπε το παιδί. Ο Hazur χαμογέλασε και είπε πως αυτό ήταν αρκετό για την ηλικία του. Τότε ο Darshan υποκλίθηκε στο Διδάσκαλό του και έτρεξε έξω γεμάτος χαρά να βρει τον πατέρα του. Όταν τον είδε να έρχεται από μακριά, του φώναξε: «*Πατέρα, πατέρα, εσύ πόσο μακριά πήγες την ώρα της μύησης; Εγώ πήγα ως πάνω στ᾽ άστρα*».

Αν κάνει κάποιος ένα λάθος, συγχωρήστε τον

Κάποτε, που η γυναίκα του Kirpal γύριζε στο σπίτι της με το τρένο, κείνος πήγε να την υποδεχτεί στο σιδηροδρομικό σταθμό. Όμως με το που κατέβηκε από το τρένο και πριν ακόμα την πλησιάσει, ένας κλέφτης της άρπαξε το πορτοφόλι και έφυγε τρέχοντας. Κάποιος αστυνομικός που έτυχε να δει τη σκηνή, έτρεξε και συνέλαβε τον κλέφτη, και της έδωσε πίσω το πορτοφόλι. Κρατώντας ακίνητο τον κλέφτη, ο αστυνομικός γύρισε στον Kirpal και του είπε ότι έπρεπε και εκείνος να τον ακολουθήσει στο αστυνομικό τμήμα. Ο Kirpal του είπε ότι, αφού είχαν πάρει πίσω το πορτοφόλι, ήταν αρκετά ευχαριστημένοι και πως δεν ήθελαν να δώσουν συνέχεια στο γεγονός. Όμως ο αστυνομικός επέμενε και του είπε ότι ήταν υποχρεωμένος να καταθέσει κάποια μήνυση, γιατί παρόμοια γεγονότα συνέβαιναν πολύ συχνά και οι κλέφτες έπρεπε να τιμωρούνται, για να παραδειγματίζονται. «*Πρέπει να έλθεις στο τμήμα να κάνεις μήνυση*», του ξαναείπε. Ο Kirpal τον συνόδευσε στο αστυνομικό τμήμα, κάθισε εκεί πάνω από μία ώρα, χωρίς να υποβάλλει μήνυση. Όταν τον ρώτησε σχετικά ο διευθυντής του αστυνομικού τμήματος, του απάντησε: «*Δεν με αφορά αυτή η υπόθεση. Μπορείτε να κρατήσετε ακόμα και το πορτοφόλι. Εγώ φεύγω*».

Τελικά ο αστυνόμος έκανε ο ίδιος τη μήνυση και ο Kirpal έπρεπε να πάει στο δικαστήριο. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που έμπαινε σε αίθουσα δικαστηρίου. Ενώ περίμεναν τις διαδικασίες για να αρχίσουν, ο αστυνόμος του είπε: «*Πρέπει να αποδίδεται δικαιοσύνη!*». Ο Krpal του απάντησε: «***Αδελφέ, μαζί με τη δικαιοσύνη θα πρέπει να υπάρχει και ευσπλαχνία. Αυτά τα δύο θα πρέπει να πηγαίνουν δίπλα-δίπλα.*** *Με τη δικαιοσύνη η καρδιά παραμένει μολυσμένη. Η συμπόνια είναι αυτή που ξεπλένει όλες τις ακαθαρσίες*». Αργότερα όταν ο δικαστής άκουσε την υπόθεση και ζήτησε να καταθέσει ο

Kirpal, εκείνος του είπε: «*Κύριε πρόεδρε, αν μπορείτε να βρείτε τρόπο να απαλλάξετε αυτόν τον άνθρωπο, εγώ δεν έχω αντίρρηση*». Ο δικαστής έμεινε έκπληκτος και κοίταξε αν το μητρώο του κλέφτη ήταν επιβαρημένο. Είδε πως δεν είχε άλλες καταδίκες και τον απάλλαξε με την προειδοποίηση να μην το ξανακάνει. Έτσι, ο ανθρωπος ήταν ελεύθερος να φύγει. Γύρισε στην οικογένειά του με καρδιά γεμάτη χαρά και έλεγε και ξανάλεγε σε όποιον συναντούσε μπροστά του: «*Αν αυτός δεν με είχε λυπηθεί, τώρα θα ήμουνα στη φυλακή*».

Ο Kirpal Singh έλεγε πάντα: ***«Αν κάποιος κάνει ένα λάθος, συγχώρησέ τον. Τα δικαστήρια δεν καθαρίζουν ποτέ τις καρδιές».***

Καθήκοντα στο Σάτσανγκ

Ο Kirpal Singh έκανε κάθε Κυριακή πρωί στη Λαχώρη satsang, στο όνομα του Διδασκάλου του και δύο φορές την εβδομάδα πήγαινε να τον δει στη Beas. Ένα Σάββατο, λοιπόν, μόλις έφθασε στη Beas, γύρω στις 10 το βράδυ, ανέβηκε να επισκεφτεί τον Hazur στο τρίτο πάτωμα του κτηρίου που έμενε. Μπήκε και κάθισε δίπλα στον Διδάσκαλο. Ήθελε διακαώς να μείνει μαζί του όλη την επόμενη μέρα, Κυριακή, αλλά από την άλλη μεριά, έπρεπε να κάνει το συνηθισμένο satsang στη Λαχώρη. Στο βάθος της καρδιάς του σκεφτόταν μήπως μπορούσε να κανονιστεί, ώστε να κάνει κάποιος άλλος το satsang αντί γι' αυτόν, ώστε να μπορέσει να μείνει με το Διδάσκαλό του. Όταν είναι κανείς με τον Διδάσκαλο, αισθάνεται σαν μαγεμένος και νιώθει τόση ειρήνη, αγάπη και χαρά, ώστε δε θέλει να εγκαταλείψει την παρουσία του.

Όμως κοντά στα μεσάνυχτα ο Hazur γύρισε και του είπε: «*Kirpal Singh, αύριο είναι η μέρα που κάνεις το Satsang;*». Ο Kirpal απάντησε: «*Ναι, Διδάσκαλε*». «*Τότε θα πρέπει να φύγεις*», του είπε ο Hazur. Ο Kirpal με το μυαλό του είχε ήδη αποφασίσει να περάσει μία ολόκληρη μέρα με τον Διδάσκαλο, αλλά ο Hazur του είπε πως έπρεπε να φύγει. Έτσι, γύρω στις δώδεκα και μισή, ο Kirpal έφυγε. Πήρε το τρένο P37 γύρω στις τρεις και το πρωί έφθασε στη Λαχώρη έγκαιρα, για να κάνει το σάτσανγκ. Έτσι, έκανε το καθήκον που ο Διδάσκαλός του τού είχε ζητήσει να κάνει.

Μια άλλη μέρα, καθώς το σάτσανγκ ήταν έτοιμο ν' αρχίσει, ο Kirpal έμαθε πως ο Διδάσκαλός του είχε έλθει στην πόλη τους, για να δει ένα γιατρό. Ο Kirpal άρχισε να σκέφτεται: «*Τι να κάνω; Θα*

πρέπει άραγε να τρέξω να δω τον Διδάσκαλο ή να κάνω αυτό το καθήκον που μου έχει αναθέσει;». Φυσικά, στο βάθος της καρδιάς του ήθελε να δει το Διδάσκαλό του, αλλά συγχρόνως ήταν δεσμευμένος από τις εντολές του Διδασκάλου του να κάνει το σάτσανγκ. Τελικά, αποφάσισε να εκτελέσει το καθήκον του και να κάνει το σάτσανγκ. Όταν τέλειωσε, δύο ώρες αργότερα, έτρεξε στο μέρος που φαντάστηκε πως θα ήταν ο Διδάσκαλός του. Αλλά όταν έφθασε εκεί, ανακάλυψε πως ο Διδάσκαλος είχε ήδη φύγει για την πόλη της Beas. Έτσι ο Kirpal πήγε στη Beas με το βραδινό τρένο και όταν έφθασε εκεί, κάθισε δίπλα στο Hazur και του είπε: «*Διδάσκαλε, δεν ξέρω αν έκανα καλά ή κακά. Σήμερα το πρωί, από τη μια μεριά ήμουν υποχρεωμένος να κάνω το σάτσανγκ και από την άλλη ήθελα να τρέξω κοντά σου, καθώς γνώριζα ότι βρισκόσουν στη Λαχώρη. Δεν μπορούσα να αποφασίσω τι να κάνω, αλλά τελικά έμεινα πιστός στο καθήκον που μου ανέθεσες. Μετά έτρεξα να σε βρω, αλλά είχες ήδη φύγει. Έτσι, ήρθα εδώ*». Ο Hazur του απάντησε: «*Είμαι ευχαριστημένος που έκανες το καθήκον σου*». Ήταν πραγματικά χαρούμενος που ο Kirpal είχε ακολουθήσει τις εντολές του και δεν παρασύρθηκε από τα συναισθήματά του. Ο Kirpal ήθελε να είναι στη συντροφιά του Διδασκάλου του, αλλά έμαθε πως ο Διδάσκαλος ευχαριστιέται περισσότερο, όταν υπακούμε και σεβόμαστε τα λόγια του.

Σεβασμός για τον Διδάσκαλό Του

Μια μέρα, ο Kirpal επέστρεφε στο σπίτι του κρατώντας ένα δέμα στο κεφάλι του, ενώ δίπλα του περπατούσε ένας ηλικιωμένος άνθρωπος. Τη στιγμή που έφταναν στο σπίτι, συνάντησαν το νεαρό γιο του Διδασκάλου τον Darshan. Το αγόρι κατέβηκε βιαστικά από το ποδήλατό του κι έτρεξε να πάρει το δέμα, για να ελαφρώσει τον πατέρα του. Όμως ο Kirpal δεν τον άφησε και του είπε πρώτα να υποκλιθεί στα πόδια του γέροντα που τον συνόδευε ως ένδειξη σεβασμού. Ο γέροντας ήταν ο δάσκαλος που είχε ο Kirpal, όταν ήταν στην τρίτη τάξη του σχολείου.

Ο γέροντας έμεινε στο σπίτι του Kirpal για δύο εβδομάδες περίπου. Ο Kirpal, για να τον ανακουφίσει από τους πόνους, του έκανε κάθε βράδυ, πριν πάει για ύπνο, εντριβές στα πόδια και το πρωί τραβούσε νερό από το πηγάδι για το μπάνιο του δασκάλου του. Κατά τη διάρκεια της ημέρας ο ίδιος προσέφερε τα γεύματα στο δάσκαλό του και δεν άφηνε τη γυναίκα του ούτε το γιο του να κάνουν τίποτα γι’

αυτόν. Ήθελε να τον υπηρετεί ο ίδιος. Αυτό είναι το παράδειγμα που έδωσε ο Kirpal Singh στο γιο του για το πώς πρέπει να σεβόμαστε και να υπηρετούμε τους δασκάλους μας.

Ελέγχετε την προσοχή σας

Κάποτε, ο Hazur ζήτησε από τον Kirpal να δώσει μια ομιλία. Ήταν καλοκαίρι και είχε πολύ ζέστη. Το δωμάτιο ήταν πολύ μεγάλο αλλά και η ζέστη αφόρητη. Ο ανεμιστήρας της οροφής, καθώς και ένας άλλος φορητός ανεμιστήρας είχαν χαλάσει και όλοι ήταν μουσκεμένοι στον ιδρώτα. Ο Kirpal είπε στους ανθρώπους: «*Κοιτάξτε, κρατήστε εδώ την προσοχή σας και δε θα αισθάνεστε τη ζέστη*» και τους έδειξε το σημείο ανάμεσα στα δύο φρύδια, στο Τρίτο Μάτι. Οι σατσάγκις έκαναν ό,τι τους είπε ο Kirpal και άκουγαν την ομιλία για μια ώρα, χωρίς να αισθάνονται τη ζέστη.

Αν σκεφτόμαστε το σώμα και τα εξωτερικά πράγματα, τότε αισθανόμαστε ζέστη και κρύο. Αλλά αν κρατούμε την προσοχή μας στο κέντρο των ματιών, δε θα ενοχλούμαστε απ᾽ αυτά τα πράγματα. Είναι απλώς θέμα ελέγχου της προσοχής.

Αγάπη για όλους

Στην επαγγελματική του καριέρα, ο Kirpal ήταν κρατικός υπάλληλος και κατέληξε προϊστάμενος του Στρατιωτικού Λογιστηρίου. Είχε σαράντα αξιωματικούς κι ένα προσωπικό πάνω από 3.000 ανθρώπους που δούλευαν κάτω από αυτόν. Κάποτε, λοιπόν, έγινε πρόταση από τους υφισταμένους του να απολυθούν ορισμένοι υπάλληλοι άλλων υπηρεσιών για λόγους μειωμένης απόδοσης στην εργασία τους. Όταν η υπόθεση έφτασε στην κρίση του Kirpal Singh, αυτός πήρε αυτούς τους ανθρώπους, τους τοποθέτησε στο δικό του τμήμα και άρχισε ο ίδιος να παρακολουθεί την απόδοσή τους. Οι υπάλληλοι αυτοί είχαν πράγματι αποκτήσει πολύ κακές συνήθειες και συγκεκριμένα κυκλοφορούσαν εδώ και εκεί κουβεντιάζοντας, χωρίς να δουλεύουν στα σοβαρά. Μετά από μερικές ημέρες, ο Kirpal τους φώναξε όλους μαζί και τους είπε: «*Λοιπόν, αγαπητοί φίλοι, θα πρέπει να ξέρετε πως πληρώνεστε, για να δουλεύετε*». Τους γνωστοποίησε ότι είχε γίνει πρόταση να απολυθούν και τους είπε να σκεφθούν ότι οι οικογένειές τους θα ήταν αυτές που θα υπέφεραν περισσότερο. «*Δεν είναι καθήκον σας να δουλέψετε σκληρά, για να συντηρείτε τις οικογένειές σας;*». Οι άνθρωποι άκουσαν με προσοχή τον προϊστάμενό τους και η ανεκτικό-

τητα και η γαλήνη του, μίλησαν στη ψυχή τους. Άρχισαν να δουλεύουν φιλότιμα και τελικά δεν απολύθηκαν.

Μια άλλη φορά ο Kirpal έλειπε σε άδεια. Όταν γύρισε, ανακάλυψε πως δυο-τρεις υπάλληλοι είχαν απολυθεί. Οι άνθρωποι αυτοί ήρθαν και του είπαν: «*Μας έχουν απολύσει*». Ο Kirpal μίλησε με τους υπεύθυνους που πήραν την απόφαση και απέλυσαν αυτούς τους ανθρώπους και εκείνοι του είπαν: «*Αυτοί που απολύθηκαν δεν είναι καλοί. Έκαναν λάθη*». Ο Kirpal τότε τους είπε: «*Υπάρχει κανείς που να μην κάνει λάθη; Άλλοι κάνουν περισσότερα και άλλοι σοβαρότερα. Εγώ προτείνω να τους ξαναπροσλάβετε, να τους προειδοποιήσετε να είναι προσεκτικοί και συγχρόνως να τους δώσετε κάποια σωστή καθοδήγηση*». Συγχρόνως πήγε στο Γενικό Διευθυντή και του ζήτησε να εγκρίνει την αναθεώρηση την απόφασης, λέγοντάς του: «*Υπάρχει κανείς στο γραφείο, ακόμα κι από τους αξιωματικούς, που να μην έχει κάνει λάθη; Υπάρχει άνθρωπος χωρίς ελαττώματα; Δε θα βρεις κανένα που να μην έχει κάνει κάτι λάθος και η τιμωρία για τα λάθη δεν θα πρέπει να είναι η απόλυση, γιατί δεν θα υποφέρει μόνο ο υπάλληλος αλλά μαζί μ' αυτόν η γυναίκα του και τα παιδιά του. Αν κάποιος έχει κάνει ένα λάθος ή και δύο, τι σημασία έχει, προκειμένου να δυστυχήσει μία οικογένεια; Ο καθένας μπορεί να κάνει λάθη, πρέπει να καθοδηγηθεί σωστά και να του δοθεί μία νέα ευκαιρία. Όχι να απολυθεί*». Τελικά, επιτράπηκε σε αυτούς τους ανθρώπους να επανέλθουν στη δουλειά τους, γιατί κανείς δεν μπορούσε να αρνηθεί στον Κιρπαl τίποτα. Κανείς δεν μπορούσε ποτέ να αντιταχθεί στη λογική του. Ήταν ανιδιοτελής και η αγάπη που ακτινοβολούσε, καθήλωνε και έπειθε τον καθένα. Όταν ο Kirpal έβαζε έναν υπάλληλο σε μια θέση και οι άλλοι έλεγαν: «*Δεν τον θέλουμε αυτόν τον άνθρωπο. Είναι άχρηστος*», ο Kirpal τους απαντούσε: «*Όχι, όχι. Τώρα έχει αλλάξει. Δώστε του μια ευκαιρία*».

Αυτά είναι δύο παραδείγματα που δείχνουν γιατί ο Kirpal ήταν αγαπητός στη δουλειά του, και από τους ανώτερους και από τους κατώτερούς του. Είχε αγάπη για όλους και μεταχειριζόταν τους ανθρώπους με άπειρη τρυφερότητα, σαν ίσους, γιατί ήξερε πως ο Θεός κατοικεί σε κάθε καρδιά. Έλεγε πάντα: «*Τα καλά λόγια δε στοιχίζουν τίποτα. Υπάρχουν πολλοί τρόποι να μιλά κανείς. Αν πεις σε κάποιον με γλυκό τρόπο πως δεν κάνει κάτι σωστά και δεν τον μειώσεις με το να διατυμπανίσεις την αδυναμία του, αυτό θα φέρει αποτέλεσμα. Μ' αυτόν τον τρόπο μπορεί ο άνθρωπος να διδαχτεί*». Επειδή ο Kirpal ήταν

γλυκομίλητος, ευγενικός και στοργικός, οι υπάλληλοι που ήταν κάτω από αυτόν έβγαζαν διπλάσια δουλειά κι αυτό το έκαναν μέσα από την καρδιά τους, με έναν ήσυχο και φιλικό τρόπο.

Ο Κιρπάλ τα άφηνε όλα στον Διδάσκαλό Του

Μια καλοκαιρινή μέρα, ο γιος του Kirpal Singh, ο Darshan, που ήταν τότε δεκαοκτώ χρονών, αρρώστησε. Οι γιατροί είπαν στον Kirpal πως η κατάσταση του γιου του ήταν τόσο σοβαρή και μη αναστρέψιμη, που το παιδί σε τρεις με τέσσερις μέρες θα πέθαινε. Του είπαν ακόμα να πάρει τρεις μέρες άδεια από τη δουλειά του και να μείνει στο σπίτι του, προκειμένου να προσέχει το άρρωστο παιδί μέρα νύχτα, γιατί υπήρχε περίπτωση από στιγμή σε στιγμή να παρουσιάσει κάποια σοβαρή επιπλοκή. Ο Kirpal έκανε ό,τι τον συμβούλεψαν οι γιατροί. Αλλά μια από τις ημέρες της άδειάς του έπεφτε Κυριακή κι ο Διδάσκαλός του, τού είχε αναθέσει κάθε τέτοια μέρα να κάνει σάτσανγκ στη γειτονική πόλη Amritsar. Οι γιατροί είχαν πει στον Kirpal να μην αφήσει καθόλου το παιδί, αλλά εκείνος σκέφτηκε: «*Οι γιατροί λένε πως ο γιος μου θα πεθάνει κι απ' την άλλη έχω μια συγκεκριμένη εντολή του Διδασκάλου μου. Τι θα πρέπει να κάνω;*» Αφού σκέφτηκε, είπε στον εαυτό του: «*Λοιπόν, την Κυριακή, αντί για μένα, ας τον φροντίσει ο Διδάσκαλος. Έτσι κι αλλιώς η ζωή κι ο θάνατος είναι στα χέρια του. Τον αφήνω, λοιπόν, στα χέρια του και εγώ θα εκτελέσω την εντολή του*». Έτσι άφησε το γιο του στη φροντίδα της μητέρας και του Sawan και ταξίδεψε σαράντα μίλια μέχρι το Amritsar, για να παρευρεθεί στην ώρα του στο σάτσανγκ.

Το σάτσανγκ τελείωσε γύρω στο μεσημέρι, αλλά ο Kirpal σκέφθηκε ότι το Amritsar ήταν στη μέση του δρόμου για την Beas, το μέρος που έμενε ο Διδάσκαλός του. Ήταν μόνο τριάντα μίλια πιο πέρα και είπε μέσα του: «*Ας πάω, όπως κάθε Κυριακή, να δω το Διδάσκαλό μου, πριν γυρίσω στο σπίτι*». Έτσι πήρε το τρένο για την Beas κι έφτασε εκεί νωρίς το απόγευμα. Ήταν μια πολύ ζεστή μέρα του καλοκαιριού. Ο Hazur ήταν πάνω στο δωμάτιό του και ξεκουραζόταν. Κάποιος του είπε ότι είχε έλθει ο Kirpal Singh. «*Εντάξει, πες του ν' ανέβει*», είπε ο Hazur. Ήταν ξαπλωμένος, αλλά μόλις είδε τον Kirpal να μπαίνει στο δωμάτιο, ανακάθισε στο κρεβάτι του. Το πρώτο πράγμα που τον ρώτησε ο Hazur ήταν: «*Πώς πάει ο γιος σου;*». Ο Kirpal δεν του είχε πει πως ο γιος του ήταν άρρωστος, αλλά οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν τα πάντα. Ο Kirpal του απάντησε: «*Είναι βαριά άρρωστος και οι γιατροί*

είπαν πως θα πεθάνει σε δυο-τρεις μέρες. Μου είπαν να πάρω άδεια, για να μείνω μαζί του, όμως σκέφτηκα πως ήταν Εντολή σου να κάνω το Σάτσανγκ και αυτό μου φάνηκε πιο σημαντικό». Στη συνέχεια ο Kirpal μίλησε για την επιθυμία που είχε να δει το Διδάσκαλό του, πριν επιστρέψει στο σπίτι, και του είπε ότι αυτός ήταν ο λόγος που ήταν εκεί.

Ο Hazur έμενε αμίλητος και μελαγχολικός. Τότε ο Kirpal ρώτησε το Διδάσκαλό του: «*Όποιος σκεφτεί εσένα, Διδάσκαλε, ξεχνά κάθε πόνο και θλίψη, όμως γιατί εσύ είσαι τόσο θλιμμένος σήμερα, Διδάσκαλε;*». Ο Hazur του απάντησε: «*Φόρτωσες το φορτίο σου σε μένα και τώρα εγώ πρέπει να το κουβαλήσω. Άφησες το παιδί σου στη φροντίδα του Διδασκάλου και πρέπει τώρα ο Διδάσκαλός σου να το φροντίσει*».

Όταν ο Kirpal επέστρεψε στο σπίτι του, βρήκε τον Darshi πολύ καλύτερα, η υγεία του δε χειροτέρεψε, όπως είχαν προβλέψει οι γιατροί, και σε λίγες μέρες έγινε τελείως καλά. Αυτό δείχνει το μεγαλείο των Τέλειων Διδασκάλων. Αν υπακούμε τον Διδάσκαλο και τα αφήνουμε όλα σ' Αυτόν παραδίνοντας τους εαυτούς μας στα χέρια Του, τότε Αυτός δεν μπορεί να κάνει κάτι άλλο, παρά να μας φροντίσει.

Γράφοντας το "Gurmat Sidhant"

Μετά τη δουλειά του, ο Kirpal συνήθιζε κάθε απόγευμα να επισκέπτεται αρρώστους, φτωχούς και άλλους που χρειάζονταν βοήθεια. Έδινε ακόμα ομιλίες στους ανθρώπους της περιοχής μέχρι αργά τη νύχτα και μερικές φορές έδινε ομιλίες ακόμα και το πρωί, πριν πάει στη δουλειά του. Όμως κάποτε ο Hazur έδωσε στον Kirpal μία εντολή: «*Μην πηγαίνεις σε κανενός το σπίτι, εκτός αν πηγαίνεις σε αυτό, για να κάνεις satsang*».

Ο Kirpal είπε πως θα υπάκουε στις εντολές του Διδασκάλου του, όποιες κι αν ήταν αυτές, και έτσι από τότε είχε περισσότερο ελεύθερο χρόνο. Έλεγε πως ήταν «*σαν ένας υπηρέτης που συνήθιζε να καθαρίζει είκοσι δωμάτια και ξαφνικά του είπαν να καθαρίσει μόνο το ένα και ν' αφήσει τα υπόλοιπα*». Έτσι, με περισσότερο ελεύθερο χρόνο στη διάθεσή του, έγραψε ένα βιβλίο με τα διδάγματα του Διδασκάλου, που ονομάστηκε "Gurmat Sidhant". Είναι ένα μεγάλο βιβλίο με πάνω από 2000 σελίδες. Έγραφε μέχρι αργά τη νύχτα και όταν κάποτε κάποιος που ήταν κι αυτός συγγραφέας του είπε: «*Γράφεις πολύ γρήγορα, αν και δε βλέπω να αντιγράφεις από κάπου. Από πού τα βρίσκεις όλα αυτά;*» Ο Kirpal του απάντησε: «*Κάποιος μου τα υπαγορεύει και*

μάλιστα τόσο γρήγορα, που δεν προφθάνω να γράφω τις λέξεις που ακούω». Οτιδήποτε έγραφε ο Kirpal Singh, του το υπαγόρευε Εσωτερικά ο Διδάσκαλος του Baba Sawan.

Υπηρετώντας με όλη του την καρδιά

Ο Kirpal πήγαινε συχνά στην Beas, όπου ζούσε ο Hazur. Βοηθούσε στη διεκπεραίωση της αλληλογραφίας του Διδασκάλου και στην τήρηση των βιβλίων της Αποστολής, ενώ παράλληλα έκανε σάτσανγκ στο όνομα του Hazur σε διάφορες πόλεις. Μερικές φορές ο Hazur έδινε με εντολή του στον Kirpal το μοναδικό προνόμιο να καθίσει δίπλα του και να κάνει εκείνος το σάτσανγκ στην παρουσία του ίδιου του Hazur, θέλοντας ίσως με αυτό τον τρόπο να δείξει ότι ο Kirpal θα έκανε αργότερα όλα τα σάτσανγκ, όταν αυτός δε θα υπήρχε στη ζωή. Όταν μερικές φορές χρειαζόταν να γίνει και χειρωνακτική δουλειά στο ashram και τότε ο Kirpal βοηθούσε μεταφέροντας κοφίνια με τούβλα και λάσπη στο κεφάλι του. Βλέποντας τον Kirpal να κάνει τέτοιες βαριές χειρωνακτικές εργασίες, μερικοί νεότεροι μαθητές του Hazur από σεβασμό του έλεγαν ότι δε θα έπρεπε να κάνει εκείνος τέτοιες εργασίες, αλλά να ασχολείται μόνο με τις εργασίες επικοινωνίας του Διδασκάλου με τους μαθητές του, με τις οποίες ήδη ήταν επιφορτισμένος. Ο Kirpal τους απαντούσε: «*Αφού έχω ευλογηθεί με ένα φυσικό σώμα, πρέπει να υπηρετώ και με αυτό μου το σώμα το Διδάσκαλό μου*». Ο Kirpal αργότερα και ως Διδάσκαλος ο ίδιος, έλεγε ότι δεν πρέπει κανείς να υπηρετεί τον Διδάσκαλο του και το Θείο Σχέδιο μόνο με το νου αλλά και με το φυσικό του σώμα. Υπάρχει και μια παλιά Περσική παροιμία που λέει: «*Όποιος υπηρέτησε με όλη του την καρδιά τον Διδάσκαλο, τελικά έγινε ο Διδάσκαλος*». Και στην περίπτωση του Kirpal Singh, αυτό βγήκε αληθινό.

Η αγάπη του Κιρπάλ έλκει τον Χαζούρ

Κάποτε ο Kirpal βρισκόταν με πολύ άλλον κόσμο στην πόλη Amritsar και περίμεναν τον Διδάσκαλο Hazur Baba Sawan να πάει εκεί, προκειμένου να δώσει μία ομιλία. Οι ώρες περνούσαν, αλλά ο Διδάσκαλος δεν ερχόταν, μέχρι που έφθασε ένα μήνυμα ότι για κάποιο λόγο ανέβαλε την επίσκεψή του για μια άλλη φορά. Ο κόσμος και οι μαθητές του σιγά-σιγά, λυπημένοι και απογοητευμένοι, αποχώρησαν. Ο Kirpal όμως έμεινε, γιατί πίστευε ότι κάτι θα συνέβαινε και τελικά ο Διδάσκαλός του θα πήγαινε. Εξακολούθησε, λοιπόν, μόνος

του να περιμένει και εν τω μεταξύ έγραψε σε ένα χαρτί τους πιο κάτω στίχους που του ήρθαν στο νου:

«Με την παραφροσύνη της αγάπης και την επιθυμία να Σε δω,
εσύ που αγαπώ θα έρθεις. Πρέπει να έρθεις!
Ποθούμε να Σε δούμε, Αγαπημένε μας.
Ω! Διδάσκαλε Sawan, πρέπει να σε δούμε!
Ω! Τέλειε, θα σε δούμε! Εσύ που αγαπώ ξέρω ότι θα έρθεις».

Ο Kirpal είχε την πίστη πως ο Διδάσκαλός του θα ερχόταν και περίμενε. Θα περίμενε εκεί, μέχρι να έρθει. Και επειδή η αγάπη έλκει τον Διδάσκαλο, έτσι και έγινε. Την ώρα που έγραφε το ποίημα του ο Kirpal, ο Διδάσκαλός του ξεκίνησε και τελικά πήγε στο Amritsar και τον βρήκε μόνο του, να τον περιμένει. Αυτό δείχνει πόσο μεγάλη δύναμη έχει η αγάπη. Η αγάπη έλκει.

Ο Χαζούρ προετοιμάζεται να αφήσει το φυσικό του σώμα

Ένας αληθινά αφοσιωμένος μαθητής είναι πάντα πολύ αγαπητός και μέσα στην καρδιά του Διδασκάλου του και ο Hazur αγαπούσε τον Kirpal περισσότερο απ’ όσο μπορούν να περιγράψουν οι λέξεις. Στο τέλος και ***με εντολή του δικού του Διδασκάλου*** του Baba Jaimal, ανέθεσε στον Kirpal Singh να συνεχίσει το πνευματικό έργο μετά απ’ αυτόν. Επί είκοσι τέσσερα χρόνια ο Hazur καθοδηγούσε τον Kirpal Singh στην Επιστήμη της Ψυχής και τελικά του έδωσε τη δικαιοδοσία να μυεί ψυχές και να τις φέρνει πίσω στο Σπίτι τους.

Σε προχωρημένη ηλικία, ο Hazur αρρώστησε κι άρχισε να προετοιμάζεται ν’ αφήσει τη γη. Μια μέρα φώναξε τον αφοσιωμένο μαθητή του και του είπε: «*Kirpal Singh! Έχω μοιράσει όλες μου τις δουλειές, αλλά δεν έχω εμπιστευτεί ακόμα το έργο της μύησης στο Naam και την Πνευματική εργασία σε κανέναν. Αυτό το αναθέτω σήμερα σε σένα, έτσι ώστε αυτή η άγια και ιερή Επιστήμη να ανθίσει σε όλο τον κόσμο από την μια άκρη στην άλλη*». Ακούγοντας αυτά τα λόγια, τα μάτια του Kirpal Singh γέμισαν δάκρυα και είπε: «*Hazur! Η ειρήνη και η σιγουριά που έχω, όταν κάθομαι στα πόδια σου, δεν υπάρχει στα ανώτερα Επίπεδα!*». Δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο και κάθισε εκεί κοιτάζοντάς τον. Ένας αφοσιωμένος μαθητής επιθυμεί μόνο να είναι με το Διδάσκαλό του και δε νοιάζεται για τίποτα άλλο σε αυτό τον κόσμο ή στους Κόσμους του Ουρανού.

Ο Hazur έδωσε κουράγιο στον Kirpal κτυπώντας τον πατρικά

στην πλάτη και μετά απ᾽ αυτό, κάθε φορά που ο Kirpal είχε την καλή τύχη να είναι μόνος μαζί του, ο Hazur τον καθοδηγούσε για το τι θα έπρεπε να κάνει, όταν ο ίδιος θα άφηνε για πάντα τη γη. Αργότερα, το Φεβρουάριο του 1948, ο Hazur ρώτησε το γραμματέα του να κοιτάξει τους καταλόγους και να του πει πόσους ανθρώπους είχε μυήσει. Όταν ο γραμματέας του είπε πόσους, στράφηκε και είπε στον Kirpal: *«Kirpal, έχω κάνει τη μισή δουλειά για σένα και έχω δώσει τη μύηση του Naam σε παραπάνω από 150.000 ανθρώπους, την υπόλοιπη δουλειά **είναι καθορισμένο** να την τελειώσεις εσύ»*. Ο Kirpal με τα χέρια ενωμένα του απάντησε: *«Θα γίνει, όπως θέλει ο Hazur, αλλά έχω μια παράκληση· μακάρι και το υπόλοιπο μισό της δουλειάς να μπορούσε να συμπληρωθεί κι αυτό από τον Hazur. Μακάρι ο Hazur να μπορούσε να μείνει μαζί μας, να μείνει και να μας ευλογεί»*.

Μια δοκιμασία για τους πολλούς

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας ασθένειας του Hazur, ο Διδάσκαλος ένα βράδυ είπε: *«Ένας λαμπρός ήλιος έχει ανατείλει. Μπορούν οι άνθρωποι του Jullundur να τον δούνε;»*. Όλοι οι συγγενείς και οι άλλοι που ήταν κοντά στο κρεβάτι του νόμιζαν πως ο άρρωστος Hazur είχε βαρύνει και είχε παραλήρημα, γιατί πώς θα μπορούσε εκείνη την ώρα που ήταν νύκτα να ανατείλει ο ήλιος; Ακόμα κι ο γιατρός σκέφτηκε πως ίσως η ασθένεια άρχισε να του επηρεάζει τις νοητικές του λειτουργίες. Εκείνη τη στιγμή έτυχε και μπήκε στο δωμάτιο ο Kirpal, για να δει τον Διδάσκαλό του, οπότε ο Hazur στράφηκε προς αυτόν χαμογελώντας και επανέλαβε την ερώτηση. Ο Kirpal που κατάλαβε τι εννοούσε ο Διδάσκαλος, του απάντησε: *«Κύριε, όχι μόνο οι άνθρωποι του Julundur, αλλά ακόμα και οι κάτοικοι της μακρινής Αμερικής μπορούν να δουν αυτόν τον ήλιο που αυτή τη στιγμή ανατέλλει, αν η Αγιότητά σου τους έδινε την ικανότητα να ανοίξει η Εσωτερική τους όραση». (Ο Kirpal ήξερε πως ο Διδάσκαλος μιλούσε για τον λαμπρό ήλιο που παρουσιάζεται Εσωτερικά κατά το διαλογισμό)*. Ο Hazur χαμογελώντας πάλι κοίταξε τον Kirpal με τρυφερότητα και του είπε: *«Kirpal Singh, εσύ μόνο γνωρίζεις και γι᾽ αυτό απάντησες σωστά στην ερώτησή μου»*.

Η Διδάσκαλος Δύναμη μεταβιβάζεται

Το σώμα του Hazur εξασθενούσε μέρα με τη μέρα. Έγινε ανήσυχο και άρχισε να έχει τρόμο. Έτρεμε σαν φτερό στον άνεμο και σε μια

στιγμή είπε στους παρευρισκόμενους: «*Αν αυτός που πρέπει να συνεχίσει το έργο της Πνευματικότητας, αφού φύγω εγώ, έρθει και καθίσει δίπλα μου, ο τρόμος του σώματός μου θα περάσει*». Μετά από αυτές του τις κουβέντες ένας-ένας, διάφοροι πήγαιναν και κάθονταν σε διαλογισμό δίπλα του, αλλά αυτό δεν του έδινε καμιά ανακούφιση.

Το επόμενο πρωί πήγε ο Kirpal να δει το Διδάσκαλό του. Με βαριά καρδιά κάθισε κοντά στο κρεβάτι και προσευχήθηκε, ώστε ο τρόμος του σώματος του Διδασκάλου, που τόσο τον ταλαιπωρούσε μέρα-νύχτα, να σταματήσει. Είπε στην προσευχή του: «*Διδάσκαλε! Εσύ είσαι πάνω από το σώμα και τις αρρώστιες του σώματος, δεν νοιάζεσαι για τις ταλαιπωρίες του, γιατί δε σε επηρεάζουν. Εσύ έχεις όλες τις δυνάμεις, εμείς όμως ταπεινά και αβοήθητα όντα, δεν μπορούμε να αντέξουμε να βλέπουμε το σώμα σου να υποφέρει. Θα ήμαστε εξαιρετικά ευγνώμονες, αν ο Hazur ευγενικά έδιωχνε από πάνω του αυτή τη φαινομενική ανησυχία*».

Είναι αλήθεια πως η προσευχή αποδίδει εκεί που όλες οι άλλες ανθρώπινες προσπάθειες αποτυγχάνουν. Ο Hazur δέχτηκε αυτή την προσευχή κι όταν ο Kirpal άνοιξε τα μάτια του, το σώμα του Διδασκάλου του ήταν σε κατάσταση τέλειας ηρεμίας. Το μέτωπό του έλαμπε σαν τον ήλιο και τα μάτια του ξεχείλιζαν την αγάπη του Θεού και ράντιζαν με έλεος τον μαθητή του. Ο Hazur κοίταξε τον ταπεινό του υπηρέτη Kirpal Singh με μάτια σαν του λιονταριού. Τα μάτια του ακτινοβολούσαν Θείο Φως και εξακολούθησαν να τον κοιτάζουν μέσα στα μάτια επίμονα και αδιάλειπτα για τρία ή τέσσερα λεπτά. Ο Kirpal Singh, σε σιωπηλό θαυμασμό, ένιωσε μια απερίγραπτη ευχαρίστηση να τον διαπερνά και να διαποτίζει όλα τα μέρη του σώματός του. Ένιωσε μια ευδαιμονία, που τέτοια δεν είχε νιώσει σε ολόκληρη τη ζωή του. Έτσι, ο Hazur μέσα από τα μάτια μεταβίβαζε τη Διδάσκαλο Δύναμη στον Kirpal Singh και μετά από λίγες μέρες τα γεμάτα από Θεό μάτια του έκλεισαν, για να μην ανοίξουν πια ποτέ.

Ο Διδάσκαλος δεκαοχτώ ώρες σε διαλογισμό

Μετά το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου του, ο Kirpal Singh ήταν πολύ στενοχωρημένος και πήγε στα Ιμαλάια ένα διάστημα, για να μονάσει. Εκεί παρέμενε σε διαλογισμό ακόμα και δέκα οκτώ ώρες την ημέρα. Καθόταν σ' ένα μικρό βράχο στις όχθες του ποταμού Γάγγη και περνούσε την περισσότερες ώρες της ημέρας με αυτό τον τρόπο. Μετά από τρεις μήνες περίπου, η γυναίκα και ο γιος του ο Darshan

πήγαν και τον συνάντησαν στο βουνό, στο μέρος που έμενε, για να διαλογιστούν και αυτοί ένα διάστημα κοντά του. Ο Darshan είχε πάρει μαζί, την γυναίκα του Harbhajan και τον δεκαοκτάμηνο τοτε γιο του Raji. Εκεί ο Kirpal τους έβαζε σε διαλογισμό μαζί με άλλους, για έξι, οκτώ ή δέκα ώρες την ημέρα. Τα δύο γεύματα που έπαιρναν ήταν πολύ απλά και αποτελούνταν από λαχανικά και άζυμες πίτες από αλεύρι που λέγονται τσαπάτις. Μερικές φορές ο Διδάσκαλος ετοίμαζε ο ίδιος το φαγητό και το σερβίριζε με αγάπη στην οικογένειά του.

Οι Διδάσκαλοι δε ζουν μόνο για τους εαυτούς τους αλλά για όλη την ανθρωπότητα. Ήξερε τη μεγάλη Αποστολή που τον περίμενε κι ακόμα ήξερε πως ποτέ πια δε θα μπορούσε να περάσει τόσο πολύ χρόνο με την οικογένειά του. Αντί να είναι πατέρας σε μια μικρή οικογένεια, ως Διδάσκαλος θα γινόταν πατέρας σε πολλές χιλιάδες μαθητών σ᾿ όλο τον κόσμο. Ο Sant Kirpal Singh έδωσε πολύ αγάπη στην οικογένειά του εκείνο τον καιρό, γιατί σε λίγο την αγάπη αυτή θα έπρεπε να την μοιράζεται όλος ο κόσμος. Έκαναν περιπάτους όλοι μαζί στο δάσος και απολάμβαναν την ομορφιά της φύσης. Τα βράδια τραγουδούσαν όλοι μαζί gazals και shabads *(ιερά τραγούδια)*.

Στον Sant Kirpal Singh άρεσε πολύ να παίζει με τον εγγονό του τον Raji και του έδινε πολύχρωμα λουλούδια, για να τον ευχαριστεί, ενώ τον κοίταζε με αγάπη μέσα στα μάτια. Αλλά και ο μικρός Raji αγαπούσε πολύ τον παππού του. Κάποια μέρα, όταν πλέον η οικογένεια είχε επιστρέψει από τα βουνά, ο Raji έτυχε να στέκεται όρθιος πάνω σ᾿ ένα μακρύ τραπέζι και καθώς είδε τον παππού του, έτρεξε προς το μέρος του. Όμως, το παιδί από τη χαρά του είχε ξεχάσει πως βρισκόταν πάνω σ᾿ ένα ψηλό τραπέζι και καθώς έτρεξε, θα είχε πέσει με φόρα στο πάτωμα, αν ο Διδάσκαλος δεν τον άρπαζε στην αγκαλιά του. Μετά από αυτό, ο Διδάσκαλος χάιδεψε το παιδί και είπε στους παρευρισκόμενους: *«Έτσι θα πρέπει να πέφτετε στην αγκαλιά του Διδασκάλου σας. Αν γίνετε έτσι, τότε ο Διδάσκαλος είναι υποχρεωμένος να σας φροντίσει και να σας προστατεύσει»*. Ο Kirpal έμεινε στο βουνό οκτώ περίπου μήνες, μέχρι που έλαβε Εσωτερική εντολή να πάει στο Δελχί, για να συνεχίσει το έργο του Διδασκάλου Baba Sawan.

Κτίζοντας ένα Άσραμ

Μετά την απομόνωσή του και την Εσωτερική εντολή που πήρε στο βουνό, ο Kirpal Singh πήγε στην πόλη του Δελχί, όπου άρχισε την εργασία της Αποστολής που του είχε αναθέσει ο Hazur Baba Sawan

Singh. Τον πρώτο καιρό έμεινε στο μικρό διαμέρισμα του γιου του Darshan Singh, όπου άρχισαν καθημερινά να τον επισκέπτονται οι μαθητές του Hazur, που ***από Εσωτερική εμπειρία*** γνώριζαν ότι ο Kirpal Singh ήταν ο διάδοχος του Hazur Baba Sawan. Σε λίγο, όταν απλώθηκε η φήμη πως ο Kirpal Singh ήταν ο νέος Διδάσκαλος, πολλοί μαθητές του Hazur άρχισαν να πηγαίνουν σε αυτόν για παρηγοριά και για πνευματική καθοδήγηση. Συγχρόνως όμως άρχισαν να πηγαίνουν κοντά του και νέοι αναζητητές της αλήθειας που ήθελαν να βρουν τον Θεό και σε λίγο μία πλειάδα ανθρώπων ερχόταν κοντά στο Θείο Οινοχόο, για να απολαύσουν το Νέκταρ της Πνευματικότητας. Περνώντας ο καιρός, όλο και περισσότεροι πήγαιναν να συναντήσουν τον Maharaj Ji *(Μεγάλο Βασιλιά)* ή Sant Kirpal Singh *(Άγιο Kirpal Singh),* όπως άρχισαν να τον αποκαλούν.

Πριν περάσει πολύς καιρός, ο αριθμός των ανθρώπων που επισκεπτόταν τον Διδάσκαλο Kirpal μεγάλωσε πολύ και αν και ήθελε πολύ να μένει με το γιο του και την οικογένειά του, το διαμέρισμά τους δεν ήταν πια αρκετό, για να κοιμούνται εκεί άνθρωποι που ερχόντουσαν από μακρινά μέρη. Ο Διδάσκαλος έπρεπε να βρει ένα μέρος για τους μαθητές του που πήγαιναν να τον επισκεφτούν. Έτσι, όπως παλαιότερα ο Hazur, έτσι και τώρα ο Kirpal Singh σκέφθηκε να οργανώσει ένα κοινό χώρο που θα μπορούσαν να κάθονται μαζί άνθρωποι, παιδιά του Θεού από όλες τις θρησκείες, να υμνούν και να λατρεύουν τον Θεό μαζί, ανεξάρτητα από τη θρησκεία, την εθνικότητα ή το χρώμα τους. Όταν χτίστηκε και διαμορφώθηκε αυτός ο χώρος, τον ονόμασε «Sawan Ashram», προς τιμήν του Διδασκάλου του.

Ο Kirpal Singh ήταν το υπόδειγμα της ανιδιοτελούς εργασίας, όταν κτιζόταν το Ashram. Ο γλυκός και γεμάτος αγάπη Διδάσκαλος, μετέφερε το ένα μετά το άλλο καλάθια με πηλό και τούβλα στο κεφάλι του. Ο ίδιος πήγαινε μπροστά φορτωμένος και οι μαθητές ακολουθούσαν. Ήταν ένα θαύμα που το Sawan Ashram χτίστηκε σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και τέλειωσε στις 11 Ιουνίου του 1951. Η τελετή της αφιέρωσης έγινε το βράδυ της ίδιας εκείνης ευλογημένης μέρας. Μπορεί να φανεί παράξενο, ήταν όμως μια ζεστή και υγρή μέρα, χωρίς κανένα ίχνος από σύννεφα στον ουρανό, αλλά όταν συγκεντρώθηκαν όλοι μαζί για το πρώτο σάτσανγκ του Διδασκάλου, εντελώς ξαφνικά, ένα βαρύ μαύρο σύννεφο απλώθηκε πάνω τους στον ουρανό κι ο ίδιος ο Sawan άρχισε να χαρίζει τις ευλογίες Του με μια ψιλή βροχούλα, που στη συνέχεια έγινε μεγάλη νεροποντή και

δρόσισε τον τόπο.

Σε κάποια στιγμή, ο Διδάσκαλος παρατήρησε: «*Πόσο ελεήμων είναι ο Διδάσκαλός μου Sawan! Κάθε φορά που Τον θυμόμαστε, στέλνει με βροχή τις ευλογίες Του. Είναι ευλογία για το Ashram και για όλους που συγκεντρωθήκαμε στο όνομά του. Αυτή η βροχή, αποδεικνύει τη μεγαλόπρεπη παρουσία Του ανάμεσά μας» (Sawan, στα Ινδικά σημαίνει "εποχή των βροχών").*

Κατά τη διάρκεια όλης της υπόλοιπης ζωής του Διδασκάλου, το Ashram ήταν ένα μέρος που γινόταν satsang κάθε Κυριακή και όπου θρησκευτικοί εκπρόσωποι από όλες τις θρησκείες μπορούσαν να δίνουν ομιλίες σχετικά με την πνευματικότητα, την αγάπη και την αφοσίωση στον Θεό. Εκεί οι άνθρωποι διδάχτηκαν πως όλες οι θρησκείες έχουν τον ίδιο σκοπό και πως στην πραγματικότητα υπάρχει μόνο μια μοναδική και αληθινή θρησκεία. «*Είναι η θρησκεία που μας μαθαίνει ποιοι είμαστε και ποιος είναι ο Θεός, όταν ακολουθήσουμε το Μονοπάτι της Αγάπης*».

Στη βεράντα

Χιλιάδες μαθητών πήγαιναν στον Διδάσκαλο Kirpal και είχαν την ευλογία της αστείρευτης Χάρης που έρεε απ᾽ αυτόν. Από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ και μερικές φορές μέχρι το άλλο πρωί, ο Διδάσκαλος αφιέρωνε το χρόνο του για τις οποιεσδήποτε ανάγκες των μαθητών του. Κάθε πρωί κι απόγευμα, όλο και νέοι άνθρωποι πήγαιναν να τον δουν και μαζεύονταν στη βεράντα έξω από το σπίτι του, στο Ashram. Πολλοί πήγαιναν από πολύ νωρίς και έκαναν διαλογισμό, μέχρι να έρθει η ώρα να βγει, για να τον δουν. Όταν έβγαινε, όλοι γέμιζαν από χαρά και μπορούσε να δει κανείς πως είναι όταν αγαπημένα αδέλφια κάθονται μαζί με τον πατέρα τους.

Ο Διδάσκαλος συζητούσε με υπομονή τα προβλήματα κάθε ανθρώπου. Κάποτε, μια μαθήτρια του είπε πως τα προβλήματά της ήταν πολύ μικρά, για να αξίζει να τα συζητήσουν, όμως ο Διδάσκαλος Kirpal της απάντησε: «*Τίποτα δεν είναι πολύ μικρό και τίποτα πολύ μεγάλο. Όλα είναι σπουδαία και πρέπει να λυθούν, για να μπορέσεις απερίσπαστη να ακολουθήσεις το Πνευματικό Μονοπάτι, γι᾽ αυτό μίλησέ μου για το πρόβλημά σου*».

Καθώς μιλούσε καθισμένος στη λευκή πλεχτή καρέκλα του, ο Διδάσκαλος έδινε συχνά στους μαθητές γλυκά και φουρνισμένο ρύζι ως prashad *(αντίδωρο)*. Ό,τι αγγίζει ένας τέλειος Διδάσκαλος, γίνεται

ευλογημένο και φορτισμένο με πνευματική δύναμη και ονομάζεται prashad. Έτσι, όλοι έτρεχαν να πάρουν prashad από τα χέρια του.

Αλλά το πολυτιμότερο πράγμα που έδινε ο Διδάσκαλος σ' αυτούς που βρισκόταν κοντά του ήταν η «darshan» του, οι ιερές ματιές της Χάρης του. Darshan ονομάζεται *η συνάντηση της ματιάς ενός Διδασκάλου με τη ματιά ενός ανθρώπου.* Είναι τότε που αυτός ο άνθρωπος αισθάνεται την αγάπη του Διδασκάλου σε όλο του το σώμα και χωρίς λέξεις, η ψυχή μιλά με την ψυχή και η καρδιά με την καρδιά του Διδασκάλου. Μια ματιά του Διδασκάλου μπορεί και γεμίζει τον καθένα με αγάπη, χαρά, ευτυχία και ειρήνη. Έτσι, οι ώρες που περνούσαν οι μαθητές καθισμένοι κοντά στο Διδάσκαλό τους ήταν ευλογημένες και αυτοί που είχαν την καλή τύχη να είναι εκεί έψαχναν σαν ακριβό θησαυρό τις ματιές του Διδασκάλου που γέμιζαν με ευλογία τη ψυχή τους.

Μύηση

Εκτός από τα δύο εξωτερικά μάτια, ο άνθρωπος έχει ένα Εσωτερικό μάτι που βρίσκεται ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια. Αυτό το μάτι ονομάζεται «Τρίτος ή Μοναδικός οφθαλμός». Την ώρα της μύησης, ο Διδάσκαλος ζητάει από τους μαθητές του να κλείσουν τα εξωτερικά τους μάτια και τους δείχνει τον τρόπο που, χρησιμοποιώντας το Εσωτερικό τους μάτι, να μπορούν να κοιτάζουν μέσα τους, το Φως του Θεού. Τους διδάσκει δηλαδή πώς να διαλογίζονται και πώς τελικά να αντικρίσουν τη Φωτεινή Μορφή του Διδασκάλου τους που μπορεί να εμφανίζεται Εσωτερικά, όπως ακριβώς εμφανιζόταν η μορφή του Baba Sawan στον νεαρό κάποτε Kirpal.

Μια μέρα, ο Διδάσκαλος Kirpal έδωσε μύηση σε περίπου εβδομήντα παιδιά στο Δελχί, ηλικίας τριών, τεσσάρων και πέντε ετών. Όταν αργότερα το καθένα χωριστά ρωτήθηκαν από τους γονείς τους, όλα είχαν δει το Θείο Φως.

Η εφεύρεση του ραδιοφώνου και του ραντάρ έχει αποδείξει πως ο αέρας γύρω μας είναι γεμάτος από ήχους και κύματα που δονούνται. Αυτοί οι ήχοι μπορούν να ακουστούν σε οποιαδήποτε απόσταση, εάν υπάρχει μια κατάλληλη συσκευή, όπως το ραδιόφωνο, που να είναι κατασκευασμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να συντονίζεται με τη συχνότητα των ραδιοφωνικών κυμάτων. Αυτό ακριβώς κάνει και ένας Διδάσκαλος την ώρα της μύησης. Συντονίζει την ψυχή, ώστε να μπορεί να ακούει τον Ήχο του Θεού και να βλέπει το Φως του

Θεού Εσωτερικά. Το Φως και ο Ήχος είναι τόσο ευχάριστα, που θέλει κανείς να τα βλέπει και να τα ακούει όλη την ώρα. Η ακρόαση του Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών μπορεί να δώσει περισσότερη ευτυχία από όλα τα θαυμάσια πράγματα του κόσμου.

Πάνω από 150.000 άνθρωποι ήρθαν στον Διδάσκαλο Kirpal και έλαβαν μύηση: Πλούσιοι, φτωχοί, νέοι και γέροι, Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι, Ινδουϊστές, Εβραίοι, Σιχ, Τζεϊνιστές κι ακόμα άνθρωποι από άλλες θρησκείες, καθώς και άλλοι που δήλωναν άθεοι, από πολλές χώρες του κόσμου. Όλοι τους έβλεπαν το ουράνιο Φως του Θεού κι άκουγαν τη γλυκιά Μουσική του Ηχητικού Ρεύματος Εσωτερικά με τη Χάρη του Διδασκάλου.

Η κόμπρα που ήρθε στο Σάτσανγκ

Κάποτε, και ενώ ο Διδάσκαλος έδινε μια ομιλία στο Ashram, παρουσιάστηκε ξαφνικά μια κόμπρα. Περίπου διακόσιοι ή τριακόσιοι άνθρωποι κάθονταν εκεί. Η κόμπρα με το κεφάλι της όρθιο, ήρθε κοντά στην εξέδρα και σταμάτησε μπροστά στον Διδάσκαλο. Οι άνθρωποι πετάχτηκαν πανικόβλητοι. Ο Διδάσκαλος τους είπε: «*Τι πειράζει που ήρθε ένα φίδι; Αφήστε το ήσυχο*». Έτσι ο Διδάσκαλος συνέχισε την ομιλία του και οι μαθητές κάθισαν κάτω ήρεμα, όπως τους είχε υποδειχθεί. Το φίδι έμεινε εκεί όρθιο και ακίνητο για μιάμιση περίπου ώρα κοιτάζοντας τον Διδάσκαλο. Όταν τελείωσε η ομιλία, το φίδι σύρθηκε ήσυχα κι έφυγε, χωρίς να πειράξει κανένα.

Μετά το satsang μερικοί είπαν ότι: *«Έπρεπε να το σκοτώσουμε, για να μην πειράξει κάποιον αργότερα»*. Άλλοι πάλι έλεγαν: «*Γιατί να το σκοτώσουμε, αφού δεν πείραξε κανένα»;* Ο Διδάσκαλος σχολίασε: «*Αν έχετε αγάπη για όλα τα πλσματα του Θεού, αυτή η αγάπη ακτινοβολεί στα ζώα, τα πουλιά και τα ερπετά, που και αυτά είναι όλα μέλη της οικογένειας του Θεού και δε θα σας βλάψουν. Είναι και αυτά μικρά μας αδέλφια»*.

Η προστασία του Διδασκάλου

Υπάρχει ένα χωριό κοντά στο Buland Shaher στην Ινδία και σ' αυτό το χωριό ήταν ένας μαθητής του Διδασκάλου που είχε ένα αγρόκτημα. Εκείνη τη χρονιά είχε φυτέψει καρπούζια και όταν ήρθε ο καιρός, μια καλή σοδιά περίμενε τον παραγωγό. Ο γεωργός και οι εργάτες του είχαν προγραμματίσει να κόψουν όλα τα καρπούζια μέσα στη μέρα, αλλά η σοδειά ήταν μεγάλη και ο ήλιος έδυσε, πριν προλά-

βουν να τα κόψουν όλα. Έτσι σχεδίασαν να συνεχίσουν την εργασία το επόμενο πρωί. Λίγο πριν φύγουν, ένας εργάτης συμβούλευσε τον παραγωγό να βάλει κάποιο φρουρό να φυλάει τα κομμένα καρπούζια κατά τη διάρκεια της νύχτας, εκείνος όμως σαν αισιόδοξος μαθητής του Διδασκάλου Kirpal, του απάντησε: «*Μη στενοχωριέσαι, ο Διδάσκαλος είναι από πάνω μας και φροντίζει για όλα. Μπορείτε να πάτε να ξεκουραστείτε και να είστε έτοιμοι για δουλειά αύριο*».

Το βράδυ καθώς όλοι κοιμόντουσαν, εννιά ή δέκα κλέφτες πήγαν με κάρα τη νύχτα, για να κλέψουν τα καρπούζια. Άλλοι φόρτωναν και άλλοι έκοβαν. Όμως μόλις είχαν κόψει οχτώ ή εννιά καρπούζια, ένας από τους κλέφτες αντιλήφθηκε κοντά του τον Διδάσκαλο, που είχε εμφανιστεί σαν ένας στιβαρός άνδρας με ένα μπαστούνι στο χέρι του. Ο κλέφτης γύρισε, για να φωνάξει τους συντρόφους του και τότε είδε κάτι εκπληκτικό! Είχαν εμφανιστεί κι άλλες, πολλές μορφές του Διδασκάλου, μία για κάθε κλέφτη. Σε λίγο οι κλέφτες έτρεχαν μπροστά και οι μορφές του Διδασκάλου τους ακολουθούσαν. Έτσι, οι κλέφτες άφησαν εκεί και τα κάρα και τα κομμένα καρπούζια και εξαφανίστηκαν.

Την άλλη μέρα που πήγε στο κτήμα ο μαθητής, είδε καρπούζια να έχουν κοπεί και δυο κάρα παρατημένα λίγο πιο πέρα. Κατάλαβε ότι κλέφτες πήγαν να κλέψουν τα καρπούζια, αλλά για κάποιο λόγο φοβήθηκαν και έφυγαν. Πέρασε μία εβδομάδα από τότε και ξαφνικά εμφανίστηκαν οι κλέφτες και κλαίγοντας ομολόγησαν ότι αυτοί προσπάθησαν να κλέψουν τα καρπούζια και του ζήτησαν να τους συγχωρέσει. «*Αν είσαστε εσείς οι κλέφτες, γιατί δεν πήρατε τα καρπούζια;*», ρώτησε ο μαθητής που είχε το κτήμα. Οι κλέφτες του απάντησαν: «*Κάποιος άντρας μ᾽ ένα μπαστούνι στο χέρι μας πήρε χαμπάρι και φώναξε και άλλους που του έμοιαζαν και μας κυνήγησαν με μαγκούρες. Από εκείνη την ώρα όλοι ανεξαιρέτως έχουμε πολύ υψηλό πυρετό που δεν πέφτει με τίποτα, πονάει φρικτά το σώμα μας και δεν μπορούμε να κουνήσουμε τα πόδια μας. Είμαστε τελείως εξαντλημένοι. Σκεφτήκαμε ότι αιτία της αρρώστιας μας είναι η κλοπή που προσπαθήσαμε να κάνουμε και πιθανώς αν μας συγχωρέσεις, θα συνέλθουμε. Είμαστε σίγουροι ότι αυτός είναι ο λόγος που τιμωρηθήκαμε*». Ο γεωργός τους είπε: «*Εγώ δεν είμαι τίποτα, για να σας συγχωρήσω, όμως ο γκουρού μου που είναι ο Τέλειος Διδάσκαλος των ημερών μας μπορεί να σας συγχωρέσει*».

Στη συνέχεια, δόθηκε στο γεωργό η ευκαιρία να μιλήσει για τη

δύναμη και την προστασία του Διδασκάλου του, με αποτέλεσμα οι κλέφτες να ζητήσουν να τον γνωρίσουν. Ο γεωργός συμφώνησε και τους πήγε στο Ashram. Μόλις οι κλέφτες αντίκρισαν τον Διδάσκαλο, αναγνώρισαν αυτόν που φρουρούσε τα καρπούζια και που τους έδιωξε μακριά εκείνη τη νύχτα, αν και στην πραγματικότητα εκείνη τη νύχτα ο Διδάσκαλος βρισκόταν πολλά μίλια μακριά. Το συμπέρασμα είναι ότι ο Διδάσκαλος φροντίζει και προστατεύει πάντα τους μαθητές του, ανεξάρτητα από το πόσο μακριά τους μπορεί να βρίσκεται.

Λέγεται ότι ο ένας από τους κλέφτες, το επόμενο διάστημα, είχε το πλήρες όφελος από τη συνάντηση του με τον Διδάσκαλο, καθώς έλαβε το δώρο της θείας μύησής στα μυστήρια του υπερπέραν.

Ο Διδάσκαλος έρχεται για τους αμαρτωλούς

Ακόμα και κλέφτες και μεγάλοι αμαρτωλοί έφταναν στον Διδάσκαλο, για να μυηθούν. Στην Ινδία, οι άνθρωποι που κάνουν εγκλήματα λέγονται «dacoits». Κάποτε, λοιπόν, που ο Διδάσκαλος Kirpal έδινε μια ομιλία, ένας αρχηγός από μια συμμορία dacoits καθόταν στην πρώτη σειρά και σε κάποια στιγμή, μετά το τέλος αυτής της ομιλίας, τον ρώτησε: *«Υπάρχει ελπίδα σωτηρίας ακόμα και για τους dacoits;». «Ναι, υπάρχει»,* του απάντησε ο Διδάσκαλος.

Την επόμενη μέρα που συμπτωματικά δίνονταν μυήσεις, ο dacoit αυτός πλησίασε τον Διδάσκαλο και του είπε: *«Σε παρακαλώ, δώσε και σε μένα μύηση».* Ο Διδάσκαλος τον μύησε κι αυτός είχε μια καλή εμπειρία και στο Εσωτερικό Φως και στον Ήχο. Ο dacoit αυτός έφερε μέσα σε λίγο καιρό στον Διδάσκαλο και άλλους ληστές που δούλευαν γι αυτόν και πολλοί πήραν μύηση. Άλλαξαν τρόπο ζωής και άρχισαν να βγάζουν το ψωμί τους με τίμια μέσα.

Μαθητές μακριά και κοντά

Πολλοί μαθητές στην Ινδία δεν μπορούσαν να πάνε στο Δελχί, για να επισκεφτούν το Διδάσκαλό τους στο Ashram, είτε γιατί ήταν πολύ ηλικιωμένοι για να ταξιδέψουν, είτε γιατί ήταν άρρωστοι, είτε γιατί δεν είχαν χρήματα για το εισιτήριο του λεωφορείου ή του τρένου. Για το λόγο, αυτό πήγαινε να τους δει ο ίδιος ο Διδάσκαλος στον τόπο τους με διάφορες περιοδείες που έκανε σε όλη την Ινδία και με σάτσανγκ που έδινε σε πολλά μέρη.

Όπου κι αν πήγαινε, γέμιζε τις καρδιές του κόσμου με χαρά και με ειρήνη και όταν οι άνθρωποι άκουγαν πως ερχόταν ο Kirpal, έφευγαν

από τα χωράφια τους και έτρεχαν να τον δουν. Όταν περνούσε από κάποιο χωριό και οι χωρικοί περίμεναν να έχουν την darshan του, σταματούσε και κάθονταν μαζί τους στην άκρη του δρόμου και αυτοί ήταν ευτυχισμένοι που ήταν κοντά του έστω και για μία ώρα.

Μερικές φορές πήγαινε σε πολύ φτωχά χωριά κι έμενε στις πλινθόκτιστες καλύβες τους και μοιραζόταν τον πολύ απλό τρόπο ζωής τους. Ήταν τόσο ταπεινός, που δε ζητούσε τίποτα για τον εαυτό του και έδινε σε όλους τον ίδιο πνευματικό πλούτο που ο δικός του Διδάσκαλος είχε δώσει σ΄ αυτόν.

Ο Διδάσκαλος Kirpal είχε μαθητές σε όλο τον κόσμο: στην Ασία, την Αφρική, την Ευρώπη, την Αυστραλία, τη Βόρειο και Νότιο Αμερική και πάντα υπηρετούσε τις ανάγκες τους, χωρίς να ξεκουράζεται ή να νοιάζεται για τη δική του υγεία και άνεση. Όλη την ημέρα εργαζόταν πολύ σκληρά για τους Ινδούς μαθητές του, καθώς και γι᾽ αυτούς που πήγαιναν να τον επισκεφτούν από άλλες χώρες. Τα βράδια, όταν όλος ο κόσμος πήγαινε να κοιμηθεί, αυτός τακτοποιούσε την αλληλογραφία του, που αποτελούνταν από τεράστιους σωρούς γραμμάτων, που έφθαναν καθημερινά απ᾽ όλα τα μέρη του κόσμου. Ελάβαινε κι έστελνε χιλιάδες γράμματα κάθε μήνα και έτσι διατηρούσε μια άμεση και δυνατή επαφή με καθένα από τους μαθητές του, ακόμα κι αν ζούσαν μίλια μακριά και πέρα από τον ωκεανό.

Οι μαθητές του ήταν τόσο χαρούμενοι, όταν έπαιρναν γράμμα απ᾽ τον Διδάσκαλο και γι᾽ αυτό ο ίδιος προσπαθούσε να μην τους περιορίζει αυτή τη χαρά. Τρεις φορές, το 1955, το 1963 και το 1972, ο Sant Kirpal Singh άφησε την Ινδία, για να ταξιδέψει στον κόσμο φέρνοντας προσωπικά το μήνυμα της αγάπης στους μαθητές του στη Δύση.

(Σημ. Στην Ελλάδα ήρθε στο δεύτερό του ταξίδι, καλεσμένος από τον μετέπειτα μαθητή του Α. Χαλά και μύησε επτά Έλληνες. Στη ζωή σήμερα 2001, είναι ο Ιωάννης Σιλλαϊδής, εκδότης και ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου Πύρινος Κόσμος).

Ανοιχτές ομιλίες στην Αμερική

Πριν από χρόνια, μερικοί άνθρωποι από την Αμερική είχαν στείλει στον Hazur Sawan Singh ένα αεροπορικό εισιτήριο για την Αμερική, με την παράκληση να τους ευλογήσει με την Ιερή παρουσία του. Όμως ο Hazur επέστρεψε το εισιτήριο και δε δέχτηκε την πρόσκληση, επειδή ήταν άρρωστος και ήδη βρισκόταν σε προχωρημένη ηλικία. Κάποτε όμως είπε στον Kirpal: *«Kirpal Singh, εγώ δεν πήγα ποτέ*

στην Αμερική, όμως εσύ θα πρέπει να επισκεφθείς τους satsangis αυτής της χώρας».

Πιστός στην επιθυμία του Διδασκάλου του, στις 31 Μαΐου 1955, ο Sant Kirpal Singh άφησε την Ινδία, για να σκορπίσει τα διδάγματά του σε όλο τον κόσμο, με την πρώτη παγκόσμια περιοδεία του, που κράτησε πέντε μήνες. Ταξίδεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες από την μια άκρη στην άλλη κι ακόμα επισκέφτηκε την Αγγλία και τη Γερμανία. Ο Διδάσκαλος και τα διδάγματά του εκτιμήθηκαν από τους ανθρώπους παντού σ᾽ όλο τον κόσμο και από τις ομιλίες και τις διαλέξεις του οι άνθρωποι έμαθαν το αληθινό νόημα της ζωής και την πραγματική αξία των Γραφών που τις διάβαζαν μια ζωή. Εκατοντάδες ερχόταν, για να μυηθούν και με τη Χάρη του είχαν εμπειρίες του Εσωτερικού Φωτός και της Μουσικής των Σφαιρών. Όπου κι αν πήγαινε, ο Sant Kirpal Sing έδινε ανοιχτές ομιλίες και έκανε σεμινάρια διαλογισμού, κάνοντας τους ανθρώπους να απορούν γιατί οι περισσότεροι άλλοι ομιλητές, σε αντίθεση με αυτόν, ζητούσαν χρήματα για παρόμοιες εκδηλώσεις.

Η πρώτη του ομιλία στην Αμερική είχε τον τίτλο: «*Άνθρωπος και Θεός*». Κάποιος θεώρησε πως η ομιλία του ήταν τόσο σαφής και όμορφη, που του πρόσφερε μια επιταγή 5.000 δολάρια, λέγοντας ότι τα έδινε για το έργο του Θεού. Όμως ο Διδάσκαλος δε δέχτηκε τα χρήματα και είπε σ᾽ αυτόν: «*Αδελφέ μου, εγώ δεν ήρθα να μαζέψω χρήματα. Ήρθα απλώς να σας χαρίσω τα πνευματικά πλούτη που έχω κληρονομήσει από το Διδάσκαλό μου. Η Πνευματικότητα δεν είναι παρά ένα δώρο της φύσης και όπως όλα τα δώρα της – το φως, ο αέρας και το νερό – προσφέρονται από τον Θεό δωρεάν*». Αυτοί που ήταν παρόντες θαύμασαν και είπαν με έκπληξη: «*Αυτός είναι ο πρώτος που έρχεται εδώ στην Αμερική και λέει πως δε θέλει χρήματα*». Όταν ο Διδάσκαλος ετοιμαζόταν να φύγει από την Αμερική για την Ινδία, κάποιος αστειευόμενος του είπε: «*Θα προτιμούσαμε να έχεις πάρει τα χρήματά μας και να φύγεις, όμως εσύ πήρες τις καρδιές μας*».

Ούτε ανατολή ούτε δύση

Όταν ο Sant Kirpal Sing ήταν στην Ουάσιγκτον, μερικοί άνθρωποι οργάνωσαν μια φιλοσοφική συνάντηση, για να δείξουν τις όψεις της Πνευματικότητας, όπως αυτή γίνεται κατανοητή στην Ανατολή και στη Δύση. Κάλεσαν το Sant Kirpal Singh να εκπροσωπήσει την Ανατολή κι ένα Γάλλο να εκπροσωπήσει τη Δύση. Όμως ο Γάλλος δεν

ήρθε στη ώρα του και ζήτησαν από τον Sant Kirpal να εκπροσωπήσει και την Ανατολή και τη Δύση σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Ο Sant Kirpal τους είπε πως οι άνθρωποι αντιγράφουν το μεγάλο συγγραφέα Rudyard Kipling που έλεγε πως: «*Η Ανατολή είναι Ανατολή και η Δύση είναι Δύση κι αυτές οι δύο ποτέ δε θα συναντηθούν*». Αλλά στη συνέχεια ο Kirpal εξήγησε πως αυτή η διαίρεση του κόσμου έγινε από τους ανθρώπους που ξεχώριζαν την Ανατολή από τη Δύση και είπε ότι: «*Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει Ανατολή και Δύση. Ο Θεός έκανε τη Δημιουργία Του και όλες οι χώρες δεν είναι παρά δωμάτια στο σπίτι Του*». Εξήγησε πως είμαστε τα παιδιά του ίδιου Θεού και αποτελούμε μια μεγάλη οικογένεια, την οικογένεια του Ανθρώπου. Δεν έβλεπε το λόγο να διαιρούμε την οικογένεια σε χωριστά διαμερίσματα, γιατί ένα σπίτι που μοιράζεται στα δύο δεν μπορεί να αντέξει για πολύ. Ολόκληρος ο κόσμος είναι το σπίτι του Θεού και ο ίδιος ο Θεός κατοικεί μέσα σε αυτό. Όπως χαρακτηριστικά είπε: *Όλη η γη είναι το σπίτι του Πατέρα μας*».

Συναντήσεις με παγκόσμιους αρχηγούς

Επί των ημερών του Διδασκάλου Kirpal Singh και συγκεκριμένα το 1957, 1960 και 1970 έγιναν τρεις Παγκόσμιες Διασκέψεις που είχαν σκοπό να φέρουν σε επαφή ανθρώπους απ' όλες τις θρησκείες και τις πίστεις, ώστε να μπορέσει ο κόσμος να καταλάβει ότι όλοι είμαστε αδέρφια μπροστά σ' ένα Θεό Πατέρα. Το 1958, ο Sant Kirpal Singh εκλέχτηκε πρόεδρος της «*Παγκόσμιας Αδελφότητας Θρησκειών*» και στη Διάσκεψη του 1960 που οργάνωσε συμμετείχαν 200.000 άτομα και αντιπρόσωποι από όλες τις χώρες του κόσμου και τότε συνέβη το εξής πρωτάκουστο και θεωρητικά ακατόρθωτο: Στο τέλος του συνεδρίου, όλοι οι Θρησκευτικοί αρχηγοί κάθισαν όλοι μαζί με αγάπη, ειρήνη και αρμονία σε σιωπηλό διαλογισμό και προσευχήθηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο για την ειρήνη του κόσμου. Αργότερα, το 1962, οι Χριστιανοί προσέφεραν στο Sant Kirpal Singh ένα μετάλλιο που ονομάζεται το «*Παράσημο του Αγίου Ιωάννου*». Ήταν ο πρώτος μη Χριστιανός στον οποίο προσφέρθηκε αυτή η διάκριση, η οποία δίνεται σε ανθρώπους που είναι σπουδαίοι και γενναίοι και υπηρετούν ανιδιοτελώς την ανθρωπότητα. Ο Sant Kirpal Singh στην ευχαριστήριο ομιλία του είπε πως δεν ενδιαφερόταν στο ελάχιστο για τιμητικές διακρίσεις, αλλά ήταν χαρούμενος που οι Χριστιανοί έδωσαν αυτό το μετάλλιο σε κάποιον διαφορετικού θρησκεύματος, γεγονός που απο-

τελούσε ένα βήμα προς την Πνευματική αδελφοσύνη. Είπε ακόμα ότι η απονομή αυτού του μεταλλίου δεν ήταν μια τιμή προς αυτόν αλλά προς το Διδάσκαλό του Hazur Baba Sawan, του οποίου το μήνυμα ο ίδιος απλώς μετέφερε και τελειώνοντας είπε πως ήταν στα ιερά πόδια του Διδασκάλου του, που έμαθε αυτά που μπορούσε να δώσει στον κόσμο και επανέλαβε ότι όλη η τιμή ανήκε στο μεγάλο Διδάσκαλό του.

Στην Ινδία, πολλοί πολιτικοί αρχηγοί, όπως ο πρώην πρωθυπουργός Nehru, η Indira Gandhi, ο πρόεδρος Giri και άλλοι, συχνά πήγαιναν να μιλήσουν και να συμβουλευτούν τον Sant Kirpal Singh.

Στη δεύτερη παγκόσμια περιοδεία του, το 1963, ο Kirpal Singh επισκέφθηκε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, φέρνοντας το μήνυμα της ειρήνης και της ενότητας σε πολιτικούς και θρησκευτικούς αρχηγούς όλου του κόσμου. Όταν ήταν στην Ελλάδα, ο Διδάσκαλος Kirpal συναντήθηκε με τον Αρχιεπίσκοπο της Ελλάδος και στη Ρώμη είχε μια συνάντηση εργασίας για πολλές ώρες με τον Πάπα Παύλο, αρχηγό της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και με τους δύο αυτούς θρησκευτικούς αρχηγούς συζήτησε για την πίστη σε ένα μόνο Θεό, που απλώς λατρεύεται με διαφορετικό τρόπο από τους πιστούς των διαφόρων θρησκειών, καθώς και για την παγκόσμια ειρήνη και τη συναδέλφωση των ανθρώπων. Τα γεμάτα αγάπη και σοφία λόγια του και οι εισηγήσεις του είχαν τέτοια επίδραση στους συνομιλητές του, που αργότερα, τον Ιανουάριο του 1964, οι αρχηγοί της Ρωμαιοκαθολικής και της Ελληνικής Εκκλησίας, δηλαδή ο Πάπας και ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, συναντήθηκαν για πρώτη φορά μετά από εκατοντάδες χρόνια, για να λύσουν τις διαφορές τους και να θέσουν τις βάσεις για την ένωση των δύο εκκλησιών! Αυτό είναι μόνο ένα ιστορικό παράδειγμα που δείχνει πώς ο Sant Kirpal Singh τραβούσε κοντά του και έβαζε σε συνεργασία ανθρώπους όλων των φυλών και των θρησκειών.

Στην Αμερική μίλησε σε Εβραϊκούς ναούς, καθώς και σε Χριστιανικές εκκλησίες. διαφόρων δογμάτων. Το μήνυμά του ήταν πάντα το ίδιο, ένα μηνυμα αγάπης και ενότητας όλης της ανθρωπότητας.

Ο Θείος Ήχος μέσα μας

Κατά την περιοδεία του στην Αμερική, ο Sant Kirpal Singh συναντήθηκε με μια ομάδα επιστημόνων. Μίλησαν για μια από τις μεγάλες ανακαλύψεις της επιστήμης και συγκεκριμένα για την *«ατομική ενέρ-*

γεια», μια μορφή ενέργειας που παράγεται με τη διάσπαση του ατόμου. Ο Sant Kirpal ρώτησε τους επιστήμονες ποια ήταν τα τελευταία συμπεράσματα στα οποία είχαν καταλήξει σχετικά με το "άτομο". Του απάντησαν ότι μέσα σε κάθε "άτομο" είχαν ανακαλύψει υποατομικά στοιχεία που βρίσκονται σε κίνηση και παράγουν ήχο. Ο Διδάσκαλος τότε συμπλήρωσε πως τα "άτομα" δονούνται και παράγουν όχι μόνο μια μουσική δόνηση, αλλά και ότι αυτή η δόνηση προκαλεί και κάποια λάμψη και πως αυτό το «*Μουσικό Φως*» είναι η ενέργεια του Θεού που υπάρχει στο καθετί, και ακόμα ότι *αυτό το Φως και ο Ήχος που παρουσιάζεται σε κάθε άτομο είναι ο Ήχος και το Φως του Θεού που δημιούργησε και συντηρεί ολόκληρο το Σύμπαν. «Αυτός ο Ήχος»*, συνέχισε, *«βρίσκεται μέσα σε όλους μας και αποδίδεται με διαφορετικά ονόματα στις διάφορες γλώσσες. Μερικά από τα ονόματα που του έχουν δοθεί είναι: Νάαμ, Λόγος, Ηχητικό Ρεύμα, Σαμπτ και Μουσική των Σφαιρών. Αυτός ο Ήχος είναι η ενέργεια που βρίσκεται μέσα σε ολόκληρο το Σύμπαν και αυτοί που έχουν μυηθεί από έναν Τέλειο Διδάσκαλο μπορούν να ακούσουν το Ηχητικό Ρεύμα και να δουν το Φως που υπάρχει μέσα τους».*

Ποιος είναι τυφλός

Κάποτε που ο Διδάσκαλος Kirpal βρισκόταν στην Καλιφόρνια, μύησε ένα τυφλό γιατρό. Κατά τη μύηση ο γιατρός είχε μία υψηλή Εσωτερική εμπειρία Φωτός. Μετά τη μύηση χαρούμενος φώναζε: *«Ναι, είδα φώτα Εσωτερικά, είδα πολλά φώτα, καθώς και άλλα πράγματα»*. Αργότερα ο Διδάσκαλος έλεγε πως οι Εσωτερικές εμπειρίες δεν έχουν σχέση με τα μάτια και τα άλλα αισθητήριά μας όργανα και πως: ***«Πραγματικά τυφλός δεν είναι αυτός που δεν έχει μάτια, αλλά εκείνος που δεν μπορεί να δει το Φως του Θεού μέσα του».***

Η ανάγκη για ένα Ζωντανό Διδάσκαλο

Σε μερικά μέρη που επισκεπτόταν ο Sant Kirpal Singh, πολλοί άνθρωποι του έλεγαν ότι έβλεπαν μερικούς από τους παλιούς Αγίους και Διδασκάλους να παρουσιάζονται μαζί με το Διδάσκαλό τους Εσωτερικά κατά την ώρα του διαλογισμού τους.

Πριν ο Sant Kirpal φύγει από την Ουάσιγκτον, τον Ιούνιο του 1955, τον πλησίασε μια κυρία και του είπε: *«Έχω εντυπωσιαστεί πολύ από τις ομιλίες σας, αλλά σε μένα οι ομιλίες αυτές δεν είναι ιδιαίτερα χρήσιμες, γιατί εγώ συναντώ καθημερινά το Χριστό και συνομιλώ μαζί*

του». Ο Διδάσκαλος της απάντησε: *«Αυτό είναι πολύ καλό. Όταν σε συναντήσει ξανά, παρακαλώ, ρώτησέ τον τι πρέπει να κάνεις από δω και μπρος»*. Η γυναίκα συμφώνησε κι έφυγε. Μια εβδομάδα αργότερα, τηλεφώνησε αργά το βράδυ στο σπίτι που φιλοξενούσαν εκείνες τις μέρες τον Διδάσκαλο και αφού ζήτησε συγγνώμη για το τηλεφώνημά της που γινόταν μια τόσο ακατάλληλη ώρα, μίλησε με κάποιο μαθητή του Διδασκάλου που τον συνόδευε στη περιοδεία και του είπε ότι ήθελε να δει οπωσδήποτε τον Διδάσκαλο, για να του ζητήσει μύηση! Ο άνθρωπος που της απάντησε στο τηλέφωνο της είπε πως αυτό ήταν αδύνατο, καθώς ο Διδάσκαλος είχε ήδη δώσει μυήσεις την ίδια εκείνη την ημέρα και πως θα έφευγε νωρίς την επομένη το πρωί.

Όμως αυτή η γυναίκα δεν είχε σκοπό να το βάλει κάτω και πήγε αμέσως με το αυτοκίνητό της στο σπίτι που έμενε ο Διδάσκαλος και απαίτησε να της επιτρέψουν να τον δει, έστω και αν τον ενοχλούσε, καθώς ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ο Διδάσκαλος χαμογελαστός τη δέχθηκε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Εκείνη παρακλητικά ένωσε τις παλάμες της και του ζήτησε να τη μυήσει. Ο Διδάσκαλος της είπε: *«Τώρα πρέπει να φύγω για το Louisville. Μπορείς να έλθεις εκεί για μύηση. Με την ευκαιρία, τι σου είπε ο Χριστός;»* Η γυναίκα του απάντησε πως είχε ρωτήσει το Χριστό τι έπρεπε να κάνει στη ζωή της και αυτός την προέτρεψε να ζητήσει μύηση από το Ζωντανό Διδάσκαλο της εποχής. *«Γι᾽ αυτό ήρθα τώρα σε σένα Διδάσκαλε, γιατί δεν μπορώ ούτε στιγμή να περιμένω»*. Ο Διδάσκαλος την καθησύχασε και της είπε πως μπορούσε να πάει να τον συναντήσει στην επόμενη πόλη που ο ίδιος θα πήγαινε να επισκεφτεί, τη μέρα που ξημέρωνε. Τελικά, η γυναίκα αυτή πήγε στο Louisville της πολιτείας Kentucky και μυήθηκε εκεί.

Οι Άγιοι μας λένε πως οι Διδάσκαλοι που έχουν αφήσει το γήινο επίπεδο εξακολουθούν να εργάζονται μέσω του Ζωντανού Διδασκάλου εδώ στη Γη. Έτσι έγινε και με το Hazur Baba Sawan Singh που, μετά την αποχώρησή του από το υλικό πεδίο, πολλοί τον είδαν Εσωτερικά στο διαλογισμό τους και τους είπε: *«Πήγαινε στον Kirpal Singh, γιατί αυτός συνεχίζει το έργο μου»*. Ο Θεός είναι πνεύμα, αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί να δει το πνεύμα με τα εξωτερικά του μάτια. Όταν ο Θεός βλέπει τα παιδιά του να κλαίνε και ποθούν να Τον συναντήσουν, Αυτός έρχεται κοντά τους με ανθρώπινη μορφή να τους δώσει τη Χάρη Του.

Σε όλες τις εποχές, ο Θεός πάντα εργάζεται μέσα από τα σώματα

των Τελείων Διδασκάλων, καθώς μόνο ο άνθρωπος μπορεί να διδάξει τον άνθρωπο σε αυτό το πεδίο ύπαρξης.

Παιδιά σε διαλογισμό

Κάποτε που ο Διδάσκαλος επισκέφθηκε το Hamilton, μια πόλη του Καναδά, ένας νεαρός μαθητής άκουσε τους γονείς του να μιλούν για τον Kirpal Singh. Το παιδί πήγε και είπε σε όλους του τους φίλους αυτά που άκουσε, πως δηλαδή ένας μεγάλος Άγιος είχε επισκεφθεί την πόλη τους. Σύντομα, ένα ενθουσιασμένο πλήθος από παιδιά πήγε τρέχοντας στο σπίτι που έμενε ο Διδάσκαλος και από νωρίς το πρωί ως αργά το απόγευμα συνέχιζαν να φτάνουν κι άλλα! Τότε ο Διδάσκαλος ζήτησε να του φέρουν αρκετά μήλα κι έβγαινε στον κήπο, μιλούσε με τα παιδιά και σε κάθε παιδί έδινε ένα μήλο σαν “prashad”.

Το βράδυ, καθώς η τελευταία ομάδα από εξήντα περίπου παιδιά καθόταν υπομονετικά στο χόρτο έξω από το σπίτι, κάποιος ρώτησε τον Διδάσκαλο αν θα μπορούσαν τα παιδιά να κάνουν διαλογισμό. Αυτός ρώτησε τα παιδιά αν ήθελαν να δουν Φως Εσωτερικά και αυτά με χαρά φώναξαν: «*Ναι, ναι, θέλουμε*». Έτσι ευλογήθηκαν με το δώρο της μύησης στο Θείο Φως. Κατά το διαλογισμό, εκτός από πέντε ή έξι παιδιά που δεν μπορούσαν να μείνουν ακίνητα και να συγκεντρωθούν, όλα τα υπόλοιπα είδαν το Φως του Θεού Εσωτερικά.

Τα νέα για το διαλογισμό των παιδιών απλώθηκαν όπως η φωτιά κι έφτασαν αμέσως επιτόπου δημοσιογράφοι. Την άλλη μέρα υπήρχαν άρθρα σε μερικές εφημερίδες σχετικά με αυτό το γεγονός, καθώς και μια φωτογραφία του Sant Kirpal Singh με τα παιδιά.

Η θεραπεία ενός μαθητή

Ενώ ο Διδάσκαλος ήταν στο Louisville, ήρθε η άσχημη είδηση πως ένας μαθητής του είχε τραυματιστεί πολύ σοβαρά σ᾽ ένα τροχαίο ατύχημα, καθώς πήγαινε να τον συναντήσει. Είπαν πως ο τραυματίας ήταν στο νοσοκομείο με σπασμένα πλευρά και με βλάβες στα εσωτερικά του όργανα και πως υπήρχε πιθανότητα ακόμα και να μη ζήσει. Όταν έμαθε για το ατύχημα, ο Διδάσκαλος έφυγε αμέσως για το νοσοκομείο. Μόλις έφθασε όμως έξω από το θάλαμό του, μια νοσοκόμα του είπε πως δεν επιτρέπονταν επισκέπτες να δουν τον τραυματία, γιατί η κατάστασή του ήταν πολύ κρίσιμη. Όμως, ο Διδάσκαλος μετά από λίγο κατάφερε τη νοσοκόμα να του επιτρέψει να μπει για λίγο στο δωμάτιο που ήταν ο μαθητής του. Ο τραυματίας δεν μπορούσε

να μιλήσει, γιατί με κάθε προσπάθεια, ακόμα και να αναπνεύσει, πονούσε τρομερά. Όμως η χαρά και η αγάπη στα μάτια του φανέρωσαν πως ήταν χαρούμενος που είχε αυτόν τον επισκέπτη.

Ο Sant Kirpal έσκυψε κι έβαλε τα χέρια του ελαφρά στο στήθος του μαθητή του και τον ρώτησε αν ήταν αυτό το σημείο που πονούσε περισσότερο. Το παιδί ένευσε καταφατικά. Ο Διδάσκαλος τον χάιδεψε στον ώμο, χαμογέλασε και τον κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. «*Τώρα κάνε διαλογισμό*», του είπε ο Διδάσκαλος, «*και μην ανησυχείς*».

Την άλλη μέρα, ήρθαν τα καλά νέα στο σπίτι που έμενε ο Διδάσκαλος από τους συγγενείς του τραυματία. Είπαν πως το στήθος του μαθητή είχε θεραπευτεί σαν από θαύμα. Τα πλευρά του παιδιού στη περιοχή του στήθους είχαν σπάσει με το ατύχημα, αλλά τώρα, προς κατάπληξη των γιατρών και των νοσοκόμων, ο τραυματίας καθόταν χωρίς να πονάει στο κρεβάτι του, χαμογελαστός κι ευτυχισμένος. Σύντομα μπόρεσε να βγει απ᾽ το νοσοκομείο και βέβαια πήγε κατευθείαν στον Διδάσκαλο με καρδιά ξεχειλισμένη από αγάπη κι ευγνωμοσύνη.

Θαύμα μέσα σε ένα αεροπλάνο

Από την Αμερική, ο Διδάσκαλος με τους μαθητές που τον συνόδευαν πήγε σε ορισμένα μέρη στην Ευρώπη και μετά γύρισε πίσω στην Ινδία. Στο ταξίδι της επιστροφής σταμάτησαν στο Κάιρο, την πρωτεύουσα της Αιγύπτου και εκεί άλλαξαν αεροπλάνο. Καθώς όμως έμπαιναν στο νέο αεροπλάνο για το τελευταίο μέρος του ταξιδιού τους, ο Διδάσκαλος είπε σ᾽ αυτούς που τον συνόδευαν ότι το νέο αεροπλάνο δεν ήταν σε καλή κατάσταση, γιατί οι μηχανές του δεν είχαν υποστεί κανονική συντήρηση. Ρώτησε μάλιστα το πλήρωμα εάν είχε προηγηθεί έλεγχος και αν το αεροπλάνο ήταν εντάξει και όλοι του απάντησαν, με κάποια δόση ειρωνείας, πως όλα ήταν εντάξει και πως οι μηχανικοί ήταν απόλυτα ικανοποιημένοι από τη μηχανική του κατάσταση. Ο Διδάσκαλος δεν έδειξε ότι πείστηκε, αλλά κάθισε συγκαταβατικά στο κάθισμά του και λίγο μετά την απογείωση είπε στους μαθητές που κάθονταν δίπλα του: «*Πρέπει να θυμόμαστε το όνομα του Κυρίου, ώστε να φθάσουμε στην Ινδία ασφαλείς*».

Το αεροπλάνο, δεν είχε καλά-καλά συμπληρώσει πενήντα λεπτά πτήσης, όταν ο πιλότος φώναξε την προϊσταμένη αεροσυνοδό. Σε λίγο και καθώς αυτή βγήκε από το θάλαμο πλοήγησης, έδειχνε να έχει μια τρομοκρατημένη όψη. Φαινόταν πως κάτι σοβαρό συνέβαινε,

κάτι που την είχε συγκλονίσει. Αλλά και το υπόλοιπο πλήρωμα άρχισε να μπαινοβγαίνει κάθε τόσο στο θάλαμο πλοήγησης και έδειχνε νευρικό.

Μετά από δέκα λεπτά περίπου, ο ίδιος ο πιλότος ανακοίνωσε στους επιβάτες ότι από κάποια μηχανική βλάβη το αεροπλάνο θα επέστρεφε στο Κάιρο. Τη στιγμή εκείνη το πρόσωπο του Διδασκάλου έγινε πολύ σοβαρό και υπακούοντας στη φωτεινή επιγραφή, έσφιξε τη ζώνη ασφαλείας γύρω από το σώμα του. Καθόταν πολύ σκεπτικός, σαν να έβλεπε μπροστά του την τραγική συντριβή στην οποία όλοι οι επιβάτες θα έχαναν τη ζωή τους.

Ακριβώς τότε και εντελώς ξαφνικά, έσβησαν όλα τα φώτα του αεροπλάνου και όλοι έμειναν σε βαθύ σκοτάδι. Άναψαν τα φώτα ασφαλείας και όλο το πλήρωμα και οι επιβάτες, εκτός απ᾽ αυτούς που ήταν με τον Διδάσκαλο, ήταν εξαιρετικά ταραγμένοι και μιλούσαν διαρκώς φοβισμένοι. Μετά από λίγα λεπτά, η μία μηχανή σταμάτησε εντελώς, ενώ η δεύτερη άρχισε να κάνει διακοπές σαν να πήγαινε και αυτή να σβήσει και το αεροπλάνο άρχισε να τραντάζεται και φαινόταν ότι κάθε τόσο έχανε ύψος. Ο πιλότος μίλησε στους επιβάτες ξανά και ξανά και είπε ότι το αεροπλάνο ανεξέλεγκτο γλιστρούσε προς τα κάτω και πως η προσγείωση σ᾽ αυτή την περίπτωση θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη και τελικά τους είπε να προσευχηθούν, γιατί μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τους σώσει.

Μόλις πέντε λεπτά πριν την αναγκαστική προσγείωση, φάνηκε να σβήνει και η δεύτερη μηχανή που μέχρι τότε αγκομαχούσε να κρατήσει το αεροπλάνο στον αέρα. Όλοι σκέφθηκαν ότι είχε έρθει το τέλος τους. Όμως τότε και εντελώς ξαφνικά, η πρώτη μηχανή που από ώρα είχε σιγήσει βρυχήθηκε, πήρε εμπρός και το αεροπλάνο σταθεροποιήθηκε σε κάποιο χαμηλό ύψος! Αυτό έδωσε στον πιλότο ίσα-ίσα αρκετή ισχύ, για να κάνει μια ασφαλή προσγείωση. Κατά πολύ παράδοξο τρόπο, αυτή η ίδια μηχανή που είχε σώσει τις ζωές τους έπαψε να δουλεύει, τη στιγμή που το αεροπλάνο ακούμπησε στο έδαφος!

Όταν τελικά μετά από πολλές ώρες με κάποιο άλλο αεροπλάνο προσγειώθηκαν στην Ινδία, οι μαθητές του Διδασκάλου τον ρώτησαν γι᾽ αυτό το σπουδαίο θαύμα. Τα λαμπερά μάτια του Διδασκάλου τρεμόπαιξαν, καθώς απάντησε γελώντας: *«Μην το ψάχνετε, ο Hazur πήρε στα χέρια Του την υπόθεση και μας έσωσε όλους»*.

***Να είστε καλοί, να κάνετε καλό, να γίνετε Ένα** (με Αυτόν)*

«Be Good, Do Good, Be One »

Το 1969 οργανώθηκε στο Δελχί μία γιορτή, η Χρυσή Επέτειος, προς τιμή των 75ων γενεθλίων του Sant Kirpal Singh. Κατά τη διάρκεια αυτής της γιορτής του ζήτησαν να δώσει τα διδάγματα των Διδασκάλων με λίγες λέξεις και εκείνος τα συνόψισε ως εξής: «*Be good. Do good. Be one*», που σημαίνει: «*Να είστε καλοί. Να κάνετε το καλό. Να γίνεται ένα (μεταξύ σας και με τον Θεό)*».

Ο Sant Kirpal Singh έλεγε πως όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται με τα ίδια δικαιώματα από τον Θεό, πως είμαστε όλοι αδέλφια μπροστά Του αλλά και πως έχουμε ξεχάσει ότι ως ψυχές είμαστε όλοι ένα με Αυτόν. Το έργο των Διδασκάλων είναι να ενώσουν όλα τα παιδιά του Θεού σε μια οικογένεια.

Να είστε εύχαρεις – «Go Jolly»

Ο Διδάσκαλος έλεγε πάντα στους μαθητές του: «*Να είστεεύχαρεις*» και όχι κατηφείς. Αυτός ο ίδιος είχε μια θαυμάσια αίσθηση του χιούμορ και του άρεσε να βλέπει τους μαθητές του χαρωπούς και γελαστούς.

Κάποτε στη βεράντα του Ashram, ο Διδάσκαλος μοίραζε για prashad κάτι στρογγυλά γλυκά. Ο χώρος ήταν γεμάτος ανθρώπους. Πρώτα έδωσε prashad στους ανθρώπους που ήταν στην πιο κοντινή σειρά. Γελώντας μετά άρχισε να δίνει πεταχτά σ᾽ αυτούς που ήταν στις επόμενες σειρές. Όλοι είχαν μια πολύ χαρούμενη διάθεση. Σε μια στιγμή, ο Διδάσκαλος κοίταξε τους ανθρώπους που κάθονταν στα τελευταία καθίσματα και που νόμισαν ότι τα γλυκά θα τελείωναν και δε θα έφθαναν και γι᾽ αυτούς και για να τους καθησυχάσει, τους πέταξε ένα κουτί γεμάτο με γλυκά. Γέλασε με την καρδιά του, καθώς το άρπαξαν στον αέρα αλλά και οι άλλοι γελούσαν, καθώς ο Διδάσκαλος γεμάτος αγάπη πετούσε στη συνέχεια γλυκά σε έναν-έναν, στους ανθρώπους στις πίσω σειρές. Σε μια στιγμή, κατά κακή του τύχη, κάποιος γύρισε το κεφάλι του την ώρα που ο Διδάσκαλος του πετούσε το γλυκό και το γλυκό τον πέτυχε στο κεφάλι. Όλοι κι αυτός μαζί γέλασαν πολύ.

Ένα σχολείο για την εξανθρώπιση

Υπάρχουν πολλοί φτωχοί άνθρωποι στον κόσμο που συχνά δεν μπορούν να αγοράσουν φάρμακα ή να πάνε στο νοσοκομείο, όταν αρρωστήσουν. Υπάρχουν πολλά παιδιά που δεν πάνε στο σχολείο, γιατί πρέπει να δουλεύουν, καθώς συμβαίνει οι οικογένειές τους να

είναι πολύ φτωχές. Ακόμα, όταν οι άνθρωποι γεράσουν, δεν υπάρχει πάντα για αυτούς κάποιος να τους φροντίζει. Ο Sant Kirpal Singh είχε τόση αγάπη για το συνάνθρωπό του, που ήθελε να κάνει κάτι, προκειμένου να βοηθήσει τέτοιους ανθρώπους. Έτσι, στους πρόποδες των Ιμαλαΐων έχτισε ένα μεγάλο κέντρο, που το ονόμασε Manav Kendra, που σημαίνει «*Κέντρο του Ανθρώπου*». Το Κέντρο αυτό ήταν ένα μέρος που οι άνθρωποι μπορούσαν να μάθουν τη συμπόνια, την αλληλοβοήθεια και την εξανθρώπιση. Εξανθρώπιση σημαίνει να γίνει κανείς τέλειος άνθρωπος, ένας άνθρωπος με αγάπη για όλους, ένας άνθρωπος που να λέει πάντα την αλήθεια, να μην είναι βίαιος και να υπηρετεί ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ο Sant Kirpal Singh έδειχνε με το παράδειγμά του στους ανθρώπους πώς να υπηρετούν το συνάνθρωπό τους. Χιλιάδες άνδρες και γυναίκες –πλούσιοι και φτωχοί– βοήθησαν τον Διδάσκαλο, ο καθένας με τον τρόπο του, να χτίσει αυτό το Κέντρο. Τι συναρπαστικές θαυμάσιες μέρες! Πόσοι άνθρωποι δούλεψαν μαζί εθελοντικά, δεμένοι με τη μαγεία της αγάπης του Διδασκάλου! Μερικές φορές, στην παγωνιά του χειμώνα, δούλευαν μέχρι αργά τη νύχτα και ορισμένοι μέχρι το πρωί. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και από διαφορετικά μέρη ξέχασαν όλες τις μεταξύ τους διαφορές και έγιναν μια μεγάλη οικογένεια που δούλευε για το καλό του συνόλου, για να υπηρετήσουν την Αποστολή του Διδασκάλου.

Οι άνθρωποι κουβαλούσαν τούβλα και χώμα μέσα σε καλάθια πάνω στο κεφάλι τους και μερικές φορές έβλεπαν και τον ίδιο τον Διδάσκαλο να μεταφέρει και αυτός ένα καλάθι πάνω στο κεφάλι του και άλλους να τον ακολουθούν. Αν και τα καλάθια που κουβαλούσαν ήταν βαριά, οι καρδιές τους ήταν ελαφριές και πετούσαν από χαρά.

Ο Sant Kirpal Singh έχτισε και ένα νοσοκομείο, όπου όλα τα φάρμακα και οι θεραπείες δίνονταν δωρεάν. Τώρα, οι φτωχοί άνθρωποι της περιοχής μπορούσαν να πάνε σε κάποιο νοσοκομείο και να τους δοθεί βοήθεια, όταν ήταν άρρωστοι.

Έχτισε ακόμα και ένα γηροκομείο για τους γέροντες που δεν είχαν οικογένειες να τους φροντίσουν και ακόμα ένα σχολείο για τα φτωχά παιδιά της περιοχής που μάθαιναν γράμματα, αλλά εξασφάλιζαν και την τροφή και τα καινούρια ρούχα που τους αγόραζε.

Κάθε πρωί, πριν από το σχολείο, η κουζίνα στο Manav Kentra του «*Κέντρου του Ανθρώπου*» ήταν γεμάτη με τα χαρούμενα χαμόγελα των παιδιών που έρχονταν να πάρουν πρωινό. Πριν από το φαγητό, τα αγόρια και τα κορίτσια τραγουδούσαν προσευχές ευχαριστώντας

τον Θεό για τις ευλογίες Του. Περνούσαν την υπόλοιπη μέρα στο σχολείο μαθαίνοντας ανάγνωση, γραφή, μαθηματικά, γεωγραφία, καλές τέχνες και τραγούδι. Όταν τέλειωναν τα μαθήματα, πήγαιναν να παίξουν έξω στη γεμάτη λουλούδια γη του Κέντρου, που ήταν τριγυρισμένο από τα δέντρα και την άγρια φύση των Ιμαλαΐων και σκεπασμένο από τον ευμετάβλητο φωτεινό ουρανό τους. Μετά το σχολείο, τα παιδιά που ήθελαν, με τη καθοδήγηση άλλων μεγαλυτέρων σε ηλικία, προσέφεραν υπηρεσία στο *«Κέντρο του Ανθρώπου»* φυτεύοντας λαχανικά και λουλούδια. Άλλα βοηθούσαν στην κουζίνα να σερβίρονται δωρεάν γεύματα και δείπνα σε όλους τους ανθρώπους. Άλλοι πάλι, οι πιο μεγάλοι, φρόντιζαν τις αγελάδες και τα πρόβατα, για να έχουν φρέσκο γάλα ή από το γάλα έφτιαχναν γιαούρτι και έπηζαν τυριά. Τα παιδιά ήταν ευτυχισμένα να βοηθούν σε όλες τις δουλειές.

Συχνά ο Διδάσκαλος επισκεπτόταν κάποιες τάξεις του σχολείου, παρακολουθούσε πως γίνεται το μάθημα και στο τέλος μιλούσε μαζί τους και τους προσέφερε γλυκά. Τους συνιστούσε να σέβονται τους γονείς και τους δασκάλους τους και να αγαπάνε ο ένας τον άλλο. Επειδή ο Sant Kirpal έκανε πράξη ό,τι δίδασκε, τα παιδιά τον άκουγαν και προσπαθούσαν να ακολουθούν το παράδειγμά του και να του μοιάσουν. Αγαπούσε πολύ τα παιδιά ο Διδάσκαλος Kirpal, όπως τον αγαπούσαν και εκείνα και πάντα, όταν τον έβλεπαν, έδειχναν χαρούμενα.

Αγάπη για όλη τη Δημιουργία

Ο Sant Kirpal αγαπούσε πολύ τη φύση. Πάντα έλεγε πως η φύση ήταν όμορφη. Στο Κέντρο του Ανθρώπου υπήρχε ένα αγρόκτημα και εκεί οι ανθρωποι μάθαιναν πώς να φροντίζουν τη γη και πώς να τη χρησιμοποιούν, για να παράγουν τρόφιμα. Ακόμα, άνθρωποι στο Κέντρο αυτό μάθαιναν πώς να φροντίζουν τα ζώα και πώς να αξιοποιούν το γάλα.

Υπήρχαν δύο ξεχωριστά και αγαπημένα για τον Διδάσκαλο μέρη στο Manav Kendra. Το ένα ήταν η όχθη μιας όμορφης, μεγάλης στρογγυλής λίμνης που αντανακλούσε το γαλάζιο ουρανό και τα χιονισμένα βουνά και άρεσε πολύ στον Διδάσκαλο να πηγαίνει και να κάθεται στην όχθη της. Εκεί και μετά από λίγο, άρχιζαν να έρχονται πολλοί μαθητές γύρω του και να κάθονται σε διαλογισμό. Ένα άλλο αγαπημένο μέρος του Διδασκάλου ήταν ένα περίεργο δεντρο, που

στην πραγματικότητα ήταν πέντε δέντρα ενωμένα, τα οποία είχαν μεγαλώσει μαζί και σχημάτιζαν ένα πολύ μεγάλο και χοντρό κορμό. Η παράδοση λέει ότι ένας από τους προηγούμενους Αγίους, ο γκουρού Gobing Singh, που είχε ζήσει γύρω στο 1700, ήρθε και κάθισε κάποτε κάτω από αυτό το δεντρο κατά τη διάρκεια μιας περιοδείας του στην Ινδία. Ο Gobing Singh είχε προβλέψει ότι μια μέρα ένας μεγάλος Άγιος θα οικοδομούσε εκεί μια κοινότητα. Τα λόγια του αυτά βγήκαν αληθινά, όταν ο Sant Kirpal Singh έχτισε σε αυτό το μέρος το Manav Kendra και συνήθιζε να κάθεται κάτω από αυτό το ίδιο το δέντρο.

Όμως όλα τα δέντρα ήταν το ίδιο σπουδαία για τον Διδάσκαλο που αγαπούσε τη γη και όλα τα φυτά που φύτρωναν σ᾽ αυτήν. Ποτέ δεν του άρεσε η ιδέα να κόβονται δέντρα, εκτός κι αν ήταν απαραίτητο. Έτσι, όταν μια μέρα ένας από τους εργάτες πήγε στον Διδάσκαλο και του είπε πως ορισμένα δέντρα έπρεπε να κοπούν, για να καθαριστεί μια περιοχή στην οποία θα κτίζονταν μερικά καινούρια κτίρια, ο Διδάσκαλος απάντησε: «*Τα δέντρα και το νερό είναι οι μεγαλύτερες ευλογίες του Θεού. Πριν κόψετε κάποιο δέντρο, να το σκεφτείτε ξανά με προσοχή*». Όταν το ξανασκέφτηκαν οι μαθητές, αποφάσισαν να αφήσουν τα δέντρα άθικτα και να χτίσουν τα σπίτια λίγο πιο πέρα.

Και το σπίτι του Διδασκάλου στο ashram, που βρίσκεται στο Δελχί, κτίστηκε γύρω από ένα δέντρο που τώρα έχει μεγαλώσει και περνάει από τη μέση ενός δωματίου. Και σε αυτή την περίπτωση φρόντισαν να μην καταστραφούν και τα γύρω δέντρα.

Ο Διδάσκαλος αγαπούσε και όλα τα ζώα που ζούνε πάνω στη γη. Όταν οι εργάτες έκτιζαν το Κέντρο του Ανθρώπου, συναντούσαν πολλές φορές κόμπρες, τα γνωστά δηλητηριώδη φίδια. Ο Διδάσκαλος τους έλεγε να μη σκοτώνουν αυτά τα φίδια και να μην καταστρέφουν τα αυγά και τις φωλιές τους. Τους έλεγε να καλύπτουν τα φίδια με λάσπη και μετά με μακριά ξύλα να τα σηκώνουν μαλακά και να τα απομακρύνουν από την περιοχή. Έτσι τα κτίσματα του Κέντρου τέλειωσαν και κανείς δε χρειάστηκε να βλάψει κανένα φίδι. Αυτό απέδειξε πως ο Διδάσκαλος εφάρμοζε στη ζωή του τα όσα δίδασκε και όταν έλεγε πως τα ζώα, τα φυτά και όλα τα ζωντανά πλάσματα ήταν οι μικρότεροι αδελφοί και αδελφές μας μπροστά στον Θεό, το εννοούσε. Έτσι, καθώς ο ίδιος αγαπούσε όλη τη Δημιουργία, άρχισαν κι οι μαθητές του να αγαπούν και τα φίδια και όλα τα πλάσματα.

Ο Διδάσκαλος ακούει την κραυγή της ψυχής μας

Κάποια νύχτα ένας άνθρωπος ερχόταν στο Manav Kendra από το χωριό. Σε κάποια στιγμή, ένας σκύλος γαυγίζοντας τον πλησίασε, τον ακινητοποίησε και άρχισε να του σκίζει τα ρούχα και να τον δαγκώνει. Ο άνθρωπος άρχισε να φωνάζει πολύ ώρα τρομαγμένος, αλλά ήταν ερημιά και δεν τον άκουγε κανείς. Για μια στιγμή άρχισε να φωνάζει: «*Κιρπάλ, Κιρπάλ, Διδάσκαλέ μου, σώσε με*». Σε κλάσμα του δευτερολέπτου ο σκύλος γύρισε το κεφάλι του πίσω και έφυγε ουρλιάζοντας, σαν να τον τραβούσε βίαια κάποιος από το λουρί του.

Δουλεύοντας συνέχεια χωρίς ξεκούραση

Ο Sant Kirpal Singh εργαζόταν μέρα και νύχτα, με σκοπό να βοηθάει την ανθρωπότητα. Συχνά εργαζόταν μέχρι και είκοσι δύο ώρες την ημέρα, χωρίς να νοιάζεται για ξεκούραση ή για την άνεσή του. Μερικές φορές έλεγε στους μαθητές του ότι τους αγαπούσε περισσότερο από τον ίδιο του τον εαυτο του. Ακόμα τους έλεγε πως: «*Η αγάπη δεν έχει όρια. Η αγάπη ξέρει μόνο να δίνει, να δίνει και να δίνει*». Κάποτε, άλλοτε, τους είπε πως σε μία από τις γλώσσες της Ινδίας η λέξη *"δίνω"* σημαίνει επίσης «*ανθρώπινο σώμα*». Επομένως, είπε ότι, εφόσον έχουμε το ανθρώπινο σώμα, θα πρέπει να δίνουμε και να δίνουμε από τους εαυτούς μας στους άλλους βοηθώντας τους, όταν βρίσκονται σε ανάγκη. Και αυτό που έλεγε το έκανε πράξη ο Kirpal Singh. Πάντα θυσίαζε τη δική του άνεση για τις ψυχές εκείνες που προσεύχονταν για βοήθεια, για αυτούς που ήταν φτωχοί, άρρωστοι ή αβοήθητοι και για τις ψυχές που ζητούσαν σπαρακτικά τη βοήθεια του Θεού.

Για να βοηθήσει τους ανθρώπους της περιοχής του Rishikesh, ο Sant Kirpal Singh εργάστηκε σκληρά, για να κτίσει και να οργανώσει το Manav Kendra. Οι χωρικοί της περιοχής χρωστούσαν ευγνωμοσύνη στον Διδάσκαλο για ό,τι είχε κάνει για να τους βοηθήσει και σύντομα άνθρωποι της κυβέρνησης έμαθαν για τη μεγάλη υπηρεσία που ο Διδάσκαλος προσέφερε στους ανθρώπους και άρχισαν να έρχονται συχνά, για να τον δουν και να τον τιμήσουν για τη βοήθειά του προς το συνάνθρωπο.

Ο Sant Kirpal Singh έγραψε πάνω από είκοσι βιβλία, για να βοηθήσει τους αναζητητές της αλήθειας να βρούνε απαντήσεις στα ίδια ερωτήματα που βασάνιζαν το μυαλό του, όταν έψαχνε κι αυτός για

την αλήθεια. Αυτά τα βιβλία προτρέπουν τον αναγνώστη και του δείχνουν τον τρόπο να λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, να αποκτήσει τις θείες αρετές και ακόμα να βρει τον Θεό.

Η ασθένεια του Διδασκάλου

Κάποτε, ρώτησαν τοn Διδάσκαλο γιατί ο Ιησούς Χριστός ήταν ο μόνος Διδάσκαλος που πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου. Εκείνος απάντησε πως όλοι οι Διδάσκαλοι πεθαίνουν για της αμαρτίες του κόσμου. Από αγάπη και συμπόνια οι Διδάσκαλοι παίρνουν μέρος από τις αρρώστιες και τα βάσανα των μαθητών τους αλλά και από όλο τον κόσμο. Παίρνουν οι ίδιοι πόνο, ώστε να μη χρειαστεί να υποφέρουν πολύ οι άλλοι.

Αυτό εξηγεί γιατί το 1971 ο Sant Kirpal Singh άφησε το σώμα του να υποφέρει για πολλούς μήνες. Είχε προγραμματίσει να φύγει για την Τρίτη περιοδεία του σε όλο τον κόσμο και οι μαθητές του στη Δύση ήταν ανυπόμονοι να βρεθούν μαζί του. Αλλά ο Διδάσκαλος έπεσε στο κρεβάτι για αρκετό διάστημα πολύ άρρωστος. Οι μαθητές του ανησύχησαν και κάλεσαν γιατρούς που είπαν πως ο μόνος τρόπος, για να θεραπευτεί ο Διδάσκαλος, ήταν η εγχείρηση. Αυτό στενοχώρησε πολλούς μαθητές. Δεν άντεχαν στη σκέψη πως ένας χειρουργός θα έκανε μια εγχείρηση πάνω του. Αλλά ο Διδάσκαλος ήταν πρόθυμος να υποφέρει, αφού σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους αυτό ήταν απαραίτητο.

Πριν αρχίσει η εγχείρηση, έδωσαν ενδοφλέβια κάποιο φάρμακο στον Διδάσκαλο, για να τον ναρκώσουν. Ο Διδάσκαλος δε ναρκωνόταν. Έδωσαν και ξανάδωσαν δεύτερη και τρίτη δόση φάρμακο, αλλά εκείνος παρέμενε ξυπνητός. Μετά από είκοσι λεπτά, όταν πλέον ο αναισθησιολόγος είχε δώσει τη μέγιστη επιτρεπόμενη δόση χωρίς αποτέλεσμα, οι γιατροί άρχισαν να απορούν και να ανησυχούν. Ο Sant Kirpal Singh γαλήνια τους ρώτησε: *«Τι ελπίζετε να πετύχετε με όλες αυτές τις ενέσεις;»*. Του απάντησαν πως ήθελαν να τον ναρκώσουν. Τότε εκείνος προσπάθησε να τους εξηγήσει ότι ήταν ένα *«ενσυνείδητο όν»* και πως δεν μπορούσαν να του αφαιρέσουν τη συνειδητότητά του, παρά μόνον αν εκείνος το ήθελε. *«Αν θέλετε να αποσυρθώ»*, τους είπε, *«θα το κάνω, αλλά τα αναισθητικά φάρμακα δεν μπορούν να έχουν επίδραση επάνω μου»*. Στη συνέχεια, ο Διδάσκαλος απέσυρε τη συνειδητότητά του από το σώμα και οι γιατροί μπόρεσαν να προχωρήσουν στην εγχείρηση. Λίγα δευτερόλεπτα μετά το τέλος

της εγχείρησης, άνοιξε τα μάτια του και ευχαρίστησε τους γιατρούς. Όλοι παραξενεύτηκαν πώς ξύπνησε αμέσως και πώς μπορούσε να μιλάει, γιατί κανονικά τα φάρμακα κρατούν τον ασθενή σε βαθύ ύπνο αρκετές ώρες μετά την εγχείρηση.

Για πολλές ημέρες μετά την εγχείρηση, ο Διδάσκαλος πονούσε πολύ, αλλά αν και υπέφερε, δεν ξεχνούσε τους μαθητές του που ήθελαν πολύ να τον βλέπουν. Την τρίτη ημέρα μετά την εγχείρηση, έπεισε το γιατρό να του επιτρέψει να βγει μετά τη δύση του ηλίου για λίγο στο μπαλκόνι του δωματίου του, έτσι ώστε να μπορέσει να δώσει darshan στους πεντακόσιους περίπου μαθητές του που ξημεροβραδιάζονταν σιωπηλοί στην αυλή του νοσοκομείου. Το μεθεπόμενο βράδυ, ακόμα εξαντλημένος, μίλησε στους μαθητές του από το μπαλκόνι με τη βοήθεια του γιου του Darshan, που επαναλάμβανε δυνατά τα λόγια του Διδασκάλου, για να μπορούν να ακούνε οι από κάτω. Ο Sant Kirpal Singh τους μίλησε για τη μεγάλη αγάπη που είχε γι᾽ αυτούς: «*Ξέρω πως κι εσείς με αγαπάτε, αλλά ίσως δεν αντιλαμβάνεστε το μέγεθος της δικής μου αγάπης για σας*». Τα μάτια του δάκρυσαν και δεν μπορούσε να συνεχίσει. Ακόμα και η νοσοκόμα βούρκωσε. «*Δεν έχω συναντήσει κανέναν με τόσο πολλή αγάπη*», είπε η νοσοκόμα. Μολονότι όλοι μπορούσαν να νιώσουν αυτή την αγάπη, λίγοι ήταν αυτοί που μπορούσαν να γνωρίζουν ότι εξαιτίας της αγάπης του γι᾽ αυτούς είχε πάρει κάθε πόνο τους και υπέφερε γι᾽ αυτούς ο ίδιος.

Όταν ήταν τελικά σε θέση να γυρίσει στο ashram, όλοι ήταν πολύ ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Οι νοσοκόμες μόνο στεναχωρήθηκαν, γιατί θα έχαναν τον «*άρρωστό τους*» που ήταν πάντα γεμάτος αγάπη και κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του και δεν παραπονέθηκε ποτέ για τίποτα. Ο γιατρός που τον χειρούργησε είχε τόσο εντυπωσιαστεί με την προσωπικότητα και τη μεγαλοπρέπειά του, που μετά από λίγο καιρό πήγε να συναντήσει τον Διδάσκαλο στο ashram, όχι πλέον ως γιατρός αλλά ως θαυμαστής του, γιατί κατάλαβε πως ο Kirpal Singh ήταν ένας μεγάλος Άγιος.

Έχω έλθει μόνο για εσάς

Η φλόγα της αγάπης στην καρδιά ενός μαθητή τραβάει τον Διδάσκαλο, όπως το φως της λάμπας μέσα στο σκοτάδι τραβάει τις νυχτοπεταλούδες. Όταν εκατοντάδες μαθητών καίγονται από αγάπη για τον Διδάσκαλο, αυτός έλκεται προς το μέρος τους σαν χαρούμενος αιχμάλωτος της αγάπης τους. Τα παιδιά του Sant Kirpal Singh στη

Δύση ανυπόμονα περίμεναν τον Διδάσκαλο να ανανήψει και να πάει να τους δει. Από την άλλη μεριά, οι γιατροί και οι μαθητές του στην Ινδία τον εκλιπαρούσαν να αναπαυθεί, ώσπου να γίνει εντελώς καλά και μετά να ταξιδέψει. Εκείνος όμως αποφάσισε να φύγει και τους είπε ότι οπωσδήποτε έπρεπε να πάει στη Δύση. Τόση ήταν η αγάπη του για τους μαθητές του!

Έτσι, στις 7 Αυγούστου 1972, καθώς βρισκόταν στο αεροδρόμιο του Δελχί και ετοιμαζόταν να φύγει για την Τρίτη περιοδεία του, έδωσε ένα satsang για τους 12.000 παρευρισκόμενους μαθητές του, που τον συνόδευσαν μέχρι την πύλη του αεροδρομίου. Στη συνέχεια, ο Διδάσκαλος και η μικρή συνοδεία του επιβιβάστηκαν στο αεροπλάνο και αναχώρησαν για την Ευρώπη, προκειμένου να δώσει εκεί για άλλη μια φορά το γνωστό μήνυμά του: *«Να είστε καλοί. Να κάνετε το καλό. Να γίνετε ένα με τον Θεό»* .

Πολλές χιλιάδες μαθητών και αναζητητών συνάντησαν τον Sant Kirpal Singh σε αυτό του το ταξίδι στην Ευρώπη, τον Καναδά, τις Ηνωμένες Πολιτείες, το Μεξικό και τη Ν. Αμερική. Οι άνθρωποι μαζεύονταν, όπως οι μέλισσες στην κυψέλη, γύρω από τον Διδάσκαλο και όλοι έπαιρναν δωρεάν από το νέκταρ της ζωής που αυτός μοίραζε. Καμιά άλλη γεύση δεν είχε τόση γλυκύτητα σε σύγκριση με τη γεύση της αγάπης του, που τη μοίραζε στα πλήθη των ανθρώπων που τον ακολουθούσαν. Μητέρες με μωρά, γέροντες και γριές, επιχειρηματίες και επιστήμονες, όλοι μαζί ενωμένοι, ξεδιψούσαν με την αγάπη του.

Ο Διδάσκαλος σε ένα σημείο της περιοδείας του, είπε ότι θα μπορούσε να έχει προσωπικές συζητήσεις με όσους το ζητήσουν. Τότε πολλοί άδραξαν την ευκαιρία που τους δόθηκε να βρεθούν όση ώρα χρειάζονταν με το Θεάνθρωπο των ημερών τους. Ο Διδάσκαλος είδε ιδιαιτέρως και μίλησε με εκατοντάδες ανθρώπους από νωρίς τα χαράματα ως αργά τη νύχτα για πολλές ημέρες. Δούλευε ακούραστα, αν και η υγεία του δεν ήταν πολύ καλή και στις ελεύθερες ώρες του, στα ενδιάμεσα δηλαδή των ομιλιών του, χωρίς να ξεκουράζεται ή να ενδιαφέρεται για την προσωπική του άνεση, μιλούσε με όσους έρχονταν σ᾽ αυτόν για βοήθεια ή συμβουλές. Ποτέ δε σταμάτησε να δίνει και ήταν πάντα γλυκός, γεμάτος αγάπη και γεμάτος ζωή. Σε κάθε άνθρωπο έδινε όση αγάπη χρειαζόταν.

Στα διάφορα μέρη που σταματούσε κατά τη διάρκεια της περιοδείας του, γίνονταν καθημερινά συγκεντρώσεις για διαλογισμό και οι άνθρωποι είχαν στην παρουσία του θαυμάσιες εμπειρίες του Εσωτε-

ρικού Ήχου και Φωτός. Ακόμα μετά το διαλογισμό, πολλοί μαθητές είχαν την ευκαιρία να μιλήσουν με τον Διδάσκαλο ιδιαιτέρως.

Ακριβώς όπως ένας πατέρας μιλούσε εγκάρδια με τα παιδιά του και απαντούσε σε όλους, έτσι σε κάποια βραδινή ομιλία μια ομάδα μαθητών κάθισε έξω απ᾽ το δωμάτιο του Διδασκάλου, περιμένοντας μήπως βγει από το δωμάτιο του και πάρουν την darshan του. Η ώρα πέρασε και επειδή ήταν πολύ αργά και ο Διδάσκαλος έχοντας δει πολύ κόσμο είχε δείξει πολύ κουρασμένος, πίστευαν ότι ίσως είχε πέσει για ύπνο. Είχε πολλές προσωπικές συνεντεύξεις εκείνη την ημέρα χωρίς να ξεκουραστεί και οι μαθητές σκέφθηκαν ότι θα έπρεπε να φύγουν, έτσι ώστε και αν ακόμα έβγαινε, να μην τον κουράσουν. Όμως ο Διδάσκαλος άκουσε τη φωνή της ψυχής τους, άνοιξε την πόρτα και τους είπε να περάσουν μέσα, σαν μόλις να είχε σκοτεινιάσει. Οι μαθητές του ήταν τόσο χαρούμενοι που τον έβλεπαν πάλι! Τους έδωσε με αγάπη γλυκά και φρούτα για prashad και τους καληνύχτισε. Πώς αγαπούν και πώς λαχταρούν τέτοιες στιγμές οι μαθητές των Διδασκάλων!

Ένα απόγευμα είπε στους μαθητές του πως στην προτελευταία περιοδεία του ανά τον κόσμο, το 1963, είχε έλθει να φέρει το Πνευματικό μήνυμα σε θρησκευτικούς και πολιτικούς αρχηγούς, αλλά σε αυτήν εδώ την περιοδεία τους είπε: *«Έχω έλθει αποκλειστικά και μόνο για σας».*

Τον ακολουθούσαν παντού

Πολλοί άνθρωποι ακολουθούσαν σε όλη ή σε μέρος της περιοδείας του τον Sant Kirpal Singh. Τον ακολουθούσαν από ακτή σε ακτή και από χώρα σε χώρα. Μερικές φορές έδινε ομιλίες σε ξενοδοχεία, άλλες φορές μιλούσε σε δασάκια και πάρκα με το γαλάζιο ουρανό σαν στέγη. Χιλιάδες μάτια ήταν στραμμένα στον Διδάσκαλο και τον απολάμβαναν. Μετά κάθονταν όλοι σε διαλογισμό μέσα στη γλυκιά ησυχία της φύσης.

Μερικοί μαθητές στριμώχνονταν μέσα σε αυτοκίνητα και ταξίδευαν πολλές ώρες, άλλοι πήγαιναν με τρένα και άλλοι πετούσαν από τον ένα τόπο στον άλλον με αεροπλάνα. Για τους μαθητές δεν είχε σημασία πώς ταξίδευαν. Εφόσον μπορούσαν να ακούνε και να βλέπουν τον Διδάσκαλο και να κοιτάζουν μέσα στα γεμάτα αγάπη μάτια του, αυτό τους ήταν αρκετό. Ήταν ευτυχισμένοι, όταν λούζονταν στον ωκεανό της αγάπης του.

Η Φλόριντα ήταν ο τελευταίος σταθμός του Sant Kirpal στην Αμερική. Εκεί, μια μέρα ο Διδάσκαλος έκανε βόλτα στην παραλία και ορισμένοι μαθητές σκέφθηκαν για κάποιο λόγο να του ζητήσουν να ευλογήσει τον ωκεανό. Τριγυρισμένος από τα χαρούμενα παιδιά του, στεκόταν πάνω στην γυαλιστερή άμμο, αρκετά μέτρα μακριά από εκεί που τα κύματα συναντούσαν την ακτή. Ξαφνικά, ένα μοναδικό αλλά πολύ μεγάλο κύμα σηκώθηκε και με ορμή κύλησε πάνω στη στεγνή άμμο πολλά μέτρα, ακριβώς μέχρι τα ιερά πόδια του Διδασκάλου. Οι μαθητές του έμειναν εμβρόντητοι, όταν είδαν ακόμα και τον ωκεανό να πέφτει στα πόδια του Διδασκάλου τους, για να λάβει την ευλογία του! Οι άνθρωποι που στέκονταν μαζί του ήταν τόσο απορροφημένοι να τον κοιτάζουν, που δεν αντιλήφθηκαν πως το κύμα είχε μουσκέψει τα παπούτσια και τα ρούχα τους. Μόνο όταν ο Διδάσκαλος άρχισε να κοιτάζει τα πόδια τους, είδαν πως είχαν βραχεί. Ο Διδάσκαλος χαμογέλασε γλυκά και σύντομα όλοι γελούσαν με μεγάλη χαρά και ευτυχία. Στην πραγματικότητα, ο Διδάσκαλος τούς είχε μουσκέψει όλους με την αγάπη του.

Η χαρά και η θλίψη

Ξεχωριστές στιγμές με τον Διδάσκαλο έμεναν για πάντα μέσα στις καρδιές και τις ψυχές των μαθητών του. Μερικές φορές τα χαμόγελα στα πρόσωπά τους ήταν τόσο πλατιά, που λες και δεν τα χωρούσαν τα μάγουλά τους. Άλλες φορές τα μάτια τους γέμιζαν δάκρυα ευδαιμονίας, όταν ένιωθαν τη μεγάλη αγάπη που είχε γι᾽ αυτούς ο Διδάσκαλος. Κανείς δεν ήθελε να σκέφτεται πως θα ερχόταν κάποια στιγμή, που δε θα μπορούσαν να τον βλέπουν. Κάθε φορά που ο Sant Kirpal Singh άφηνε μια πόλη ή μια χώρα, είτε στη βόρεια Αμερική είτε στη νότια, στην Ευρώπη ή την Ασία, αυτοί που τον έβλεπαν για τελευταία φορά ήταν γεμάτοι θλίψη και έκλαιγαν. Για τον καθένα οι τελευταίες στιγμές με τον Διδάσκαλο ήταν γεμάτες από μια γλυκιά θλίψη. Τι χαρά, να κοιτάζει κανείς το πολυαγαπημένο του πρόσωπο και τι θλίψη να ξέρει πως από στιγμή σε στιγμή τα μάτια του δε θα Τον έβλεπαν ξανά.

Και κάποτε, η ώρα της τελικής του αναχώρησης έφτασε. Στο ταξίδι της επιστροφής για την Ινδία, ο Sant Kirpal Singh θα έκανε μόνο μια μικρή στάση στη Ρώμη. Έλεγε συχνά πως η αγάπη του Διδασκάλου για τους μαθητές του ήταν περισσότερη από την αγάπη εκατό χιλιάδων γονέων για τα παιδιά τους. Εξαιτίας της μεγάλης του αγάπης ο Διδά-

σκαλος φρόντισε να βρεθεί με μερικά από τα παιδιά του για μια ακόμα φορά. Έδωσε δύο δημόσιες ομιλίες στη Ρώμη και μύησε σαράντα ένα ανθρώπους κατά τη διάρκεια αυτής της σύντομης στάσης. Μαθαίνοντας πως ο Διδάσκαλος θα ήταν στη Ρώμη, μαθητές ταξίδεψαν εκεί απ᾽ όλη την Ευρώπη. Ήρθαν από τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αυστρία, την Αγγλία, την Ελλάδα και τη Μάλτα, μόνο και μόνο για να περάσουν μερικές τελευταίες στιγμές μαζί του. Αφού έφυγε Αυτός, κανένα άλλο μέρος πάνω στη γη δε συγκινούσε τους μαθητές του. Ο μόνος τόπος που θα ήθελαν να βρίσκονται ήταν κοντά του, γιατί η αγάπη του τους γέμιζε με τόση χαρά, που ξεχνούσαν όλα τους τα βάσανα. Καθώς οι μαθητές έβλεπαν το αεροπλάνο να πετά μακριά στο γαλάζιο ουρανό, ο πόνος μέσα σε κάθε καρδιά ήταν μεγάλος και αγιάτρευτος. Ο Διδάσκαλος ήξερε τι ένιωθε καθένα από τα παιδιά του και επειδή όλα τα αγαπούσε τόσο πολύ, τους έστελνε δύναμη και ανακούφιση.

Έτσι, ο Sant Kirpal Singh, αφού συμπλήρωσε την Τρίτη Παγκόσμια Περιοδεία του, επέστρεψε στην Ινδία, όπου και εκεί χιλιάδες ανυπόμονοι μαθητές του τον περίμεναν στο αεροδρόμιο και άλλοι στο Ashram. Εκεί συνέχισε το μεγάλο έργο που ο Θεός του είχε αναθέσει να κάνει, όμως το πνεύμα του παρέμεινε στις χώρες που είχε επισκεφθεί και στην καρδιά και στο νου κάθε μαθητή του. Ακόμα κι αν ο Διδάσκαλος είναι στην άλλη άκρη του ωκεανού, είναι πάντα με τους μαθητές του. Παρακολουθεί καθένα από τα παιδιά του και καθοδηγεί τις ψυχές τους στο δρόμο τους πίσω στον Θεό. Αυτοί που τον είδαν και τον άκουσαν, δε θα ξεχάσουν ποτέ τον Ιερό Αγγελιαφόρο του Θεού.

Η Διάσκεψη της Ενότητας του Ανθρώπου

Μια τεράστια χαρούμενη παρέλαση 100.000 ανθρώπων κινιόταν αργά μέσα στους δρόμους του Δελχί στην Ινδία, το καλοκαίρι του 1974. Χαρούμενα πλήθη γέμιζαν τα πεζοδρόμια, λαχταρώντας να δουν και να πάρουν μέρος σ᾽ αυτή την πολύχρωμη συγκέντρωση των ανθρώπων που είχαν έλθει απ᾽ όλο τον κόσμο, για να συμμετάσχουν στη «*Διάσκεψη για την Ενότητα του Ανθρώπου*», που είχε οργανωθεί από τον Sant Kirpal Singh.

Αυτή η διάσκεψη ήταν μια λαμπρή απόδειξη των διδαγμάτων του Διδασκάλου, ότι όλοι οι άνθρωποι μπορούν «*να γίνουν ένα*». Στις δεκαετίες που είχαν περάσει, έγιναν πολλές παρόμοιες διασκέψεις όπου συναντήθηκαν άνθρωποι της ίδιας θρησκείας, αλλά αυτή εδώ τη

φορά ήταν κάτι διαφορετικό, καθώς ήταν η πρώτη φορά μέσα σε εκατοντάδες χρόνια, που άνθρωποι θρησκευόμενοι είχαν συγκεντρωθεί χωρίς να νοιάζονται σε ποια θρησκεία ανήκε ο καθένας, για να προσευχηθούν και να διαλογιστούν όλοι μαζί. Ανώτατοι πνευματικοί ηγέτες από την Ινδία και από άλλες χώρες δούλεψαν για το σκοπό αυτό, γεμάτοι αγάπη και ταπεινότητα, με σκοπό η σύσκεψη αυτή να έχει επιτυχία.

Καθώς η πορεία προχωρούσε προς το χώρο της διάσκεψης, μια ευλογία μεταδόθηκε από τον ένα άνθρωπο στον άλλο, σαν επιδημία. Ένας πλούσια στολισμένος ελέφαντας πήγαινε μπροστά και ακολουθούσε μια μουσική μπάντα. Μετά περπατούσε ο Διδάσκαλος και άλλοι αρχηγοί μέσα σε ανοιχτά αυτοκίνητα που προχωρούσαν αργά. Μεγάλη χαρά είχαν οι μαθητές να βλέπουν το ωραίο πρόσωπο του Διδασκάλου να χαμογελά στους ανθρώπους, καθώς περνούσε και πετούσε λουλούδια και ροδοπέταλα στα πλήθη, σαν ένα δείγμα της αγάπης που ξεχείλιζε απ' αυτόν στις χιλιάδες του κόσμου. Πίσω απ' αυτόν στην πορεία περπατούσαν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, κρατώντας πανό που πάνω τους ήταν γραμμένο το όνομα της χώρας που αντιπροσώπευαν. Όλη η ανθρωπότητα «*είναι ένα*», φώναζαν τα πλήθη σε πολλές και διαφορετικές γλώσσες, ενώ δάκρυα συνέχιζαν να τρέχουν από τα μάτια του Διδασκάλου. Κάποιος τον ρώτησε τι είχε προκαλέσει αυτά τα δάκρυα και ο Διδάσκαλος είπε πως έκλαιγε από συγκίνηση, καθώς έβλεπε την ευλογία του αγαπημένου του Διδασκάλου Hazur Baba Sawan Singh να απλώνεται πάνω στα συγκεντρωμένα πλήθη. Ω! Πόσοι πολλοί άνθρωποι είχαν συγκεντρωθεί για την αγάπη του Θεού και την αδελφοσύνη των ανθρώπων!

Όλοι οι Δυτικοί σύνεδροι αυτής της διάσκεψης που φιλοξενήθηκαν στο ashram, ένιωσαν την αγάπη που τους έδωσαν οι μαθητές του Διδασκάλου. Το ashram ήταν μεγάλο και είχε πολλά δωμάτια για όλο τον κόσμο. Μέσα σε πολύ λίγες μέρες, ο Διδάσκαλος και οι μαθητές του δούλεψαν πολύ σκληρά, για να χτίσουν ένα τρίτο όροφο με δωμάτια, ώστε οι αδελφοί και οι αδελφές από τα μακρινά μέρη να έχουν άνεση. Κάθε φορά που έφθαναν στο ashram νέοι επισκέπτες, τους φρόντιζαν παλαιότεροι, που είχαν φθάσει εκεί μερικές μέρες πριν. Τους ετοίμαζαν φαγητό και βεβαιώνονταν πως οι νεοφερμένοι επισκέπτες θα είχαν οτιδήποτε χρειάζονταν.

Εκείνη τη χρονιά μερικοί μαθητές αρρώστησαν κατά την παραμονή τους στην Ινδία. Ο Διδάσκαλος πήγαινε στα δωμάτιά τους κα-

θημερινά, για να βλέπει αν ένας-ένας οι σατσάνγκις ήταν καλύτερα. Τι έκπληξη που ήταν για τους ασθενείς να βλέπουν τον Διδάσκαλο να στέκεται πάνω από τα κρεβάτια τους! Το γλυκό του χαμόγελο, οι γεμάτες αγάπη λέξεις του και το απαλό του άγγιγμα ήταν αρκετά, για να διώξουν τον πόνο τους. Ο Διδάσκαλος όχι μόνο ευλογούσε τους αρρώστους, αλλά έδινε και ειδική ευλογία σ᾽ αυτούς που φρόντιζαν αυτούς τους αρρώστους.

Κατά τη διάρκεια της κυρίως Διάσκεψης, γινόταν και επί μέρους συνεδριάσεις για διάφορα ειδικά θέματα σε παρακείμενους χώρους. Ο Διδάσκαλος έπαιρνε μέρος και σε πολλές από αυτές, ενώ στην κύρια Διάσκεψη καθόταν μαζί με άλλους ομιλητές σε μια υπερυψωμένη εξέδρα, μπροστά σε ένα πλήθος τις περισσότερες φορές μεγαλύτερο από 50.000 συνέδρους. Την εναρκτήρια ομιλία έκανε ο Αντιπρόεδρος της Ινδικής κυβέρνησης, επαινώντας τον Διδάσκαλο που έφερε μαζί ανθρώπους απ᾽ όλες τις θρησκείες και τόνισε την ανάγκη να ζήσουν όλοι οι άνθρωποι της γης σαν αδελφοί και αδελφές στην ίδια ανθρώπινη οικογένεια. Αργότερα, η Πρωθυπουργός Indira Ganhi μίλησε για τις αρμονικές σχέσεις, την ειρήνη και την ενότητα του ανθρώπου και στη συνέχεια πολλοί θρησκευτικοί και πολιτικοί αρχηγοί έφεραν με τις ομιλίες τους τη σοφία και την αγάπη τους στη Διάσκεψη. Ένας Ιάπωνας Βουδιστής, πνευματικός αρχηγός μιας σέκτας μερικών εκατομμυρίων Βουδιστών, που παρακολουθούσε τη διάσκεψη, αστειευόμενος παραπονέθηκε ότι δεν μπορούσε να καταλάβει τις τόσο πολλές διαφορετικές γλώσσες των συνέδρων που άκουγε. Όμως οι άλλοι σύνεδροι καταλάβαιναν τη γλώσσα που εκείνος μιλούσε μέσα από το εγκάρδιο γέλιο και τα σπινθηροβόλα μάτια του. Με αυτή την ευκαιρία ο Sant Kirpal Singh είπε πως η αληθινή γλώσσα είναι μία και αυτή είναι η «*γλώσσα της αγάπης*». «*Τη γλώσσα αυτή*», είπε, «*όλοι μπορούν να την μιλήσουν και όλοι μπορούν να την καταλάβουν*».

Πολλά όμορφα τραγούδια σχετικά με την αγάπη του Θεού και τους μεγάλους Αγίους τραγουδήθηκαν τις μέρες εκείνες από τους συνέδρους. Ένας Sufi, επικεφαλής μιας παγκόσμιας οργάνωσης, μίλησε χρησιμοποιώντας ποιητικό λόγο για την αναζήτηση της αρμονίας ανάμεσα στους ανθρώπους και για την ανάγκη για ειρήνη, αγάπη και ενότητα που επιζητούν όλοι οι άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη αλλά όμως χωρίς συντονισμό και πρόγραμμα.

Στο τέλος, οι εργασίες της Διάσκεψης συνοψίστηκαν και οι σύνεδροι κατέληξαν σε τέσσερις αποφάσεις: Η πρώτη απόφαση δήλωνε

πως υπάρχει ανάγκη στον κόσμο για αγάπη, μη βία, ειλικρίνεια και ανοχή απέναντι των άλλων στη σκέψη, στο λόγο και στην πράξη, καθώς και για την ανάγκη ανιδιοτελούς προσφοράς σε όλη την ανθρωπότητα. Αυτοί που παρακολουθούσαν τη Διάσκεψη, έφτασαν στο συμπέρασμα πως όλες οι θρησκείες είναι στην πραγματικότητα μία και πως ο σκοπός της θρησκείας είναι να οδηγήσει το ανθρώπινο γένος στο μονοπάτι της αγάπης και της ανιδιοτελούς προσφοράς.

Η δεύτερη απόφαση δήλωνε πως η αρμονία και η κατανόηση θα πρέπει να ενθαρρύνονται από τα διάφορα έθνη, την UNESCO και από άλλους διεθνείς οργανισμούς. Οι άνθρωποι πρέπει να μαθαίνουν για τις θρησκείες των άλλων ανθρώπων και να δείχνουν τον απαιτούμενο σεβασμό.

Η τρίτη απόφαση ζητούσε από τα Ηνωμένα Έθνη να βοηθήσουν τους νέους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο να πλησιάσουν και να καταλάβουν ο ένας τις πεποιθήσεις του άλλου, χρησιμοποιώντας την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, τις εφημερίδες, τα βιβλία, τα περιοδικά και κάθε άλλο πρόσφορο μέσον επικοινωνίας.

Η τέταρτη απόφαση δήλωνε πως όλο το ανθρώπινο γένος *«είναι Ένα»* και πως η ευτυχία ή η λύπη ενός ανθρώπου επηρεάζει όλους τους άλλους και πως η λύση σε όλα τα προβλήματα του κόσμου συνοψίζεται σε μία λέξη: «*Αγάπη*». Η αγάπη είναι η βάση για την ενότητα και την ευτυχία των ανθρώπων.

Ο Διδάσκαλος ήταν πολύ χαρούμενος για τη μεγάλη επιτυχία της διάσκεψης κι ευχαριστούσε το Διδάσκαλό του Hazur που ράντισε με τις ευλογίες του αυτό το θαυμάσιο γεγονός. Μετά τη Διάσκεψη, όλοι οι σύνεδροι επέστρεψαν στις πατρίδες τους μεταφέροντας το μήνυμα της παγκόσμιας ενότητας και της αγάπης, που είναι ο ασημένιος ιστός πάνω στον οποίο είναι υφασμένη η παγκόσμια αρμονία, η ειρήνη και η ευτυχία.

Ο ήλιος δύει

Ακριβώς όπως ο ήλιος ανατέλλει και δύει το βράδυ, κάθε άνθρωπος που γεννιέται πρέπει κάποτε να αφήσει το σώμα του. Οι Άγιοι δε διαφέρουν από τους άλλους ανθρώπους σ' αυτό το θέμα. Αλλά ενώ οι περισσότεροι ανθρωποι θέλουν να μείνουν στη γη με τις οικογένειές τους, τους φίλους, τα χρήματα και τα υπάρχοντά τους και φοβούνται το θάνατο, οι Άγιοι πεθαίνουν χαρούμενοι. Ξέρουν πως πηγαίνουν στην αγκαλιά του Θεού. Λαχταρούν τη γαλήνη, το Φως και την ευ-

δαιμονία στην οποία συμμετείχαν, πριν ο Θεός τους στείλει κάτω στη γη ως Αγγελιαφόρους Του. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Sant Kirpal Singh συνήθιζε να λέει: *«Βρίσκομαι στο δειλινό της ζωής μου. Ο ήλιος είναι έτοιμος να δύσει».* Μ' αυτό τον τρόπο υπαινισσόταν πως σύντομα η υλική του υπόσταση θα άφηνε τη γη.

Μετά τη Διάσκεψη της Ενότητας του Ανθρώπου, Ο Sant Kirpal Singh συνέχισε να βλέπει τους μαθητές που έρχονταν κοντά του και συνέχισε να δίνει το Θεϊκό δώρο της μύησης σε χιλιάδες ψυχές. Οι πολιτικοί ηγέτες όλων των παρατάξεων στην Ινδία τον σέβονταν και τον εκτιμούσαν, επειδή βοηθούσε με όλη του την καρδιά και ανυστερόβουλα πολλούς ανθρώπους. Έτσι το Ινδικό Κοινοβούλιο αποφάσισε ομόφωνα να τον προσκαλέσει να μιλήσει ενώπιον του σώματος σε απαρτία την 1η Αυγούστου 1974 και έδωσε το όνομα του Kirpal σε κεντρικούς δρόμους μεγάλων πόλεων. Ο Sant Kirpal Singh ήταν ο πρώτος Άγιος στην ιστορία που κλήθηκε να μιλήσει στο Κοινοβούλιο της Ινδίας.

Αυτοί που ήταν κοντά στον Διδάσκαλο τον έβλεπαν να εξακολουθεί να εργάζεται ακόμα και τις τελευταίες μέρες της ζωής του για το καλό των άλλων, αν και το σώμα του είχε εξασθενήσει και πονούσε πολύ. Στην πραγματικότητα, το μήνυμα του Διδασκάλου προς τα παιδιά του, ακόμα κι όταν ήταν σωματικά αδύνατος και έτοιμος να τους αφήσει, ήταν:

«Go Jolly» – «Να είστε χαρωποί»

Η 19η Αυγούστου 1974 τον βρήκε άρρωστο στο δωμάτιό του, στο ashram. Πονούσε πολύ και δεν μπορούσε να ησυχάσει. Ζήτησε να δει το γιο του Darshan και όταν αυτός μπήκε στο δωμάτιο, του είπε: «*Χαίρομαι που ήρθες*». Ο Darshan Singh άρχισε να χαϊδεύει τα πόδια του πατέρα και Διδασκάλου του και μετά από λίγο ο Διδάσκαλος έδειξε ότι ανακουφίστηκε από τους πόνους του. Τότε και ενώ ο Darshan καθόταν στο πάτωμα δίπλα στο κρεβάτι του, ο Διδάσκαλος Kirpal ανασηκώθηκε από το κρεβάτι του και κάρφωσε το βλέμμα του μέσα στα μάτια του Darshan. Το εκτυφλωτικό Θείο Φως μέσα από τα μάτια του Διδασκάλου κατευθύνθηκε μέσα στα μάτια του Darshan Singh. Η εμπειρία που είχε ο Darshan Singh δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια. Ακριβώς όπως ο Baba Sawan Singh είχε περάσει την Πνευματική Δύναμη στον Kirpal Singh μέσα από τα μάτια, έτσι τώρα και ο Διδάσκαλος Kirpal Singh, σύμφωνα με το Θείο Θέλημα, την περνούσε στον πιο αφοσιωμένο μαθητή του, τον Darshan Singh. Ο Διδάσκαλος Kirpal είχε συστήσει από πριν στον Darshan να ετοιμάζεται

για την Πνευματική εργασία που θα έπρεπε να επωμιστεί μετά την αποχώρηση του ίδιου από το φυσικό επίπεδο. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του Darshan. Ο τρομερός πόνος να ξέρει πως ο Αγαπημένος Διδάσκαλος θα αφήσει τη γη, είναι αβάσταχτος για ένα μαθητή. Δύο μέρες αργότερα, στις 21 Αυγούστου 1974, ο Διδάσκαλος Kirpal άφησε το σώμα του.

Όταν σβήνει μια λάμπα, κάποια άλλη μπαίνει στη θέση της, για να υπάρχει πάντα φως

Το φως του Sant Kirpal Singh είχε λάμψει για ογδόντα χρόνια, σαν ένας λαμπρός ήλιος, φέρνοντας νέα ζωή στον κόσμο. Είχε συνδέσει χιλιάδες ψυχές με το Εσωτερικό Φως και το Θείο Ήχο, ώστε να μπορέσουν κι᾽ αυτές να ταξιδέψουν πίσω στο Σπίτι τους, στον Θεό, στον Οίκο του Πατέρα. Από την Ανατολή ως τη Δύση είχε απλώσει το μήνυμά του, πως *«Όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα με τον Θεό»*. Έφερε μαζί ανθρώπους απ᾽ όλα τα έθνη, τα χρώματα και τις θρησκείες, καθώς και άλλους που δήλωναν άθεο, και υπήρξε ένα ζωντανό παράδειγμα γι᾽ αυτούς. Υπηρέτησε την ανθρωπότητα και δόξασε τον Θεό! Ποιος θα μπορούσε ποτέ να περιγράψει πόση ευλογία έφερε στη γη ο Διδάσκαλος Kirpal Singh; Άσχετα αν κάποιος ήταν μαθητής του ή τον είχε δει για μία και μόνο φορά, κανείς δεν μπορούσε να ξεχάσει το μεγαλείο του. Αυτοί που πήγαιναν κοντά στα ιερά πόδια του δέχονταν τόση πολλή αγάπη απ᾽ αυτόν, που μετά την αποχώρησή του από αυτή τη γη όλοι στερεότυπα έλεγαν: *«Ο Διδάσκαλος εμένα αγαπούσε περισσότερο»*. Αυτό συνέβαινε μόνο, επειδή η αγάπη του Διδασκάλου είναι στην πραγματικότητα η αγάπη του Θεού και ο Θεός έχει μεγάλη αγάπη για όλη τη Δημιουργία Του, από το πιο μικρό πλάσμα μέχρι τους γιγάντιους ήλιους, τους πλανήτες και τους γαλαξίες.

Όλοι όσοι συνάντησαν τον Kirpal Singh ήθελαν να γίνουν άξιοι της αγάπης του και για να το επιτύχουν, ο Διδάσκαλος τους συνιστούσε *«να αγαπάνε τους άλλους, να υπηρετούν την ανθρωπότητα και να συναντήσουν τον Θεό Εσωτερικά με τη Χάρη Του»*. Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν τον κλονισμό και τον βαθύτατο πόνο που ένιωσαν οι μαθητές του σε όλο τον κόσμο, όταν έφθασε σε αυτούς η είδηση του θανάτου του. Ένας μεγάλος θησαυρός αγάπης και χαράς είχε φύγει από κοντά τους. Όμως ο Διδάσκαλος, πριν φύγει, έδωσε και κρατάει μέχρι σήμερα δύο υποσχέσεις γεμάτες ελπίδα για τα αγαπημένα παιδιά του. Η μία είναι πως δε θα αφήσει ποτέ τους

μαθητές του μέχρι το τέλος του πνευματικού τους ταξιδιού και πως θα είναι πάντα ο οδηγός και ο προστάτης τους στο δρόμο τους για τη Θέωση. Όταν ο Διδάσκαλος μυεί ένα μαθητή, ενώνεται μαζί του και ο μαθητής μπορεί να επικοινωνήσει μαζί του ανά πάσα στιγμή, αρκεί μόνο να συγκεντρωθεί στον Τρίτο Οφθαλμό. Οποιοσδήποτε ακολουθεί τα λόγια του Διδασκάλου και κάνει διαλογισμό μπορεί να τον βλέπει Εσωτερικά, να του μιλάει και να έχει κάθε καθοδήγηση.

Η άλλη υπόσχεση είναι ότι η ίδια Διδάσκαλος Δύναμη θα υπάρχει και θα εργάζεται πάντα πάνω σε αυτό τον κόσμο. Όταν ένας Διδάσκαλος φεύγει, παραδίδει το Έργο που του ανατέθηκε από τον Θεό σε κάποιον άλλο, που τον διαλέγει ο Ίδιος ο Θεός. Όταν καίγεται μια λάμπα που φέγγει, μια άλλη λάμπα μπαίνει στη θέση της. Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν φεύγει ο Διδάσκαλος, το ίδιο Φως, η ίδια Διδάσκαλος Δύναμη συνεχίζει να εργάζεται στη γη μέσα από τον Πνευματικό Διάδοχό του. Το σώμα που φιλοξενεί τη Διδάσκαλο Δύναμη μπορεί να είναι διαφορετικό, αλλά η Δύναμη του Θεού είναι μία, πάντα η ίδια. Η δεύτερη λοιπόν υπόσχεση ήταν και είναι πως οι μαθητές θα μπορούν και μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου τους να ακούνε και να απολαμβάνουν την Ουράνια γλυκύτητα του Ήχου και να βλέπουν το Θείο Φως που έρρεε από αυτόν, με την καθοδήγηση του διαδόχου του, τού Darshan Singh και ακόμα του σημερινού Ζωντανού Διδασκάλου Rajinder Singh.

Ας ευχαριστούμε, λοιπόν, τον Θεό που στέλνει στη γη τέτοιους ευλογημένους Αγγελιαφόρους με τη μορφή Αγίων, όπως ήταν ο Sant Kirpal Singh. Οι Διδάσκαλοι έρχονται για τις ψυχές που έχουν χαθεί και περιπλανιώνται στους κατώτερους κόσμους της Δημιουργίας. Δε ζουν για τους εαυτούς των αλλά για όλη την ανθρωπότητα. Έτσι και ο Sant Kirpal Singh αφιέρωσε τη ζωή του για την ανθρωπότητα που υπέφερε και το μήνυμα που έφερε στον κόσμο μπορεί να συνοψιστεί στη μοναδική λέξη: «*Αγάπη*». Έλεγε σε μας τους μαθητές του, πως, μόνο αν μάθουμε να βλέπουμε το Φως του Θεού μέσα σε κάθε ζωντανό πλάσμα, θα μπορούμε να λέμε πως αγαπάμε τον Θεό. Γιατί το Φως του Θεού λάμπει μέσα σ᾽ όλα. Μας δίδαξε πως ο Θεός είναι αγάπη και πως η αγάπη είναι ο Θεός και πως ο δρόμος πίσω στον Θεό είναι επίσης μέσω της αγάπης. Είναι μέσω της αγάπης που ο Διδάσκαλος θα πάρει εμάς, το καθένα από τα παιδιά του, πίσω, στο Αληθινό μας Σπίτι, για να ζήσουμε μέσα στην αγάπη του Θεού για πάντα.

Αυτοβιογραφία Κιρπάλ Σινγκ

Ο Αναζητητής

Αγαπητοί φίλοι, επιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Έχουν ειπωθεί τόσο πολλά για μένα. Παρόλα αυτά, θεωρώ ότι είμαι ένας άνθρωπος σαν κι εσάς. Φυσικά, είχα τη μεγάλη τύχη να καθίσω στα πόδια του Διδασκάλου μου, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι στην Ινδία και να λύσω το μυστήριο της ζωής.

Ποιο είναι το μυστήριο της ζωής και πώς αυτό απασχόλησε το νου μου; Θα σας διηγηθώ ένα περιστατικό από τη ζωή μου, όταν ήμουν περίπου δεκαέξι χρονών, για να καταλάβετε. Κάποτε, βρέθηκα κοντά σε κάποια γυναίκα που πέθαινε. Ήταν μια νέα γυναίκα που είχε παιδιά. Ο άντρας της και οι γονείς της ήταν κι αυτοί εκεί. Καθώς καθόμουν δίπλα της, μου ήρθε η σκέψη: «*Αυτή η γυναίκα πεθαίνει, μέσα της υπάρχει κάτι που είναι επίσης και μέσα μου, όμως τώρα εγκαταλείπει το σώμα της – τι είναι αυτό το κάτι;*». Δεν μπορούσα τότε να συλλάβω την απάντηση, διότι δεν είχα τη γνώση. «*Τι είναι εκείνο που λειτουργεί στον καθένα μας κι ωστόσο εγκαταλείπει εκείνον που πεθαίνει;*».

Καθόμουν εκεί και παρακολουθούσα τη γυναίκα αυτή να καλεί όλους τους κοντινούς και αγαπημένους της, να ζητάει τη συγγνώμη τους για όποιο λόγο κακό ή όποια πράξη της τυχόν τους πίκρανε. Φώναξε τα παιδιά της, τα φίλησε και τους είπε: «*Φεύγω*». Κάλεσε τον άντρα της και τον αποχαιρέτησε. Κατόπιν έκλεισε ήρεμα τα μάτια της κι έφυγε. Έμεινα αποσβολωμένος παρατηρώντας το εκπληκτικό θέαμα. Εδώ, μπροστά στα μάτια μου, βρισκόταν το σώμα της κι ωστόσο αυτό που το δραστηριοποιούσε είχε εξαφανιστεί. Σε μένα βρισκόταν ακόμα μέσα μου, όμως εκείνο το κορμί το είχε εγκαταλείψει. Πού είχε πάει δεν το ήξερα. Αυτή τη διαφοροποίηση δεν

μπορούσα να την κάνω, παρά την αναζήτησή που είχα κάνει μέχρι τότε για τη γνώση.

Σύμφωνα με τα έθιμα των Σιχ, πήραμε το σώμα της νεκρής στους ώμους μας και το πήγαμε στο χώρο της αποτέφρωσης. Στο δρόμο συνέχισα να αναλογίζομαι: «*Τι είναι εκείνο που εγκατέλειψε αυτό το νεκρό σώμα;*». Ήθελα να διαφοροποιήσω, να αναλύσω τον εαυτό μου, αλλά δεν μπορούσα. Όταν φτάσαμε στο χώρο της αποτέφρωσης, είδα έναν στύλο με μια πινακίδα που έλεγε:

Συ που κινείσαι πάνω στη γη, θυμήσου!
Κι εμείς κάποτε ήμαστε σαν κι εσένα.
Απολαμβάναμε κάθε όψη της ζωής.
Αχ! Τώρα μια χούφτα στάχτη είμαστε
στην πέτρα τούτη από κάτω.

Τα λόγια αυτά πάγωσαν την καρδιά μου. Καθώς προχωρήσαμε πάρα πέρα στο χώρο της αποτέφρωσης, είδα ότι είχε πεθάνει και ένας ηλικιωμένος άντρας κι επρόκειτο κι αυτός να αποτεφρωθεί. Σε μικρή απόσταση μεταξύ τους κείτονταν μια νέα γυναίκα κι ένας γέρος άντρας με άσπρη γενειάδα. Τα δύο άκρα της ζωής, τη νεότητα και τα γηρατειά, θα καταβρόχθιζαν τώρα οι φλόγες. Η καρδιά μου πονούσε, κατανοώντας ότι δεν υπάρχει διαφυγή από το θάνατο για κανέναν μας. Μορφωμένοι ή αγράμματοι, πλούσιοι ή φτωχοί, υγιείς ή άρρωστοι, όλοι κάποτε θα πεθάνουν. Δεν υπάρχει εξαίρεση στον κανόνα. Ακόμα και οι βασιλιάδες, οι φιλόσοφοι και οι άγιοι πρέπει να εγκαταλείψουν το σώμα. Κι εμείς, επίσης, θα πρέπει να το εγκαταλείψουμε. Δεν άντεχα τη σκηνή. Σκεπτόμουν: «*Μα τι είναι αυτό που υπάρχει μέσα μου αλλά όχι πια σε τούτα τα δυο κορμιά;*». Οι ερωτήσεις αυτές: «*Ποιοι είμαστε, από πού ήρθαμε, προς τα πού θα πάμε;*» θα απασχολούσαν στο μέλλον το μυαλό μου.

Είχα κάποιες αναλαμπές, μια ιδέα για τον Θεό απ᾽ τα παιδικά μου χρόνια. Ήμουν επίσης διορατικός και μπορούσα να δω το παρελθόν και το μέλλον. Δεν είχα παρά να σκεφτώ το Δελχί ή την Καλκούτα και μπορούσα να δω τι γίνεται εκεί πέρα. Προσευχήθηκα: «*Σε Παρακαλώ, Θεέ μου, πάρε αυτή την παθολογική κατάσταση από μένα, ώστε να γίνω σαν όλους τους άλλους. Φύλαξε την εφεδρικά, ώστε να μπορώ να συμπεριφέρομαι όπως ένας κοινός άνθρωπος*».

Γεννήθηκα μέσα σε μια οικογένεια Σιχ. Επειδή ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ον, πρέπει να έχει κάποιο κοινωνικό σώμα, για να ζει μέσα

σ' αυτό. Έτσι, λοιπόν, γεννιέται στη μια οικογένεια ή στην άλλη. Πατέρας μου ήταν ο Σαρντάρ Χουκάμ Σινγκ, μητέρα μου η Γκουλάμπ Ντέβι. Τα μέλη της οικογένειας μου έτρωγαν το κρέας. Ως παιδί εγώ δεν το έτρωγα. Ο πατέρας μου έλεγε: «*Παλ*», αυτό ήταν το υποκοριστικό μου, «*γιατί δεν τρως κρέας; Θα σου κάνει καλό*». Εγώ απαντούσα: «*Θέλεις να μετατρέψω το σώμα μου σε νεκροταφείο;*».

Ως νεαρός διάβαζα τις γραφές των Σιχ και το *Γκουρού Γκρανθ Σαχίμπ*, που είναι ένα ογκώδες βιβλίο. Η ομορφιά του έγκειται στο ότι μέσα σ' αυτό βρίσκονται συγκεντρωμένα τα διδάγματα τόσων Θεανθρώπων! Είναι μία επιτομή πνευματικότητας που περιέχει εκατοντάδες ύμνους. Διάβαζα με προσοχή ένα μονάχα ύμνο κι έπειτα τον έγραφα, θεωρώντας ότι αυτό ήταν το μάθημα που μου δόθηκε για εκείνη την ημέρα. Όλη μέρα σκεπτόμουν αυτόν τον ύμνο και προσπαθούσα να ανακαλύψω το νόημά του.

Έτσι και η επιθυμία να λύσω το μυστήριο της ζωής μπήκε στην καρδιά μου και δεν ξαναέφυγε πια. Αυτό το ερώτημα με οδήγησε σε μια έντονη αναζήτηση μέσα σε βιβλία. Διάβασα τις Γραφές διαφόρων θρησκειών. Οι αρχαίες Ινδικές γραφές έλεγαν: «*Όταν η ψυχή αφήνει το σώμα την ώρα του θανάτου, δοκιμάζει έναν πνευματικό πόνο πολύ δυνατό, τόσο όσο το τσίμπημα χιλίων σκορπιών μαζί!*»

Καθώς πήγαινα σε σχολείο της ιεραποστολής, ήμουν εξοικειωμένος με τη Χριστιανική διδασκαλία. Στο Ευαγγέλιο βρήκα γραμμένο: «*Εάν δεν ξαναγεννηθείς, δεν μπορείς να εισέλθεις στη Βασιλεία των Ουρανών*» και «*Μάθε να πεθαίνεις, ώστε να αρχίσεις να ζεις*». Αυτά τα διδάγματα δίδονται σε όλες τις Γραφές, αλλά το ερώτημα παραμένει: «*Πώς το πετυχαίνει κανείς;*».

Άρχισα να διαβάζω τις Γραφές κάθε νύχτα και η καρδιά μου λαχταρούσε γι' αυτά που αναφέρονταν μέσα εκεί. Μελετούσα ολόκληρη τη νύχτα κι ωστόσο το πρωί σηκωνόμουν δίχως να έχω ανακαλύψει κάποια διέξοδο. Όλες οι Γραφές λένε ότι υπάρχει Θεός: «*Ο Θεός είναι πανταχού παρών, δεν υπάρχει τόπος χωρίς Αυτόν*». Είχα αυτή την πεποίθηση στα κατάβαθα της ψυχής μου. Ποτέ δεν είχα αμφιβολία για την ύπαρξη του Θεού. Πώς όμως να Τον δει κανείς; Αυτό ήταν το καυτό ερώτημα. Οι Γραφές δεν έδιναν πρακτική λύση και αναφέρονταν απλώς στην ανάγκη της επαφής με κάποιον που γνωρίζει τον Θεό, ανεξάρτητα αν τον ονομάζει κανείς Γκουρού ή Κύριο ή Διδάσκαλο ή όπωσδήποτε αλλιώς. Ακόμα έλεγαν οι Γραφές ότι: «*Αν θέλεις να δεις τον Θεό, συνάντησε κάποιον που βλέπει τον Θεό*». Όλοι έλεγαν το ίδιο

πράγμα: «*Πήγαινε να βρεις κάποιον που έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και που μπορεί να προσφέρει και σε άλλους την ίδια εμπειρία*».

Δεν ήμουν ακόμα σε θέση να λύσω αυτό το μυστήριο και έτσι έγινε το μεγαλύτερο βασανιστήριο της καρδιάς μου. Αφού τελείωσα τις γυμνασιακές σπουδές μου, έπρεπε ν᾽ αποφασίσω πια τι ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Ήμουν αχόρταγος βιβλιοφάγος και ήθελα να επισκέπτομαι μεγάλες βιβλιοθήκες. Αλλά έπρεπε να αποφασίσω αν θα ακολουθούσα τις κοσμικές μου φιλοδοξίες ή την αναζήτηση του Θεού. Το 1912, για επτά ως οκτώ ημέρες, περνούσα πέντε με έξι ώρες την ημέρα απομονωμένος σε ένα ερημικό τόπο προσπαθώντας να βρω το σκοπό μου στη ζωή. Τελικά αποφάσισα και είπα: ***«Ο Θεός πρώτα και ο κόσμος έπειτα».*** Ήξερα ότι ποτέ δε θα συναντούσα τον Κύριο δίχως τη βοήθεια ενός ζωντανού Διδασκάλου ή ενός Γκουρού. Έτσι, λοιπόν, αποφάσισα να αναζητήσω ένα Διδάσκαλο που θα μπορούσε να μου αποκαλύψει την αλήθεια.

Η επόμενη ερώτηση που εγειρόταν μέσα στο νου μου ήταν πού μπορεί να βρει κανείς έναν Τέλειο και αρμόδιο Διδάσκαλο. Όταν έψαξα τριγύρω, υπήρχαν τόσοι πολλοί! σε ποιον θα έπρεπε να πάω; Διαβάζοντας τις Γραφές όλων των θρησκειών αντιλήφθηκα ότι οι Διδάσκαλοι θα μπορούσαν να γεννηθούν εξίσου στην Ανατολή όπως και στη Δύση, οπουδήποτε μέσα στον κόσμο, σε μια οικογένεια υψηλής κοινωνικής τάξης όπως και χαμηλής. Δεν έχει καμιά σημασία. Ένα όμως ήταν βέβαιο, ότι μόνο από κάποιον που ο ίδιος είχε πραγματοποιήσει τον Θεό θα μπορούσε κανείς να περιμένει Εσωτερική εμπειρία του Θεού.

Είχα δύο αδελφούς: τον Jot Singh και τον Prem Singh. Με τον Jot Singh είχαμε πει ο ένας στον άλλο: «*Αν βρεις κανένα Θεάνθρωπο να μου το πεις, αν εγώ βρω κάποιον, θα σου το πω*». Αρχίσαμε να ψάχνουμε. Μια φορά ο αδερφός μου Jot Singh μου έγραψε: «*Ένας πολύ μεγάλος Διδάσκαλος βρίσκεται εδώ. Θα έρθεις;*». Πήγα και είπα του ανθρώπου αυτού: «*Έχω ένα μόνιμο σαράκι μέσα μου που με βασανίζει μέρα και νύχτα. Καμιά φορά μετά από τρεις, τέσσερις ή πέντε μήνες σταματά για μια δυο μέρες. Είμαι πολύ μπερδεμένος. Μπορείς να με βοηθήσεις;*». Απάντησε: «*Θα πρέπει να εναποθέσεις τα πάντα – το σώμα σου, το νου σου, την ψυχή σου – σ᾽ εμένα. Μονάχα τότε θα σε βοηθήσω*». Σκέφτηκα: «*Ο άνθρωπος ενδιαφέρεται για το σώμα μου και τα υπάρχοντα μου και θέλει να εξουδετερώσει τη νοημοσύνη μου*».

Όμως η αυτοπαράδοση έρχεται μόνη της, όταν βλέπεις σε κάποιον τη Θεότητα. Υπέβαλα τα σέβη μου και γύρισα σπίτι. Έλεγα στον εαυτό μου: «*Ξέρω πως σίγουρα υπάρχει ανάγκη Διδασκάλου, γιατί και όλες οι Γραφές το λένε. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι δίχως Διδάσκαλο που γνωρίζει τον Θεό κανένας δεν μπορεί να Τον φτάσει. Αλλά πού να στραφώ;*». Φοβόμουν μήπως συναντήσω κάποιον που τελικά θα αποδεικνυόταν κοινός άνθρωπος. Φοβόμουν μήπως πήγαινα σε κάποιον που δε θα είχε λύσει ο ίδιος το μυστήριο της ζωής, αλλά μονάχα θα παρίστανε και θα προσποιούταν τον μεγάλο. Ποια θα ήταν άραγε η μοίρα μου; Προσευχόμουν: «*Ω! Κύριε, Σε λαχταρώ! Θέλω να Σε συναντήσω. Ο κόσμος όλος είναι γεμάτος δασκάλους και γκουρού. Σε ποιον θα έπρεπε να πάω; Αν δε βρω κάποιον που να Σε έχει φτάσει, ο σκοπός της ζωής μου θα έχει χαθεί. Στα παλιά χρόνια έλεγαν ότι πάντα εμφανιζόσουν σ᾽ εκείνους που Σε λάτρευαν, τότε γιατί δεν μπορείς να εκδηλωθείς τώρα και σε μένα;*». Αν ο Θεός μπορούσε άλλοτε να δίνει αποκαλύψεις στους εραστές Του, γιατί δε θα μπορούσε κατευθείαν να αποκαλυφθεί και σ᾽ εμένα;

Λαχταρούσα τόσο να συναντήσω τον Θεό! Έκλαιγα απ᾽ το πρωί ως το βράδυ. Ακόμα και όταν δούλευα στο γραφείο μου, τα δάκρυα κυλούσαν άθελά μου απ᾽ τα μάτια μου και μούσκευαν τα χαρτιά μου. Τη νύχτα δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ρωτούσα: «*Θεέ μου, τι συμβαίνει;*». Στο σπίτι η οικογένειά μου δεν μπορούσε να καταλάβει τι μου συνέβαινε. Είχα πρόσφατα μετακομίσει από το σπίτι των γονιών μου και μερικοί νόμιζαν ότι τα δάκρυα μου οφείλονταν σ᾽ αυτό. Τι μπορούν να καταλάβουν οι άλλοι απ᾽ τη λαχτάρα της καρδιάς μας; Όταν το αίνιγμα του μυστηρίου της ζωής εισχωρήσει στην καρδιά σου, δεν μπορείς να νιώσεις γαλήνη, μέχρι να λυθεί. Οι ερωτήσεις συνέχιζαν να με βασανίζουν: «*Τι είναι η ζωή; Ποιος είμαι;*» Μονάχα ο Αγαπημένος μπορεί να καταλάβει, να νιώσει τον αβάσταχτο πόνο στην καρδιά του εραστή. Ο Θεός είναι ο μόνος γνώστης κάθε καρδιάς και ξέρει καλύτερα ποιος πονά για Εκείνον.

Ακόμα και στα πρώτα χρόνια της ζωής μου, υπηρετούσα τους ασθενείς. Όταν ο πατέρας μου αρρώστησε κι έχασε τη μνήμη του, έγινε πάλι σαν παιδάκι, μην μπορώντας να περπατήσει ή να μιλήσει. Χρειάστηκε να του τα μάθω τα πάντα απ᾽ την αρχή. Έλεγα: «*Αυτό είναι ένα κουτάλι. Αυτό ένα πιάτο*». Και σιγά-σιγά ξαναπόκτησε τη μνήμη του.

Όταν ο πατέρας μου συνήρθε εντελώς μου είπε: «*Είμαι εξαιρετικά*

ευχαριστημένος από σένα. Ζήτα μου ό,τι θέλεις – περιουσία, παιδιά, φήμη και τα σχετικά – κι αν οι ευλογίες ενός πατέρα έχουν κάποιο αποτέλεσμα, σίγουρα θ' αποκτήσεις ό,τι επιθυμείς».

Απάντησα: «*Πατέρα δε θέλω υλικά πράγματα, το μόνο που επιθυμώ είναι να συναντήσω τον Θεό σε τούτη τη ζωή*». Τότε ο πατέρας μου είπε: «*Δεν έχω δει τον Θεό, αλλά αν υπάρχει, με το πάθος που έχεις θα Τον συναντήσεις σίγουρα!*».

Το Μάη του 1917, ο Θεός εμφανίστηκε στο διαλογισμό μου με τη μορφή ενός αγίου που τον πέρασα για τον Γκουρού Νάνακ. Μου μιλούσε και με οδηγούσε στα ανώτερα επίπεδα. Καθώς ήμουν ποιητής έγραψα πολλά ποιήματα στη γλώσσα Ουρντού και Παντζάμπι υμνώντας Τον. Έγραψα ένα ποίημα στο οποίο περιέγραφα τα ωραία χαρακτηριστικά του θείου όντος που με οδηγούσε στα διάφορα πνευματικά επίπεδα μέρα τη μέρα, επί επτά ολόκληρα χρόνια.

Πάντοτε αγαπούσα τα ποτάμια και σε όποια πόλη και αν βρισκόμουν, έψαχνα το πλησιέστερο ποτάμι και περνούσα πολλές ώρες στις όχθες του, κυρίως τη νύχτα. Τον καιρό που ζούσα στη Λαχώρη μου ήρθε η επιθυμία να επισκεφτώ τον ποταμό Μπεάς. Έτσι, λοιπόν, μια Κυριακή πρωί άφησα το σπίτι μου και έφτασα στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπεάς. Όταν βγήκα από το τρένο, πλησίασα το σταθμάρχη και του ζήτησα να μου δείξει το δρόμο προς το ποτάμι.

Με ρώτησε:

«*Ήρθες να επισκεφθείς τον άγιο της Μπεάς;*».

Απάντησα:

«*Ζει κάποιος άγιος εδώ πέρα;*».

Μου απάντησε:

«*Ναι, στην όχθη του ποταμού*».

Του είπα ότι θα ήμουν ευτυχής να δω και τον άγιο και το ποτάμι και ξεκίνησα για την Ντέρα, όπου ζούσε ο άγιος. Εκείνο τον καιρό δεν υπήρχαν περιορισμοί για εκείνους που ήθελαν να επισκεφθούν τον Διδάσκαλο κι έτσι προχώρησα ίσια μέσα. Ο Χαζούρ γευμάτιζε. Μετά από λίγο βγήκε από το δωμάτιο. Άναυδος ατένισα μπροστά μου την ίδια μορφή που έβλεπα στα οράματά μου τόσα χρόνια τώρα.

Γεμάτος έκπληξη τον ρώτησα:

«*Μαχαράτζ, γιατί αυτή η καθυστέρηση μέχρι να σε συναντήσω;*».

Απάντησε:

«*Αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή, καθώς ο Γκουρού εμφανίζεται, όταν η ψυχή του μαθητή είναι έτοιμη*» *(When the jiva is ready, guru*

appears).

Ίσως κανείς σας να μην είναι τόσο σκεπτικιστής, όσο ήμουν εγώ τότε. Αλλά φοβόμουν μήπως πάω σε κάποιον που δεν είχε συναντήσει τον Θεό και καταστραφεί η ζωή μου μη έχοντας εξέλιξη. Έτσι, λοιπόν, συνάντησα το Διδάσκαλό μου, τον Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, το Φεβρουάριο, τη μέρα του Μπασάντ Παντσμί, μια θρησκευτική εορτή που γίνεται, όταν οι καρποί στα χωράφια βρίσκονται στην πλήρη τους ανάπτυξη.

Έγραψα στη συνέχεια στον αδερφό μου Jot Singh: «*Συνάντησα μια προσωπικότητα που πορεύεται με την ταπεινότητα του Γκουρού Νάνακ. Περίμενε όμως όσο να σου ξαναγράψω*». Μετά από λίγες μέρες του έγραψα ξανά: «*Βρήκα τον Διδάσκαλο! Πρέπει κι εσύ να έρθεις εδώ*».

Μια μέρα που θα έδινε μύηση, ο Χαζούρ μου είπε: «*Κάθισε σ' αυτό το δωμάτιο και περίμενε*». Εκείνος βγήκε έξω και έδωσε μύηση. Εγώ καθόμουν στο δωμάτιό του περιμένοντάς τον και σκεπτόμουν: «*Ίσως με φωνάξει, αλλά δε θα τολμήσω να το κουνήσω, ακόμα και αν δεν με φωνάξει*». Όταν γύρισε Τον ρώτησα: «*Θα είχες την καλοσύνη να με μυήσεις;*». Και μου απάντησε: «*Μα και βέβαια*».

Μου παραχώρησε με τη μύηση μια πρώτο χέρι εμπειρία του Φωτός και του Ήχου του Θεού, τις δύο εξωτερικές εκφράσεις του Απόλυτου Θεού. Μου έδωσε την εμπειρία της υπέρβασης του σώματος και μου είπε: «*Ιδού, το βλέπεις, εσύ δεν είσαι αυτό το σώμα*». Με λίγη δική του σκέψη, με την προσοχή του, υψώθηκα πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και τότε κατάλαβα ότι το κορμί μου ήταν ένα νεκρό πράγμα και πως μονάχα το πνεύμα το ζωντάνευε. Είδα ξεκάθαρα ότι δεν είμαι παρά "κάτοικος" αυτού του ανθρώπινου σώματος.

Μονάχα κάποιος που είναι ήδη ενωμένος με τον Θεό μπορεί να μας ενώσει μαζί Του. Αυτή η θεία Δύναμη, ο Θεός, βρίσκεται μέσα στον καθένα μας. Το ερώτημα είναι γιατί δεν μπορούμε να ενωθούμε μαζί Του με τις δικές μας προσπάθειες και είμαστε αβοήθητοι; Ο λόγος είναι ότι η ψυχή βρίσκεται κάτω από την ισχυρή κυριαρχία του νου, που με τη σειρά του ελέγχεται από τις αισθήσεις, και αυτές οι αισθήσεις ρέπουν προς τις εξωτερικές απολαύσεις. Έτσι ταυτιζόμαστε απόλυτα με το νου και την ύλη, με τρόπο ώστε να έχουμε ξεχάσει τον αληθινό μας εαυτό. Μονάχα ο Θεός μέσα στον άνθρωπο μπορεί να μας ενώσει με τον Θεό. Ο Απόλυτος Θεός, όταν εκφράστηκε, ονομαζόταν Σαμπντ, Νάαμ ή Λόγος. Αυτός ο Λόγος ή Νάαμ με ανθρώπι-

νο περίβλημα λέγεται Γκουρού. Δεν είναι το φυσικό σώμα του, αλλά η θεία Δύναμη που εργάζεται σ᾽ έναν ανθρώπινο πόλο που λέγεται «*Ζωντανός Δάσκαλος*», «*Γκουρού*» *ή* «*Μουρσίντ*» ή δώστε του όποιο όνομα σας αρέσει. Είναι πράγματι «*Ο Λόγος ενσαρκωμένος*» που έρχεται να ζήσει ανάμεσα μας, γιατί μόνον ο άνθρωπος μπορεί να γίνει δάσκαλος του ανθρώπου. Βλέπετε, με τη βοήθεια κάποιου ανθρώπινου «εργαλείου» εργάζεται για την ανθρωπότητα ο Θεός.

Το μεγαλείο του Διδασκάλου έγκειται στο γεγονός ότι μπορεί να προσφέρει μια πρώτο χέρι εμπειρία του Θεϊκού Φωτός και της Μουσικής των Σφαιρών, τόσο στους μορφωμένους όσο και στους αγράμματους, τη μέρα της μύησής τους και αυτό είναι ένα από τα δώρα του Θεού.

Γιατί λοιπόν σας τα διηγούμαι αυτά; Αν πραγματικά αναζητάτε τον Θεό, ο ίδιος ο Θεός διευθετεί έτσι τα πράγματα, ώστε να έρθετε σ᾽ επαφή με κάποιον που μπορεί να σας φέρει πάλι πίσω στον Ίδιο. Και τότε το μυστήριο της ζωής και του θανάτου θα έχει πια λυθεί για σας.

Ο Τέλειος Μαθητής

Κάποιος με ρώτησε μια φορά: «*Τι σε έκανε να αποδεχθείς το Διδάσκαλό σου και πώς του απέσπασες όλες τις οδηγίες που ακολουθείς;*». Το μόνο που μπορώ να πω είναι: «*Η αγάπη*». Ήταν η αγάπη που μου έδωσε για εκείνον τον ίδιο. Και αυτή μου δίδαξε όλα τ᾽ άλλα.

Ο Αγαπημένος διδάσκει στον εραστή της πνευματικότητας την τέχνη της αγάπης και τον κάνει ικανό να προοδεύει σταθερά στο μονοπάτι της αγάπης. Κάποιος που αγαπά γίνεται εραστής του Αγαπημένου. Κάποιος που υπακούει γίνεται ο αγαπημένος του Αγαπημένου. Αλλά αυτή η αγάπη πρέπει να περιέχει σεβασμό.

Κάποτε έγραψα ένα γράμμα στο Διδάσκαλό μου στο οποίο έλεγα: «*Σε ικετεύω, παραχώρησέ μου την αγάπη Σου*». Όμως η αγάπη αυτή πρέπει να βρίσκεται σε πλαίσια σεβασμού. Ο Χαζούρ έλαβε το γράμμα, το έβαλε στο στήθος του και με δάκρυα στα μάτια είπε: «*Θέλω έναν τέτοιο άνθρωπο που αγαπά με σεβασμό. Πραγματικά εκτιμώ αυτού του είδους την αγάπη*».

Η σχέση αγάπης μεταξύ Διδάσκαλου και μαθητή καλύπτει πολλές φάσεις και πολλές εξελίξεις. Ξεκινά με το σεβασμό που έχεις για κάποιον που ξέρει πιο πολλά από σένα. Στην αρχή, όταν πήγαινα στον Διδάσκαλό μου, ο κόσμος με ρωτούσε: «*Πόσο μεγάλος είναι ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ;*». Τους απαντούσα: «*Δεν ξέρω πόσο μεγάλος είναι,*

εκείνο που ξέρω σίγουρα, είναι ότι βρίσκεται πολύ ψηλά, πολύ ψηλότερα από μένα και πολύ πιο πέρα απ᾽ αυτό που αναζητούσα». Αυτό και μόνο μπορείς να πεις στο ξεκίνημα. Μονάχα όποιοι είναι ίσοι μ᾽ εκείνον τον γνωρίζουν. Τι σημαίνει Διδάσκαλος μονάχα ένας Διδάσκαλος μπορεί να το ξέρει. Εμείς τον βλέπουμε μόνο στο βαθμό που ο ίδιος μας αποκαλύπτεται.

Θεοί, άνθρωποι και άγγελοι,
μεγαλύτερος απ᾽ αυτούς είναι Εκείνος.
Ο Αυτοκράτοράς μου μήτε στον κόσμο τούτο μήτε στον άλλο
έχει ταίρι.
Σαν ανασύρθηκε το πέπλο,
τον ίδιο τον Θεό αντίκρισα μ᾽ανθρώπινη μορφή.
Και Ω Κύριε! Πόσο ήταν διαφορετικός απ᾽ εκείνον
που εγώ φαντάστηκα!
Με κάθε δυνατή μεγαλοπρέπεια μου εκδηλώθηκε ο Θεός.
Και μόνιμα και τελεσίδικα με το Δημιουργό του συγχωνεύτηκε.
Τον Θεό τον ίδιο χώρια απ᾽ Εκείνον δεν μπορεί κανείς να βρει.
Μήτε κι εκείνον χωρίς τη Χάρη του Θεού μπορεί να ανακαλύψει.
Τόσο είναι μαγεμένοι ο ένας με τον άλλον.
Πόσο ο Θεός ήταν χαμένος μέσα του κι Εκείνος ήταν μέσα στον
Θεό.
Στον κόσμο τούτο, τον πεπερασμένο της Αιωνιότητας,
ήτανε το μυστικό:
Στη μορφή του ο Θεός να κατοικεί κι αυτός άλλος δεν ήταν
από τον ίδιο τον Θεό.
Έλα, ας Τον ανταμώσουμε στο σάτσανγκ σήμερα
και στων ματιών του τη γαλήνη ας ξεδιψάσουμε.
Γιατί ποιος ξέρει σαν τι το αύριο θα μας φέρει
ή πότε το τέλος μας θα έρθει;

Ποίημα του Κιρπάλ Σινγκ για τον Διδάσκαλό του
Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ

Συνήθιζα να πηγαίνω στο Χαζούρ, στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ, στην Μπεάς κάθε Κυριακή. Με φρόντιζε όπως ο πατέρας το γιο του. Έλεγε σ᾽ εκείνους που υπηρετούσαν στη Ντέρα: «*Φτιάξτε το δωμάτιό του, φέρτε σεντόνια και κουβέρτες*». Του ζητούσα: «*Διδάσκαλε, σε παρακαλώ, μην ανησυχείς. Είμαι εδώ στα πόδια σου*». Μου έλεγε: «*Εντάξει, εσύ θα πρέπει ν᾽ ασχοληθείς και να φροντίζεις αυτούς*

που έρχονται στην Ντέρα».

Αν μπορούσες έστω κι από μακριά να διακρίνεις στιγμιαία το λαμπρό τουρμπάνι του Χαζούρ, ενώ στεκόταν ανάμεσα σε χιλιάδες κόσμο, ένα ρίγος ευδαιμονίας σε διαπερνούσε απ᾿ την κορφή ως τα νύχια. Ο Μαουλάνα Ρούμι λέει σχετικά σε κάποιο γραπτό του: «*Ακόμα κι αν ήταν να αντικρίζω το πρόσωπο του Αγαπημένου μου χίλιες φορές, με χίλια μάτια και πάλι νέα εμπειρία την κάθε φορά θα βίωνα απ᾿ αυτό το ευλογημένο θέαμα*».

Λέει ακόμα: «*Ακριβώς όπως ένας μεθύστακας νιώθει νευρικός και ταραγμένος, βλέποντας το παλιό καλό κρασί να παφλάζει μέσα στο κρασοπότηρο, το ίδιο και οι ψυχές των πιστών, ατενίζοντας τα ευλογημένα μάτια του Διδασκάλου, πλανώνται στα ύψη με θεϊκή έκσταση*».

Από τότε που γνώρισα τον Διδάσκαλό μου, του έκανα μονάχα δυο ή τρεις ερωτήσεις. Απλώς καθόμουν δίπλα του, άκουγα τι έλεγε και όλα τα ελάμβανα με την ακτινοβολία του. ***Το ένα τρίτο των διδασκαλιών ενός Διδασκάλου τα δεχόμαστε με λόγια από το στόμα του και τα δύο τρίτα με την δεκτικότητα μας από την ακτινοβολία του.*** Η ψυχή μιλά μέσα από τα μάτια, που είναι τα παράθυρα της ψυχής. Μέσα από τα μάτια μαθαίνεις τόσα πράγματα. Μιλούν μια γλώσσα που το λόγια δεν μπορούν να εκφράσουν.

Στην αρχή ρωτούσα τον Διδάσκαλό μου πόσο χρόνο θα έπρεπε να αφιερώνω στις πνευματικές μου ασκήσεις. Ο Χαζούρ ήξερε πολύ καλά ότι ήμουν κρατικός υπάλληλος. Δούλευα οκτώ ώρες στην υπηρεσία μου, ήμουν επίσης και οικογενειάρχης, είχα μια γυναίκα την Κρίσνα Βάντι και το γιο μου τον Ντάρσαν. Γνωρίζοντας όλα αυτά, μου είπε: «*Αφιέρωσε το λιγότερο πέντε με έξι ώρες στο διαλογισμό την ημέρα κι όσο περισσότερο μπορείς, τόσο το καλύτερο*». Τι έκανα λοιπόν; Το πρωί καθόμουν από τις τρεις ή τις τέσσερις το πρωί μέχρι τις εννέα. Έτσι έπρεπε. Δεν τίθεται θέμα αν μπορούσα ή όχι. Κατόπιν έτρωγα στις εννέα και είκοσι, διότι στις δέκα έπρεπε να είμαι στο γραφείο. Ακόμα και ο πιο πολυάσχολος άνθρωπος μπορεί να βρει χρόνο. ***Όπου υπάρχει θέληση υπάρχει και τρόπος***. "wher is a will there is a way." Ένας πιστός αφιερώνει τη ζωή του στην υπηρεσία του Διδασκάλου του και ταυτίζει τη θέλησή του με αυτή του Διδασκάλου. Είναι μια ζωή πλήρους παράδοσης. Ο Διδάσκαλος μου όρισε ως καθήκον να δίνω ομιλίες στο σάτσανγκ της Λαχώρης, την πρωτεύουσα του Παντζάμπ. Ήταν μεγάλο κέντρο. Όταν ο Χαζούρ ερχόταν εκεί κι έμενε

τρεις ή τέσσερις μέρες, συνήθως μαζεύονταν δέκα ως είκοσι χιλιάδες άνθρωποι.

Μια φορά είπα στον Χαζούρ: «*Ποιες είναι οι εντολές σας σχετικά με το Σάτσανγκ; Τι γίνεται στην περίπτωση που κάποιος είναι άρρωστος και δεν μπορεί να έρθει στο σάτσανγκ;*». Απάντησε: «*Αν είσαι άρρωστος στο κρεβάτι σου, αλλά μπορείς να κινηθείς, τότε να πας στο σάτσανγκ*». Σημειώστε ότι δεν είπε: «*Αν έχεις τη δύναμη να περπατήσεις, τότε πήγαινε στο σάτσανγκ*». Μια Κυριακή την ώρα του σάτσανγκ ήμουν πραγματικά άρρωστος, όμως μπορούσα να κινηθώ στο κρεβάτι. Θυμήθηκα τα λόγια του Διδασκάλου και σκέφτηκα: «*Λοιπόν, μπορώ να κινηθώ*». Ο χώρος όπου γινόταν το σάτσανγκ ήταν το πολύ διακόσια μέτρα μακριά. Στο δρόμο κάθισα κάτω τέσσερις φορές, για να ξεκουραστώ. Όταν έφτασα, ήμουν πολύ κουρασμένος και εξασθενημένος. Ωστόσο κάθισα και άρχισα το σάτσανγκ. Εκείνη τη μέρα το σάτσανγκ κράτησε τρεις ώρες. Κι όταν τελείωσε, γύρισα στο σπίτι μου τρέχοντας.

Δυο φορές την εβδομάδα έβλεπα τον Χαζούρ. Έφτανα στη Μπεάς εννέα με δέκα τη νύκτα και είχα το προνόμιο να είμαι μαζί του για πολλές ώρες. Ένα Σαββατόβραδο, καθώς καθόμουν δίπλα του, σκεπτόμουν βαθιά μέσα στην καρδιά μου να παραμείνω με τον Χαζούρ και να κανονίσω να δώσει άλλος το σάτσανγκ την Κυριακή. Τα μεσάνυχτα όμως ο Διδάσκαλος είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ, δεν είναι να δώσεις αύριο σάτσανγκ στη Λαχώρη;*».

Είπα:

«*Ναι, Κύριε*».

Ο Χαζούρ είπε:

«*Τότε θα πρέπει να φύγεις*».

Κι έτσι φυσικά πήρα το τρένο για τη Λαχώρη κι έκανα το σάτσανγκ. Το καθήκον είναι καθήκον. Ένας τρόπος να ευχαριστήσεις τον Διδάσκαλο είναι να κάνεις πράξη εκείνα που λέει εκείνος, χωρίς να υπολογίζεις τι λέει το μυαλό σου ή τι επιθυμεί η καρδιά σου. Μια φορά είχα αρχίσει μια ομιλία, όταν ξαφνικά διαισθάνθηκα ότι ο Διδάσκαλός μου είχε έρθει στη Λαχώρη. Σκεπτόμουν τι να κάνω: «*Θα έπρεπε να τρέξω να δω τον Διδάσκαλο ή να κάνω το καθήκον μου;*» Φυσικά η καρδιά μου λαχταρούσε να τρέξω να τον συναντήσω, συγχρόνως όμως με καθήλωναν τα λόγια του, η εντολή του: «*Έχεις να δώσεις μια ομιλία*». Έτσι, λοιπόν, έκανα το καθήκον μου. Όταν τελείωσε, μετά από δυο ώρες η ομιλία, έτρεξα στο μέρος εκείνο, αλλά ο Διδάσκαλος είχε φύ-

γει και είχε επιστρέψει στην Μπεάς. Πήγα στην Μπεάς με το βραδινό τρένο. Όταν έφτασα εκεί, διηγήθηκα του Χαζούρ τι είχε συμβεί: *«Διδάσκαλε, δεν ξέρω αν έκανα καλά ή όχι. Είχα την υποχρέωση να δώσω την ομιλία και την ίδια στιγμή είχα τη διαίσθηση ότι είχες έρθει στη Λαχώρη. Δεν μπορούσα ν᾽ αποφασίσω, αλλά παρέμεινα ακλόνητος στο καθήκον»*. Ο Χαζούρ είπε: *«Είμαι ευχαριστημένος που έκανες το καθήκον σου και έπραξες σύμφωνα με τις εντολές που σου έχω δώσει»*.

Οι Διδάσκαλοι δίνουν ιδιαίτερη σημασία στην ανάγκη να μετατρέψουμε τη ζωή μας. Λένε όμως ότι δεν είναι ανάγκη να εγκαταλείψουμε τον κόσμο, προκειμένου να ακολουθήσουμε το Εσωτερικό Μονοπάτι. Να παραμένουμε, λένε στον κόσμο κι ωστόσο να μην ανήκουμε σ᾽ αυτόν. Έτσι, λοιπόν, έζησα ως οικογενειάρχης. Με το πνεύμα αυτό, ο γάμος δεν είναι εμπόδιο στην πνευματικότητα, εάν τον ζούμε σύμφωνα με τις Γραφές. Μια υποχρέωση είναι να αποκτήσει κανείς παιδιά. Οι άγιοι λένε ότι αν είναι να γεννηθεί ένα παιδί, αυτό ας γίνει ένας άγιος, κάποιος που να προσφέρει στους φτωχούς, που να υπηρετεί εκείνους που βρίσκονται σε ανάγκη, ή κάποιος θαρραλέος που μπορεί να προστατέψει τους εγκαταλειμμένους και τους αδύνατους.

Όταν ο γιος σου ή οποιοσδήποτε άλλος ζει έντιμα και ηθικά, είσαι φυσικά ευτυχισμένος. Ο γιος μου ο Ντάρσαν, στην αρχή της σταδιοδρομίας του, εργαζόταν σε μια κρατική υπηρεσία και κάποτε στάλθηκε στη Βομβάη μαζί με δυο άλλα άτομα, για να διαπραγματευτεί ορισμένες σημαντικές κρατικές συμβάσεις. Νομίζω ότι είχαν ένα μήνα στη διάθεσή τους, για να τα τακτοποιήσουν όλα. Όλους κατόρθωσαν να τους δωροδοκήσουν με τεράστια ποσά. Ο γιος μου μού έγραψε ένα γράμμα: *«Ήρθα εδώ ένας, μεταξύ τριών, οι άλλοι έχουν βγάλει πολλά χρήματα, εγώ όμως δεν υπέκυψα στον πειρασμό και δεν δέχθηκα καθόλου το παραμικρό»*. Τότε του έγραψα: *«Πράττοντας έτσι δεν ευχαρίστησες μόνο τον Θεό μέσα σου αλλά και τον πατέρα σου, για τον οποίο είπες κάποτε ότι πολύ δύσκολα ικανοποιείται»*.

Ως παιδί, ίσως είχα την καλύτερη δυνατή τύχη να μεγαλώνω σε μια ατμόσφαιρα φορτισμένη με πνευματικότητα, γεμάτη χαρά και γαλήνη. Κάθε μέρα πολύς κόσμος ερχόταν να επισκεφτεί τον πατέρα μου Κιρπάλ Σινγκ, για να βρει την ειρήνη και την παρηγοριά. Έβλεπα τακτικά τον πατέρα μου να κάθεται είτε σε διαλογισμό, είτε να ασχολείται με το φιλολογικό του έργο ως αργά τη νύχτα, όταν πήγαινα να πλαγιάσω και πάλι όταν σηκωνόμουν το πρωί, τον έβρισκα να διαλογίζεται. Δεν μπορούσα να πάρω πρωινό, αν δεν είχα κάνει κι εγώ το

διαλογισμό μου. Ήταν ο πιο τρυφερός πατέρας που θα μπορούσε να έχει κανείς, αλλά συγχρόνως ήταν πολύ αυστηρός στην πειθαρχία.

Θυμάμαι πως ο Ντάρσαν, σε ηλικία τεσσάρων ή πέντε ετών, με συνόδεψε μια φορά στο Χαζούρ και του ζήτησε μύηση. Ο Χαζούρ του έδωσε κάποια γλυκά και στην αρχή έμεινε ευχαριστημένος. Την επόμενη όμως φορά που πήγε, παρακάλεσε να πάρει κι αυτός το ίδιο δώρο που είχε προσφέρει και σε μένα, τον πατέρα του. Ο Χαζούρ τον πήρε μέσα, τον έβαλε να καθίσει μπροστά του και του ζήτησε να συγκεντρωθεί Εσωτερικά. Στη στιγμή ο πιτσιρίκος αντίκρισε έναν έναστρο ουρανό. Τότε ο Χαζούρ του ζήτησε ν' ανοίξει τα μάτια του λέγοντας ότι τόσο έφτανε στη φάση αυτή. Ο Ντάρσαν ήρθε τρέχοντας έξω και έλεγε ότι είχε λάβει το Νάαμ μέχρι τ' αστέρια κι άρχισε να με ρωτά μέχρι πού είχα πάει εγώ! Εδώ βρίσκεται το μεγαλείο ενός αγίου.

Όταν ένας πιστός είναι ερωτευμένος με τον Θεό, τότε ο ίδιος ο Θεός τα αναλαμβάνει όλα. Τα αναλαμβάνει, διότι βλέπει ότι ένας τέτοιος λάτρης έχει εγκαταλείψει τα πάντα για Εκείνον. Ο αφοσιωμένος εραστής του Θεού δε βλέπει μπροστά του κανέναν άλλο. Ο Θεός αγαπά έναν τέτοιο πιστό, το ίδιο και ο Διδάσκαλος και έτσι, είναι φυσικό ο Διδάσκαλος να πρέπει να αναλάβει όλες τις ανάγκες του μαθητή.

Μια φορά ο μεγαλύτερος γιος μου, ο Ντάρσαν, αρρώστησε και ο γιατρός μας ανήγγειλε ότι η κατάστασή του ήταν τόσο επικίνδυνη, ώστε υπήρχε η πιθανότητα να πεθάνει μέσα στις επόμενες τρεις μέρες. Μου είπε ότι θα έπρεπε να πάρω άδεια από την υπηρεσία μου και να κάθομαι στο προσκέφαλό του νύχτα και μέρα, γιατί οποιαδήποτε στιγμή θα μπορούσε να φύγει από τη ζωή. Φυσικά, πήρα την άδεια, αλλά μια από τις τρεις εκείνες μέρες ήταν Κυριακή και ο Διδάσκαλός μού είχε αναθέσει να κάνω το σάτσανγκ κάθε Κυριακή, στο Αμριτσάρ. Ο γιατρός είχε πει να μην αφήσω τον Ντάρσαν ούτε στιγμή. Αντιμετωπίζοντας ένα δίλημμα σκέφτηκα: «*Σε ποιον ανήκει αυτό το παιδί; Όλοι βρισκόμαστε στην αγκαλιά του Διδασκάλου. Δεν μπορούμε εμείς να ελέγξουμε τη ζωή και το θάνατο, όλα είναι στα χέρια Του. Θα πρέπει να εκτελέσω την εργασία που μου έδωσε*».

Έφυγα από το σπίτι και πήγα στο Αμριτσάρ, για να κάνω εκεί το σάτσανγκ. Μετά το σάτσανγκ ήταν κοντά μεσημέρι και καθώς ο Διδάσκαλος ζούσε στη Μπεάς, μόνο είκοσι περίπου μίλια μακριά, η καρδιά μου έλεγε: «*Γιατί δεν πας λοιπόν να πάρεις και την ντάρσαν του Διδασκάλου, προτού γυρίσεις σπίτι;*». Η φυσική επιθυμία ενός

πιστού είναι να δει για λίγο τον Διδάσκαλο. Ήταν μια ζεστή εποχή του καλοκαιριού και η μέρα ήταν λαμπερή και ηλιόλουστη. Πήρα το τρένο και έφτασα στην Ντέρα Μπεάς, στις δύο περίπου το απόγευμα. Όταν μπήκα στο σπίτι, ο Διδάσκαλος ήταν επάνω κι ενώ δεν είπα τίποτα για την άφιξή μου, εκείνος έστειλε κάποιον κάτω, για να με φωνάξει. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, αλλά καθώς μπήκα στο δωμάτιο ανακάθισε και με ρώτησε: «*Σε τι κατάσταση είναι ο γιος σου;*». Οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν τα πάντα. Δεν του είχα πει τίποτε μέχρι τότε για την αρρώστια του γιου μου. Του απάντησα: «*Χαζούρ είναι σοβαρά άρρωστος*». Του είπα τι είχε πει ο γιατρός και ότι είχα ακολουθήσει την συμβουλή του να πάρω άδεια απ' το γραφείο, για να καθίσω δίπλα στο παιδί. Όταν ο Χαζούρ με ρώτησε κι άλλες ακόμα πληροφορίες του είπα: «*Θεώρησα ότι οι οδηγίες σου ήταν να πάω στο σάτσανγκ κι έτσι έκανα το καθήκον μου, αφού έτσι κι αλλιώς η ζωή κι ο θάνατος είναι στα χέρια του Διδασκάλου. Αφού τελείωσε το σάτσανγκ στο Αμριτσάρ ήρθα κατευθείαν στην Μπεάς, για να πάρω την ντάρσαν σου, αντί να επιστρέψω στη Λαχώρη*». Ο Διδάσκαλος έγινε πολύ σοβαρός, ακίνητος, κρατούσε το κεφάλι του στα χέρια του, έδειχνε πολύ στενοχωρημένος. «*Μα Χαζούρ, γιατί είσαι σε τέτοια κατάσταση; Οποιοσδήποτε και μόνο που θα σε σκεφτεί για ένα λεπτό, λυτρώνεται απ' όλες του τις στενοχώριες κι εσύ κάθεσαι τώρα έτσι, πώς είναι δυνατόν;*». Απάντησε: «*Γιατί, Κιρπάλ Σινγκ, έριξες όλο σου το φορτίο επάνω μου. Έβγαλες όλο το βάρος από το κεφάλι σου και τώρα πρέπει να το σηκώσω εγώ*».

Όταν γύρισα σπίτι, βρήκα το γιο μου μια χαρά, η κατάσταση του δεν είχε χειροτερέψει, όπως περίμεναν οι γιατροί, και στη συνέχεια συνήλθε εντελώς. Αυτοί είναι οι τρόποι ενός Τέλειου Διδασκάλου και αυτό είναι το μεγαλείο του. Αν όλα τ' αφήσεις σ' εκείνον, εγκαταλείποντας τον εαυτό σου πλήρως στα χέρια Του, θα κάνει όλη τη δική σου δουλειά.

Η αγάπη έχει μια πολύ μεγάλη δύναμη. Η αγάπη γεννά την αγάπη. Αν αγαπάς τον Διδάσκαλο, ο Διδάσκαλος σ' αγαπά περισσότερο, γίνεσαι ο αγαπημένος του Αγαπημένου σου. Καμιά φορά, όταν δεν μπορούσα να τον επισκεφτώ για μια βδομάδα, ο Χαζούρ ρωτούσε εκείνους που συναντούσε: «*Είδατε καθόλου τον Κιρπάλ Σινγκ; Τον συναντήσατε πουθενά;*». Αν μια μάνα δε δει το μωρό της για τρεις ολόκληρες ώρες την ημέρα, πώς νιώθει; Καμιά φορά ερχόταν να με δει στο γραφείο μου. Ταξίδευε με αυτοκίνητο απ' τη Λαχώρη εξήντα

περίπου μίλια, παρέμενε κάτω από το γραφείο μου και έστελνε κάποιον να με φωνάξει να κατέβω.

Κάποτε, όταν ο Διδάσκαλός ήρθε να με δει στη Λαχώρη, δεν ήμουν σε θέση να τον υποδεχτώ, γιατί ήμουν κρεβατωμένος και δεν μπορούσα ούτε να κουνήσω απ᾽ το κρεβάτι. Όταν έφτασε, ρώτησε κάποιον για μένα και του είπαν για την ασθένειά μου. Τότε έτρεξε πάνω στο δωμάτιό μου, παρόλο που ήταν στον τρίτο όροφο. Όταν μπήκε μέσα, ήμουν τόσο εξασθενημένος που δεν μπορούσα καθόλου να κινηθώ. Κάθισε δίπλα μου και τότε, μετά από λίγο μπόρεσα να ανακαθίσω στο κρεβάτι. Έμεινε μονάχα λίγη ώρα, όταν όμως ξεκίνησε να φύγει, τον ακολούθησα τρέχοντας. Αυτά κάνει η αγάπη. ***Αγάπη σημαίνει, να μην μπορείς να διαχωρίσεις τον άλλον από τον εαυτό σου.*** Καμιά φορά, όταν σε σκέπτεται, νιώθεις τον Διδάσκαλο εσωτερικά, στο ίδιο σου το σώμα. Από χιλιάδες μίλια μακριά μπορείς να χαρείς τη συντροφιά του Διδασκάλου μέσω ακτινοβολίας. Ο Διδάσκαλός μου συνήθιζε να πηγαίνει στο Νταλχούζι. Στο διάστημα της ημέρας, έρχονταν κάποιες στιγμές που ένιωθα πολύ γλυκά συναισθήματα και γαλήνια κύματα σκέψης από την κορφή μέχρι τα νύχια. Μπορείς να νιώσεις ένα είδος καθαρότητας και ευτυχίας. Έγραψα την ώρα. Αργότερα ρώτησα κάποιον τι έκανε ο Διδάσκαλος εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα. Η απάντηση ήταν: «*Μιλούσε για σένα*».

Όταν εκείνος μας θυμάται, τον θυμόμαστε κι εμείς, καθώς η αγάπη είναι πάντα αμοιβαία. Όταν είμαστε φορτισμένοι με αγάπη, την αγάπη του Θεού μέσα μας, μεταβαίνουμε από τη φάση του δυϊσμού στην ενότητα. Αυτό αναπτύσσεται μονάχα, όταν τίποτε δε στέκεται ανάμεσα σ᾽ εμάς και τον Διδάσκαλο, ούτε καν το μυαλό ή το σώμα μας. Όταν είσαι ένα με τον Διδάσκαλο, φυσικά εκείνος εργάζεται μέσα από σένα. Όπως έλεγε ο άγιος Παύλος: «*Δεν είμαι εγώ, αλλά ο Χριστός που ζει μέσα μου*». Το εξωτερικό κριτήριο είναι ότι, όταν θέτεις ένα ερώτημα στον Διδάσκαλο και το ίδιο ερώτημα στον μυημένο, έστω κι αν ζούνε μακριά ο ένας απ᾽ τον άλλο, τα λόγια που θα πει ο μαθητής θα είναι τα ίδια που θα χρησιμοποιήσει κι ο Διδάσκαλος. Αυτό συμβαίνει, διότι υπάρχει δεκτικότητα μεταξύ τους και είναι οι δυο τους ένα. Αυτός είναι ο καρπός της αγάπης.

Πολλές φορές, στο διάστημα της ζωής του Διδασκάλου μου, έρχονταν άνθρωποι και μου έκαναν ερωτήσεις. Τους έδινα απαντήσεις σε ορισμένα θέματα. Συχνά πήγαιναν και στον Διδάσκαλο και του έθεταν τα ίδια ερωτήματα. Και ευτυχώς, τα ίδια ακριβώς λόγια χρη-

σιμοποιούσε κι ο Διδάσκαλος. Όταν είσαι "ένα" με τον Διδάσκαλο, φυσιολογικά εκείνος εργάζεται μέσα από σένα. Αν υπάρχει τέτοια αγάπη μεταξύ μαθητή και Διδασκάλου, τότε ο Διδάσκαλος θα του μεταδώσει τα πάντα.

Ο Χαζούρ μου έδωσε εντολή να κάνω τις εργασίες του σάτσανγκ, να επισκέπτομαι τους αρρώστους και αυτούς που βρίσκονταν σ' ανάγκη και ήταν φτωχοί. Μου έδινε ακριβείς οδηγίες σχετικά με τη συγγραφή του Γκουρμάτ Σιντάτ που ευδόκησε να εκδοθεί με το δικό του όνομα. Όσο κτιζόταν η μεγάλη αίθουσα του σάτσανγκ στην Μπεάς πολλοί μου έλεγαν: «*Γιατί ασχολείσαι με χειρωνακτική εργασία; Εσύ θα έπρεπε να ασχολείσαι μόνο με γραφική δουλειά;*». Τους απαντούσα: «*Αφού ευλογήθηκα να έχω ένα φυσικό σώμα, πρέπει να υπηρετήσω τον Διδάσκαλό μου σωματικά. Επειδή έχω και ένα νου, θα πρέπει να τον υπηρετήσω και νοητικά και αφού είμαι μια ενσαρκωμένη ψυχή, θα πρέπει να τον υπηρετήσω και πνευματικά*».

Ο Διδάσκαλός μου, μ' έβαζε να κάθομαι πλάι του στο σάτσανγκ και να δίνω ομιλίες. Με εκπαίδευε, όπως ένας πατέρας εκπαιδεύει το παιδί του. Του επαναλάμβανα τις εμπειρίες μου. Γύριζα προς Έκείνον και μιλούσα κι ο κόσμος το απολάμβανε.

Μια φορά, αφού είχε μυήσει κάποιους ανθρώπους στη Λαχώρη, μου είπε: «*Έχω φυτέψει το σπόρο του Ιερού Λόγου στις καρδιές αυτών των ανθρώπων. Εσύ θα πρέπει να τον θρέψεις με το Νερό της ζωής*». Του είπα: «*Διδάσκαλε, δεν είμαι παρά ένας σωλήνας. Αν δεν έρθει το νερό, ο ίδιος ο σωλήνας θα ξεραθεί και κανένας δε θα ωφεληθεί*».

Ο Διδάσκαλός μου συνήθιζε να στέλνει σε μένα κόσμο, συμπεριλαμβανομένων και αρχηγών διαφόρων θρησκευτικών ομάδων που έρχονταν να τον επισκεφτούν. Έμεναν μαζί μου μια περίπου εβδομάδα στη Λαχώρη. Αν κάποιος πολυμαθής ερχόταν να τον επισκεφτεί, του έλεγε: «*Εντάξει, πήγαινε στον Κιρπάλ Σινγκ και αυτός θα λύσει όλα τα κομμάτια του όπλου και θα τα συναρμολογήσει πάλι. Εκείνος θα σου πει τι πρέπει να κάνεις*». Ο Δρ Σμιτ, ένας Ελβετός ομοιοπαθητικός γιατρός και Πρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας των Ομοιοπαθητικών Ιατρών, ήρθε στην Ινδία με τη γυναίκα του. Τον μύησε ο Διδάσκαλός μας. Κατά το δεύτερο ταξίδι τους στην Ινδία, κάποιοι προσπάθησαν να επηρεάσουν τη γυναίκα του να μυηθεί κι αυτή. Εκείνη όμως δεν συμφωνούσε. Ακολουθούσε ένα γκουρού στην Ευρώπη. Ο Δρ. Σμιτ με παρακάλεσε να κάνω κάτι, ώστε να μπορέσει και η γυναίκα του να μυηθεί. Ο Διδάσκαλός μου, μού είπε να πάρω

άδεια για τέσσερις πέντε μέρες, ώστε να έχω χρόνο για ν᾽ ασχοληθώ μαζί της. Η πρώτη ερώτηση που μου έκανε ήταν: «*Τι σ᾽ έφερε εδώ κοντά στον Διδάσκαλο;*». Της εξήγησα για δέκα λεπτά περίπου γιατί είχα έρθει. «*Ω! Μα αυτό ακριβώς είναι που θέλω κι εγώ*». Στη συνέχεια ρώτησε: «*Για ποιο λόγο δεν με ελκύει ο Διδάσκαλός σου;*» Αυτή ήταν μια πολύ άμεση ερώτηση. «*Ο Ευρωπαίος γκουρού μου με επηρεάζει και με συγκινεί*», είπε. Τότε της είπα να με κοιτάξει για δυο τρία λεπτά στα μάτια κι έπειτα τη ρώτησα αν μπορούσε να πει κάτι άλλο απ᾽ αυτό που ήθελα εγώ να πει. « *Όχι*», απάντησε. Τότε της είπα: «*Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο γκουρού σου σε επηρεάζει. Δεν μπορούσες να πεις τίποτε άλλο απ᾽ ό,τι ήθελε εκείνος να πεις. Ο δικός μου Διδάσκαλος δεν επηρεάζει κανένα. Τ᾽ αφήνει στην δική σου θέληση κι ευχαρίστηση, να βρεις αυτό που θέλεις*».

Της είπα ακόμα: «*Αν δεν θέλεις να παρακολουθήσεις την ομιλία του Διδασκάλου μου απόψε, απλώς κοίταζέ τον με γλυκύτητα, με προσοχή, τίποτε άλλο. Και κατόπιν ενημέρωσε με τι βρήκες*». Κάθισε πράγματι στην ομιλία και μετά την ρώτησα: «*Λοιπόν πώς βρήκες τον Διδάσκαλό μου;*». «*Ω!*», απάντησε: «*Ήταν πάρα πολύ ελκυστικός και πάρα πολύ ωραίος*».

Μια φορά ο Δρ. Τζούλιαν Τζόνσον κι εγώ καθόμασταν στα πόδια του Χαζούρ. Όταν αφήναμε τον Διδάσκαλο ελεύθερο, μας αποκάλυπτε πολλά πράγματα. Καμιά φορά μιλά για τον εαυτό του – ποιος είναι, τι είναι, για ποιο σκοπό βρίσκεται εδώ. Έτσι εκείνο το βράδυ ανέφερε: «*Λοιπόν, ο Θεός μας στέλνει για κάποια ορισμένη Αποστολή κι όταν ερχόμαστε, φέρνουμε μαζί μας και τους συνεργάτες μας. Όταν ολοκληρώσουμε το έργο μας σ᾽ έναν τόπο, μας αποστέλλει σ᾽ άλλο μέρος*». Τι υπέροχα εξήγησε την παρουσία του στον κόσμο, αν και με μια γλυκύτητα γεμάτη ταπείνωση, άφησε την υποψία ότι ήρθε με εξουσιοδότηση του Θεού.

Μια φορά ο Χαζούρ ήρθε στη γενέτειρά μου Σαϊγιάντ Κασράν, στο Ραβαλπίντι. Συνήθως συνοδευόταν από χιλιάδες ακολούθους και πάντοτε υπήρχε οργάνωση για δωρεάν σίτιση αυτού του πλήθους. Σ᾽ αυτή την επίσκεψή του υπήρχε μεγάλος αριθμός ανθρώπων που κατασκήνωσαν εκεί κοντά. Υπήρχαν και κάποιοι θρησκευόμενοι που ήταν αντίθετοι με τις διδασκαλίες του Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και μάλιστα σχεδίαζαν να τον μειώσουν πηγαίνοντας στην κουζίνα, αφού θα είχε τελειώσει το γεύμα και ήταν κλειστή, για να ζητήσουν φαγητό. Τριακόσιοι περίπου οργανωμένοι άνθρωποι κάθισαν έξω από

την πόρτα της κουζίνας και ζητούσαν να προσφερθούν και σε αυτούς τσαπάτις, αμέσως. Κάποιος μου είπε τι είχε συμβεί και έτρεξα στην κουζίνα, όπου βρήκα ότι δεν υπήρχε παρά μόνο μισό καλάθι τσαπάτις. Φώναξα το μάγειρα και του είπα ν᾽ ανάψει τις φωτιές και να ψήσει περισσότερα τσαπάτις, αλλά οι τριακόσιοι άνθρωποι άρχισαν να φωνάζουν και να ζητούν επίμονα φαγητό αμέσως. Ακριβώς τότε μπήκε ο Χαζούρ στην κουζίνα και είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ, γιατί δεν τους δίνεις φαγητό;*». Απάντησα: «*Χαζούρ, δεν υπάρχει παρά μισό καλάθι τσαπάτις, πώς μπορώ να χορτάσω τριακόσιους ανθρώπους μ᾽ αυτό; Πρέπει να ψήσουμε και άλλα*». Ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ χαμογέλασε και είπε: «*Μη φοβάσαι, σκέπασε το καλάθι με ένα πανί και πήγαινε να τους προσφέρεις τσαπάτις*». Έκανα όπως μου είπε ο Χαζούρ και οι τριακόσιοι άνθρωποι έφαγαν, έφαγαν, ώσπου δεν μπορούσαν άλλο και όταν τέλειωσε το γεύμα, υπήρχε μέσα στο καλάθι η ίδια ποσότητα ψωμιού που υπήρχε εξαρχής.

Κάποτε ο Διδάσκαλος μου ζήτησε να μυήσω διακόσιους πενήντα ανθρώπους στο μηνιαίο σάτσανγκ. Φυσικά, δημιουργήθηκε ανταγωνισμός και κάποια ζηλοτυπία. Εκείνοι που απέβλεπαν στην κυριαρχία μετά την αποχώρηση του Διδασκάλου από τη ζωή ανησύχησαν: «*Η κυριότητα ξεφεύγει απ᾽ τα χέρια μας*» σκέφθηκαν. Δημιούργησαν φατρίες και μεγάλη αρνητική προπαγάνδα εναντίον μου. Στη συνέχεια, ο Διδάσκαλος μου έδωσε εντολή να δίνω μύηση και ομιλίες στα περιφερικά σάτσανγκ, να φροντίζω τους φτωχούς, αυτούς που είχαν ανάγκη καθώς και τους άρρωστους.

Όταν τελείωνα τη δουλειά μου και έφευγα από το γραφείο μου, πήγαινα κατευθείαν να επισκεφτώ αρρώστους στα νοσοκομεία και στα σπίτια τους μέχρι τις οκτώ, εννέα, δέκα το βράδυ και καμιά φορά κι ακόμα αργότερα. Έλεγαν: «*Όταν έρχεται ο Κιρπάλ, ο πόνος απαλύνεται και τα προβλήματα λύνονται. Ακόμα ψηλός πυρετός 40-41 βαθμοί υποχωρεί*». Ποτέ δεν τους έκανα τίποτα, αλλά αυτομάτως, μέσα από μένα με την ακτινοβολία του Σαουάν, ανακουφίζονταν. Ορισμένοι παραπονιόντουσαν στον Διδάσκαλο και του έλεγαν: «*Ο Κιρπάλ χρησιμοποιεί Αστρικές δυνάμεις*». Τότε ο Διδάσκαλος τους απαντούσε: «*Όχι, όχι δεν το κάνει αυτό. Είναι η ακτινοβολία του που το κάνει*».

Κάποτε έγινε οργανωμένη συνωμοσία. Γράμματα άρχισαν να καταφτάνουν, σε διαφορετικές γλώσσες και από διάφορες πόλεις, που με κατηγορούσαν: «*Είναι έτσι κι έτσι, είναι τέτοιος άνθρωπος*». Ο

Διδάσκαλος ήξερε τι σκοπό εξυπηρετούσαν όλα αυτά τα γράμματα και γιατί υπήρχαν βουνά ολόκληρα απ᾽ αυτά. Ήξερε βαθιά μέσα στην καρδιά του τι ήμουν. Ωστόσο μου έστειλε ένα μήνυμα: «*Μην ξαναπάς στο σπίτι κανενός, όμως την Κυριακή μπορείς να κάνεις τα σάτσανγκ στο Ράβι Ρόουντ, στη Λαχώρη*». Είπα μέσα μου: «*Εντάξει, θα υπακούσω και θα υποταχθώ σε οποιαδήποτε διαταγή του*». Τώρα θα είχα περισσότερο ελεύθερο χρόνο, διότι θα είχα υποχρέωση μόνο τις Κυριακές να πηγαίνω να κάνω το σάτσανγκ. Αισθάνθηκα λιγάκι όπως ο υπηρέτης που κανονικά καθαρίζει είκοσι δωμάτια και ξαφνικά του λένε να καθαρίζει μονάχα ένα και να εγκαταλείψει τα άλλα. Έτσι, στο επόμενο διάστημα και έχοντας περισσότερο χρόνο, κάτω από τη συνεχή εσωτερική καθοδήγηση του Διδασκάλου μου, έγραψα το βιβλίο *Γκουρμάτ Σιντάτ,* που αποτελείται από δύο τόμους κι ο καθένας έχει πάνω από 200 σελίδες. Θα μπορούσα να πω ότι γράφτηκε με τα χέρια μου, όχι όμως από μένα αλλά από τον Διδάσκαλο μέσα μου. Άρχιζα να γράφω κατά τις οκτώ ή εννέα κάθε βράδυ. Μια μέρα ένας συγγραφέας ήταν εκεί και με παρακολουθούσε. Τα μεσάνυχτα περίπου είπε: «*Γράφεις τόσο γρήγορα, κι όμως δεν αντιγράφεις από πουθενά. Πώς γράφεις έτσι;*». Απάντησα: «*Κάποιος μου υπαγορεύει και μάλιστα δεν μπορώ να γράψω τόσο γρήγορα, όσο μου υπαγορεύει*». Έτσι, λοιπόν, αν γίνεις δεκτικός στον Διδάσκαλο, θα γίνεις ό,τι είναι κι εκείνος. Δεκτικότητα σημαίνει ότι: «*Δεν παραμένει τίποτα ανάμεσα σε σένα και το Διδάσκαλό σου*», τον Θεό μέσα του.

Έτσι, σταμάτησα όλες τις επισκέψεις. Αφού, ακόμα κι όταν πέθανε ο γιος ενός συγγενούς μου, δεν τους επισκέφτηκα στο σπίτι τους, παρά πήγα μονάχα στο χώρο της αποτέφρωσης. Υπήρξε άλλη μια περίπτωση ενός σατσάνγκι που πέθαινε. Η γυναίκα του μου έστειλε ένα μήνυμα να πάω εκεί αντί για τον Γκουρού, πριν πεθάνει. Είχα πολύ έντονη επιθυμία να πάω, συνέπασχα κι ο πόνος μου ήταν τόσος, που άρχισα να κλαίω, ωστόσο αναγκάστηκα να στείλω μήνυμα ότι επιθυμώ ειλικρινά να δεχτεί το γεγονός με ηρεμία κι όλες οι θερμές μου ευχές θα τον συνοδεύουν, αλλά ήμουν ανήμπορος να πάω, μιας και δε γινόταν να παρακούσω τις διαταγές του Διδασκάλου. Ο σατσάνγκι πέθανε. Όταν ο Χαζούρ ήρθε στη Λαχώρη, η χήρα του ανθρώπου αυτού παραπονέθηκε ότι ο άντρας της πέθανε βασανισμένος από την επιθυμία του να με δει και είπε του Διδασκάλου για την άρνησή μου να τον επισκεφτώ. Ο Χαζούρ γύρισε προς εμένα και είπε: «*Κιρπάλ*

Σινγκ, σε μια τέτοια περίπτωση θα έπρεπε να πας». Από τότε κι ύστερα, πήγαινα να επισκεφτώ μονάχα ετοιμοθάνατους που με καλούσαν στο κρεβάτι του πόνου. Το πράγμα έγινε πολύ δύσκολο, αλλά η διαταγή του ήταν να πηγαίνω μονάχα, όταν κάποιος πέθαινε.

Μια φορά ο Διδάσκαλός μου, ως απάντηση σε ένα γράμμα που του έστειλα, μου έγραψε κάτι που αποτέλεσε για μένα έναν ηθικό κανόνα που με καθοδήγησε σ' όλη την υπόλοιπή ζωή μου: «*Ας είναι πάντοτε μαζί σου η συμπόνια του Κυρίου της ψυχής σου. Ο Κύριος της ψυχής σου ας σε βοηθά τώρα και πάντα. Αγαπητέ Κιρπάλ Σινγκ Τζι, Ράντα Σοάμι. Έλαβα το γεμάτο αγάπη γράμμα σου και χαίρομαι που διαβάζω το περιεχόμενό του. Αγαπητέ μου, να ξέρεις ότι οι άγιοι κληρονομούν ταλαιπωρίες στη ζωή τους».* Και συνέχιζε με τους πιο κάτω στίχους του Γκουρού Νάνακ:

«Όταν το στέμμα της αγάπης στην κεφαλή μου τοποθετήθηκε,
αναστεναγμοί μου δόθηκαν σαν δωρεά κι έρημος σαν περιουσία.
Μαριονέτες είμαστε στα χέρια του Κυρίου,
οδηγούμαστε από τη μοίρα μας και όπου μας ορίζει πορευόμαστε,
Ω Νάνακ, πόσο μεγάλη είναι αυτή η αλήθεια!»

Στη συνέχεια μου έγραφε: «*Εμείς οι άνθρωποι έχουμε έρθει σ' αυτό τον κόσμο, για να υπηρετήσουμε τον Κύριο. Παραμένεις απασχολημένος με το διαλογισμό και ολοκληρώνεις την πορεία προς την πνευματικότητα. Αλλά και η υπηρεσία προς την Δημιουργία Του είναι επίσης απαραίτητη. Κοίταξε εμένα. Παραμένω στην υπηρεσία της ανθρωπότητας από το πρωί ως το βράδυ. Καμιά φορά δεν έχω αρκετό χρόνο για διαλογισμό, αλλά ο Χαζούρ Μαχαράτζ (Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ) συνήθιζε να λέει ότι η υπηρεσία προς την ανθρωπότητα δεν είναι λιγότερο σημαντική από το διαλογισμό. Κι αν νιώθεις ότι οι άνθρωποι δε δίνουν τόση προσοχή στην αγάπη μας, όση θα έπρεπε, δεν πειράζει, δεν περιμένουμε ανταμοιβή για τις υπηρεσίες μας στο σάτσανγκ.*

Κάθε λογής άνθρωποι έρχονται στο σάτσανγκ. Υπάρχουν εκείνοι που η καρδιά τους πλημμυρίζει από αγάπη και είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τα πάντα – σώμα, μυαλό και χρήμα. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι που αρέσκονται στα μεγάλα λόγια και στη συκοφαντία και είναι πάντοτε έτοιμοι να διαβάλουν. Καθήκον μας όμως είναι να τους αγαπούμε όλους. Αν αυτοί δεν αφήνουν τους κακοήθεις τρόπους τους, γιατί εμείς ν' αφήσουμε τους ανώτερους δικούς μας; Η συμβουλή που σου δίνω είναι να κάνεις σάτσανγκ, ενώ εκπληρώνεις τις υποχρεώσεις σου

με εντιμότητα και συγχρόνως να συμπληρώνεις τον απαιτούμενο χρόνο στο μπατζάν και το σιμράν. Είμαι πολύ ευχαριστημένος μαζί σου. Υπηρετείς τον Κύριο με όλα σου τα μέσα – σωματικά, νοητικά και οικονομικά. Δώσε τους χαιρετισμούς μου στην Μπίμπι Κρίσνα και την αγάπη μου στα παιδιά».

Δικός σου
Σαουάν Σινγκ

Μία από τις αρχές του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ ήταν ότι στη ζωή του ο άνθρωπος πρέπει να κερδίζει τα προς το ζην με τον ιδρώτα του προσώπου του. Έτσι και ο ίδιος άρχισε την επαγγελματική του σταδιοδρομία στην Υπηρεσία Μηχανικών του Στρατού. Την πρώτη μέρα που πήγε σ᾽ αυτή την υπηρεσία, ένας εργολάβος τον πλησίασε και για να επισπεύσει την πληρωμή ενός λογαριασμού του, προσπάθησε να τον δωροδοκήσει. Ο Κιρπάλ Σινγκ του είπε: «*Δε χρειάζεται να μου προσφέρεις τίποτα, διότι είναι υποχρέωσή μου να σε εξυπηρετήσω και πληρώνομαι για το σκοπό αυτό. Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι θα φροντίσω να πληρωθείς αυτό το λογαριασμό πολύ σύντομα*». Ο εργολάβος ωστόσο σκέφτηκε πως ίσως το ποσό που θα ήθελε να του δώσει δεν ήταν αρκετό και πρόσθεσε κάποιες ρουπίες, που την εποχή εκείνη ήταν ασημένιες. Όταν και μετά τη δεύτερη προσφορά του ο Κιρπάλ Σινγκ δε δέχτηκε να πάρει χρήματα, ο εργολάβος άφησε τα χρήματα πάνω στο τραπέζι κι έφυγε. Ο Κιρπάλ Σινγκ τότε μάζεψε όλα τα χρήματα και τα πέταξε πίσω του. Όταν οι ασημένιες ρουπίες έπεσαν στο πάτωμα προκλήθηκε θόρυβος και όλοι πήδηξαν απ᾽ τις καρέκλες τους. Απόλυτη σιγή έπεσε στο γραφείο. Οι μεγαλύτεροι κρατικοί υπάλληλοι προσπάθησαν να του εξηγήσουν ότι τέτοιες πράξεις ήταν συνηθισμένες κι ότι δε θα έπρεπε να διώχνει μακριά του τη θέα του πλούτου. Εκείνος ωστόσο αποφάσισε να παραιτηθεί από τη δουλειά αυτή.

Εργάστηκα ως κρατικός υπάλληλος μέχρι το 1947, οπότε συνταξιοδοτήθηκα. Ήμουν υπεύθυνος του τομέα «Στρατιωτικών Λογαριασμών και χορηγήσεων». Άλλοι επέβλεπαν διαφορετικούς τομείς. Ο τομέας μου ήταν ήρεμος και ήσυχος, οι υπάλληλοι εκεί δούλευαν χωρίς άγχος και απέδιδαν διπλά απ᾽ ό,τι στους άλλους τομείς. Μια μέρα ένας νέος διευθυντής ήρθε σ᾽ εμένα και είπε: «*Πώς συμβαίνει και στον τομέα σου όλα να λειτουργούν τόσο ήρεμα, με γλυκύτητα και χωρίς καυγάδες και ακόμα οι υφιστάμενοί σου να εργάζονται χωρίς να*

τεμπελιάζουν;» Του απάντησα: «*Επειδή ο ίδιος ως προϊστάμενος έχω έλεγχο στον εαυτό μου, συγκέντρωση στη δουλειά μου και αυτοπειθαρχία.»*

Μια φορά έτυχε να λείψω με άδεια για ένα περίπου μήνα. Κατά την απουσία μου έγινε πρόταση να απολυθούν δυο ή τρεις υπάλληλοι και πάρθηκε κατευθείαν η σχετική απόφαση. Μόλις επέστρεψα, αυτοί που είχαν απολυθεί ήρθαν και με βρήκαν. Οι υπάλληλοι που πρότειναν την απόλυσή τους μου είπαν: «*Δεν είναι καλοί, έκαναν λάθη*». Τους ρώτησα: «*Ξέρετε να υπάρχει κανένας που να μην κάνει λάθη; Απλώς μερικοί κάνουν περισσότερα κι άλλοι λιγότερα*». Τους συμβούλεψα πρώτα να τους υποδείξουν να είναι πιο προσεκτικοί και στη συνέχεια να τους δώσουν σωστή καθοδήγηση. Συμβούλεψα τον τμηματάρχη τους να τους δώσει μια νέα ευκαιρία και του είπα: «*Το να απολύεις κάποιον σημαίνει να τιμωρείς την οικογένειά του. Τι αμάρτημα έκαναν; Αν κάποιος κάνει ένα λάθος, δύο λάθη – όλοι είμαστε επιρρεπείς σε λάθη – θα πρέπει να του δοθεί ανάλογη καθοδήγηση, όχι να απολυθεί*». Τους επαναπροσέλαβαν. Οποιονδήποτε άνθρωπο μπορείς να φέρεις βόλτα, αν τον διδάξεις σωστά. Λίγα καλά λόγια δε στοιχίζουν τίποτα.

Όταν ήρθε πια ο καιρός να συνταξιοδοτηθώ μετά από τριανταέξι χρόνια κρατικής υπηρεσίας, ο προϊστάμενός μου με ρώτησε αν θα ήθελα να λάβω παράταση, αλλά εγώ αρνήθηκα ευγενικά την πρόταση, λέγοντας: «*Έχω αρκετά υπηρετήσει τον κόσμο. Τώρα έχω αποφασίσει να αφιερώσω την υπόλοιπη ζωή μου στην υπηρεσία του Θεού και της Δημιουργίας του. Θα μπορέσω να οργανώσω καλύτερα τη ζωή μου μέσα στα περιορισμένα πλαίσια της σύνταξής μου*».

Όταν ήμουν στο γραφείο, τόσο οι ανώτεροι μου όσο και οι κατώτεροί μου υπάλληλοι, όλοι με αγαπούσαν. Τους θεωρούσα όλους ίσους. Όταν συνταξιοδοτήθηκα μια μέρα, ένας Μωαμεθανός που είχε εργασθεί για μια μόνη μέρα στην υπηρεσία μου ήρθε κοντά μου κλαίγοντας σαν μικρό παιδί. Του είπα: «*Γιατί κλαις; Κάποιοι μπορεί να βρήκαν κάτι καλό σε μένα, εσύ όμως μόλις που με γνώρισες, τι μου βρήκες;*» Μου απάντησε: «*Εσύ μόνο με είδες ως ανθρωπο και όχι σαν σκυλί*».

Όταν πήγαινα στον Διδάσκαλό μου καθόμουν ανάμεσα σε εκατοντάδες και χιλιάδες άλλα άτομα. Καθόμουν πάντοτε πίσω, πίσω και κοίταζα συνεχώς τον Διδάσκαλο στο πρόσωπο. Το πρόσωπό του συνέχεια άλλαζε με διάφορους τρόπους. Την κάθε στιγμή μια καινούρια

λάμψη το φώτιζε. Κάποιος που συνήθιζε να κάθεται στα σάτσανγκ μπροστά-μπροστά, μια φορά ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Μου είπε: «*Κοίτα τον Διδάσκαλο. Τι ωραίος που φαίνεται από δω*». Μερικοί άρχισαν να αφήνουν τα μπροστινά καθίσματα και να κάθονται πίσω μαζί μου.

Το 1927 είχα ένα όραμα, είδα τον ακριβή μήνα και την ημέρα που ο Διδάσκαλος θα μας άφηνε – είκοσι ένα χρόνια πριν εγκαταλείψει το φυσικό του σώμα. Μετά απ᾽ αυτό δεν ξαναβρήκα στιγμή απόλυτης χαράς σ᾽ αυτή τη ζωή, γιατί είχα πάντοτε αυτό το τσίμπημα από το αγκάθι του αποχωρισμού που με κέντριζε. Συνεχώς έτρεμα την αναχώρησή του. Γι᾽ αυτό συνέχεια τον παρακαλούσα: «*Διδάσκαλε, άφησέ με να φύγω πριν από σένα*». Εκείνος απαντούσε πάντοτε: «*Όχι αυτό δε γίνεται. Εσύ πρέπει να συνεχίσεις. Έχεις δουλειά να κάνεις*». Σκεπτόμουν: «*Γιατί, γιατί Θεέ μου, γιατί να πρέπει να συνεχίσω;*». Όμως οι εντολές δεν τίθενται σε αμφισβήτηση.

Μια φορά έγραψα τι συμβαίνει σ᾽ ένα μαθητή που παραμένει πίσω, όταν ο Διδάσκαλός του, έχει αφήσει το φυσικό επίπεδο. Ήταν μια πρακτική περιγραφή. Υπήρχε ένας Διδάσκαλος Σούφι, ο Νιζαμουντίν Αούλια, του οποίου ένας μαθητής, ο Αμίρ Κουσράου, δεν ήταν παρών, όταν εκείνος άφησε το σώμα του. Όταν ο Κουσράου ήρθε, έπεσε πάνω στον τάφο του Διδασκάλου του και απήγγειλε την πιο κάτω στροφή και αφού άφησε ένα μικρό αναστεναγμό, πέθανε πάνω στον ίδιο τάφο:

> «*Από τότε που η Αγαπημένη μου έκρυψε το πρόσωπό της,*
> *έπεσε η νύχτα και ήρθε η ώρα και για μένα να γυρίσω*
> *στην Αιώνια μου Κατοικία*».

Όταν κάποτε διάβασα του Διδασκάλου μου, ένα μέρος από το Γκουρμάτ Σιντάτ σχετικά με τον σωματικό χωρισμό, ο Χαζούρ μου είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ, ξαναδιάβασέ το*». Του το ξαναδιάβασα και πάλι μου είπε: «*Μου το διαβάζεις άλλη μια φορά;*» Του το διάβασα άλλη μια φορά. Αισθάνθηκα ότι ίσως ήθελε να μου πει: «*Δύστυχε, κι εσένα η ίδια τύχη σε περιμένει*».

Ένα από τα ποιήματα που είχα γράψει υπερέβαινε ορισμένα όρια, έλεγα όμως την αλήθεια για το τι θα συνέβαινε στο μέλλον. Απευθυνόμουν στον Χαζούρ: «*Μου υποσχέθηκες ότι θα είσαι μαζί μου παντοτινά*». Είδα όμως πώς θα εγκατέλειπε το σώμα του το 1927, πως θα μας άφηνε πίσω του. Είδα αυτή την καταδίκη. Στο ποίημα έδινα και

την ακριβή ώρα. Όταν ο Χαζούρ άκουσε το ποίημα είπε: «*Έφτασες να το μάθεις τόσο νωρίς!*».

Το να βρίσκεσαι στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου είναι μεγάλη ευλογία, ειδική ευλογία. Στην παρουσία του ζωντανού Διδασκάλου αυτό που λαμβάνεις είναι άμεσο. Μετά, όταν φύγει, αρχίζει και γίνεται λίγο δύσκολο. Για εκείνους που αναπτύσσουν δεκτικότητα, που βυθίζονται μέσα τους, υπάρχει πάντοτε ο Εσωτερικός Διδάσκαλος. Αλλά εκείνη η μεγαλόπρεπη, η μεθυστική φυσική παρουσία του δεν υπάρχει πια. Από το 1927, τρία χρόνια μετά τη σωματική μου μύηση, έγραψα τόσα πολλά ποιήματα, όμως ούτε ένα δίχως πάθος, δίχως πόνο. Έβλεπα πάντοτε μπροστά μου τη στιγμή που θα έφευγε, και κάποτε έγραψα τα πιο κάτω:

«Επιθυμώ να γίνω θυσία στη ματιά σου. Τα μάτια σου είναι γεμάτα μέθη κι ωστόσο απλότητα. Έχουν το θείο Φως μέσα τους. Και το ακτινοβόλο σου πρόσωπο, ολόκληρη η έκφρασή σου, τόσο πολύ μαγεύει και αιχμαλωτίζει την καρδιά. Η μόνη ανακούφιση που προσφέρεται στην πονεμένη μου καρδιά είναι όταν, έστω κι από μακριά, μια κίνηση δική σου την καταπραϋνει. Σε συνεχόμενο άγχος βρίσκομαι βλέποντας τη σωματική σου αρρώστια. Κάθομαι στο κατώφλι σου και λαχταρώ μονάχα μια ευλογημένη ματιά. Να μου χαρίσεις την ντάρσαν σου. Τα λόγια σου πολύ γλυκά, γλυκύτερα από μέλι κι ωστόσο η υπόσχεση που μου 'δωσες ότι θα παραμείνεις κοντά μου για πάντα, η υπόσχεσή σου αληθινή δε θα βγει, αφού το ξέρω πως θε να 'ρθει ο φυσικός μας αποχωρισμός. Ελέησέ με μέ τη θέα σου, με την ντάρσαν σου. Προσεύχομαι και παρακαλώ, αυτός ο οίκος από τα παράθυρα του οποίου μας προσφέρεις την αγάπη σου να παραμείνει ανοιχτός εις τον αιώνα».

Σημείωση: Στο διάστημα της αρρώστιας του ο Χαζούρ έδινε την ντάρσαν του στο σανγκάτ, μέσα από ένα παράθυρο από το σπίτι του στην Ντέρα Μπεάς. Ο Κιρπάλ Σινγκ στεκόταν ανάμεσα στο πλήθος από κάτω και ο Χαζούρ του έκανε πάντα ένα ειδικό νεύμα, ένα νεύμα με το χέρι, με τα μάτια ή με το κεφάλι, για να του πει ότι όλα είναι εντάξει.

Κάποιος ποιητής είπε: «*Το να ζεις στον παράδεισο δίχως τον Διδάσκαλο, για μένα είναι κόλαση. Και το να ζεις στην κόλαση μαζί με τον Διδάσκαλο είναι ο παράδεισος*».

Σ' όλο το διάστημα της ζωής του, ο Χαζούρ δεν έπαψε να προσπαθεί να αναμορφώνει και να βελτιώνει την οπτική γωνία αντίληψης των μαθητών του. Παρόλο που πλησίαζε τα ενενήντα, παράβλε-

πε όλες τις σωματικές του ανέσεις και αφιέρωνε δεκαοκτώ από τις είκοσι τέσσερις ώρες της ημέρας στην υπηρεσία της ανθρωπότητας κι έτσι παρείχε πνευματική ικανοποίηση σε κάθε μαθητή ή υποψήφιο μαθητή. Η σωματική δομή που αποτελείται από σάρκα, αίμα και οστά, όπως και η μηχανή, μπορεί να λειτουργήσει για ένα ορισμένο, περιορισμένο χρονικό διάστημα. Αυτή η αδιαφορία προς τη σωματική του ανάπαυση και η τακτική σκληρή εργασία είχαν ως αποτέλεσμα η φυσική του ύπαρξη να μην αντέξει άλλο το φορτίο της κόπωσης και μετά τα συνεχή αιτήματα και τις ικεσίες όλων σχεδόν, ο Χαζούρ υπέκυψε στις παρακλήσεις να αναπαυθεί και να ζητήσει ιατρική συμβουλή. Ως εκ τούτου, τον Σεπτέμβριο του 1947 ήρθε στο Αμριτσάρ για ιατρική θεραπεία.

Η υγεία του βελτιώθηκε λίγο στο Αμριτσάρ, αλλά στις 4 Οκτωβρίου χειροτέρεψε. Στις 5 Οκτωβρίου, ο Χαζούρ με κάλεσε να πάω στην Μπεάς. Μετά από μια βδομάδα η κατάστασή του βελτιώθηκε πάλι. Το πρωί της 12ης Οκτωβρίου στις επτά το πρωί με φώναξε. Όταν βρέθηκα στη σεβαστή του παρουσία είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ! Έχω μεταβιβάσει όλες τις άλλες εργασίες, δεν έχω όμως εμπιστευθεί την Αποστολή μου, τη μύηση στο Νάαμ και την πνευματική μου εργασία σε κανένα. Αυτέ,ς τις εμπιστεύομαι εσένα σήμερα, ώστε η άγια και ιερή αυτή επιστήμη να ανθίσει*». Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα και απελπισμένος καθώς ήμουν τον ικέτευσα: «*Χαζούρ! Η ειρήνη και η ασφάλεια που έχω καθήμενος στα πόδια σου δεν μπορεί να βρεθεί σε ακόμα υψηλότερα επίπεδα…*». Η καρδιά μου ήταν γεμάτη αγωνία, δεν μπορούσα να μιλήσω πια και μονάχα καθόμουν και τον κοίταζα, ενώ εκείνος με ενεθάρρυνε και με χάιδευε συνεχώς.

Μετά απ᾽ αυτό, οπότε είχα το προνόμιο να βρίσκομαι μόνος με τον Χαζούρ, μου μιλούσε για τις Εσωτερικές υποθέσεις της Ντέρα και μου έδινε οδηγίες του τι θα έπρεπε να κάνω, όταν θα έφευγε για πάντα.

Στο διάστημα της αρρώστιας του, τις τελευταίες μέρες του Φεβρουαρίου 1948, ο Χαζούρ ρώτησε: «*Πόσες ψυχές μυήθηκαν από μένα*»; Συμβουλευτήκαμε τα βιβλία και αφού τελείωσε το μέτρημα, τον πληροφορήσαμε: «*Μέχρι τώρα εκατόν πενήντα χιλιάδες ψυχές αφυπνίστηκαν από τον Χαζούρ*». Την ίδια μέρα ο Χαζούρ είπε: «*Κιρπάλ Σινγκ! Έχω κάνει τη μισή σου δουλειά και έχω δώσει το Νάαμ σ᾽ εκατόν πενήντα χιλιάδες ανθρώπους. Την υπόλοιπη πρέπει εσύ να την ολοκληρώσεις*».

Εγώ με σταυρωμένα τα χέρια και ψελλίζοντας είπα: «*Χαζούρ... θα*

γίνει ό,τι διατάζει ο Χαζούρ, αλλά έχω μια αίτηση: θα επιθυμούσα και η υπόλοιπη μισή εργασία να ολοκληρωθεί από τον Χαζούρ. Εμείς θα χορέψουμε στο ρυθμό του Χαζούρ. Θα επιθυμούσα ο Χαζούρ να παραμείνει μαζί μας και να κάθεται μονάχα να παρακολουθεί κι εμείς θα συμμορφωνόμαστε με όλες του τις διαταγές, όμως στην παρουσία του». Ο Χαζούρ παρέμεινε σιωπηλός κοιτάζοντάς με.

Μια νύχτα, ο Χαζούρ αναφερόμενος σε Εσωτερικές εμπειρίες παρατήρησε: «*Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά. Μπορούν άραγε οι άνθρωποι στο Τζουλούντουρ να δουν και αυτοί αυτό τον ήλιο;*». Οι συγγενείς και όσοι κάθονταν τριγύρω αγνοούσαν αυτή την Εσωτερική έκφραση. Η γνώμη του υπεύθυνου γιατρού ήταν, όπως και των άλλων γύρω του, ότι το μυαλό του Χαζούρ δε λειτουργούσε καλά λόγω της ασθένειάς του. Λίγο αργότερα τη νύχτα, όταν πήγα κοντά του, ο Χαζούρ επανέλαβε την ίδια ερώτηση απευθυνόμενος προς εμένα, «*Κιρπάλ Σινγκ! Ο ήλιος ανέβηκε ψηλά. Μπορούν οι άνθρωποι στο Τζουλούντουρ να δουν αυτόν τον ήλιο;*». Απάντησα: «*Ναι, Χαζούρ, ο ήλιος έχει ανέβει ψηλά και όχι μόνο οι άνθρωποι στο Τζουλούντουρ, αλλά κι αυτοί που ζουν στην Αγγλία και στην Αμερική και διασχίζουν τα Εσωτερικά επίπεδα μπορούν να δουν αυτόν τον ήλιο*». Τότε ο Χαζούρ είπε: «*Απάντησες σωστά στην ερώτησή μου*».

Το θέμα της αρρώστιας των αγίων φέρνει σύγχυση και μπερδεύει. Το γεγονός είναι ότι αυτή η αρρώστια του Χαζούρ ήταν αποτέλεσμα των καρμικών χρεών μας, από τους αναστεναγμούς που βγαίνουν απ᾽ τα βάθη της καρδιάς και τα δάκρυα εκείνων που πονούν γύρω μας. Οι άγιοι παίρνουν εκούσια τα βάρη των ψυχών που οι ίδιοι μύησαν, δίχως τον παραμικρό ψίθυρο ή παράπονο κι αυτό περιλαμβάνεται μέσα στην Αποστολή τους.

Ο Χαζούρ εξασθενούσε μέρα τη μέρα. Από τη νύχτα της 29ης Μαίου 1948 μέχρι το πρωί της 1ης Απριλίου, ασυνήθιστη ανησυχία και ορατή τρεμούλα επισκεπτόταν το φυσικό του σώμα. Το σύμπτωμα αυτό είχε δημιουργηθεί επιπρόσθετα, για να περάσουν από εξετάσεις εκείνοι που ήταν γύρω του. Σ᾽ όλο το διάστημα της αρρώστιας του ο Χαζούρ επανέλαβε πολλές φορές: «*Αν κάποιος δοκιμασμένος στο μπατζάν και το σιμράν κάθεται κοντά μου, ανακουφίζομαι και ησυχάζω. Γι αυτό εκείνοι που έρχονται εδώ και κάθονται κοντά μου θα πρέπει να κάνουν σιμράν*».

Από την ημέρα που εμφανίστηκε το σύμπτωμα της τρεμούλας στο σώμα του, ο Χαζούρ επανέλαβε πολλές φορές τα πιο κάτω λόγια: «*Αν*

το πρόσωπο που είναι να αναλάβει την πνευματική εργασία μετά την αναχώρησή μου έρθει και καθίσει δίπλα μου, η ταραχή μου θα εξαφανιστεί». Για να υπακούσουν σ' αυτό – προφανώς την τελευταία επιθυμία του Διδασκάλου – οι κοντινοί και αγαπημένοι συγγενείς του Χαζούρ ήρθαν και ένας-ένας κάθισαν κάνοντας μπατζάν και σιμράν δίπλα στο κρεβάτι του, όμως δεν υπήρξε καμιά ανακούφιση στον τρόμο που τον τάραζε.

Το πρωί της 1ης Απριλίου του 1948, κι ήταν αυτό εξαιρετική καλοσύνη εκ μέρους του Χαζούρ, προσέφερε την ευκαιρία σ' αυτόν τον ταπεινό υπηρέτη του να καθίσει δίπλα στον Διδάσκαλο, απομονωμένος, για περίπου δέκα ως δεκαπέντε λεπτά. Εκείνη την ώρα με βαριά καρδιά, κάθισα κοντά στο κρεβάτι του και προσευχήθηκα στον Χαζούρ: *«Διδάσκαλε! Είσαι πιο πάνω από το σώμα και τις σωματικές επιρροές, δεν σε αγγίζουν οι ανέσεις και οι κακουχίες, εμείς όμως ταπεινά κι ανήμπορα όντα υποφέρουμε σκληρά και δεν αντέχουμε τη θέα του σώματός σου που υποφέρει. Εσύ έχεις όλες τις δυνάμεις. Θα σου ήμαστε εξαιρετικά ευγνώμονες αν είχες την καλοσύνη να διώξεις τα σημάδια της αρρώστιας απ' το σώμα σου»*. Είναι αλήθεια ότι η προσευχή πετυχαίνει εκεί που όλες οι ανθρώπινες προσπάθειες αποτυγχάνουν. Ο Χαζούρ με την υπέρτατη αγαθοσύνη του αποδέχτηκε την προσευχή.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, το σώμα του Χαζούρ βρισκόταν σε πλήρη ανάπαυση. Το μέτωπό του λαμποκοπούσε. Άνοιξε τα υπέροχα μάτια του, τα πλημμυρισμένα έλεος από του Θεού τη θεία αγάπη και έριξε ένα βλέμμα στον ταπεινό μου εαυτό, ενώ τα δυο του μάτια ακτινοβολούσαν με τέτοια λάμψη σαν του λιονταριού τα μάτια! Έσκυψα το κεφάλι με σιωπή και λατρεία και είπα: *«Όλα οφείλονται στην αγαθότητα του ίδιου του Χαζούρ»*.

Ο Χαζούρ συνέχισε για τρία ή τέσσερα λεπτά να με ατενίζει σταθερά στα μάτια κι εγώ με σιωπηλή κατάπληξη βίωσα μια ανείπωτη ευδαιμονία που ενστάλαξε μια μέθη σαν από ποτό μέχρι το τελευταίο κύτταρο του κορμιού μου. Τέτοια θεία μέθη ποτέ ξανά δεν είχα γνωρίσει σ' ολόκληρη τη ζωή μου. Κατόπιν αυτά τα πλημμυρισμένα έλεος μάτια του έκλεισαν, για να μην ξανανοίξουν πια. Στις τελευταίες του στιγμές ο Χαζούρ ήταν όλο γαλήνη.

Όταν άφησε την τελευταία του πνοή, ακούμπησα το κεφάλι μου στα πόδια του και είπα: *« Ο ήλιος της θειότητας που είχε ανατείλει έδυσε τώρα και δεν έχω λόγια, για να εκφράσω τον πόνο μου»*. Έτσι στα ενενήντα του χρόνια, το πρωινό της 2ας Απριλίου του 1948,

στις 8.30, ο λαμπερός ήλιος της πνευματικότητας, αφού έδωσε το φως του στην καρδιά εκατομμυρίων ανθρώπων, εξαφανίστηκε, για να αναπαυθεί κάτω από τον ορίζοντα στην Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ.

Το να ζεις δίχως τον Διδάσκαλο είναι πάρα πολύ δύσκολο, είναι αβάσταχτο. Ξέρουμε βέβαια ότι και όταν φεύγει ο Διδάσκαλος, δεν είναι ποτέ μακριά από τους μαθητές του ως «*υιός του ανθρώπου*», αλλά ο μαθητής, υποφέρει βαθιά. Ακόμα και σήμερα, όταν θυμάμαι το Διδάσκαλό μου, χύνω δάκρυα. Όμως μου άφησε τις οδηγίες του. Γιατί; Δεν υπάρχει γιατί.

Ρίσικες
Κιρπάλ Σινγκ! Οι άνθρωποι θα συνωστίζονται στον τόπο
όπου θα βρίσκουν τα πλούτη του Νάαμ.

Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν

Σημείωση: Στις 6 Απριλίου, 1948, μετά το θάνατο του Χαζούρ, ο Κιρπάλ Σινγκ έφυγε από την Ντέρα Μπάμπα Τζαϊμάλ Σινγκ και μετά από ένα διάστημα λίγων μηνών, πήγε στο Δελχί. Νωρίτερα ο Χαζούρ του είχε πει: «Τι έχεις να κερδίσεις από την Ντέρα; Καλύτερα να φύγεις απ' εδώ». Όταν ο Μπάμπα Τζι ήρθε από την Άγκρα, δεν έφερε μαζί του ούτε χρήματα ούτε οπαδούς. Έφερε μαζί του μονάχα το Γκουρού του και μέσα από τις δικές του ευλογίες γεννήθηκε η σημερινή Ντέρα.

Την Ημέρα του Βαϊσάκι, στις 13 Απριλίου του 1948, ο νέος Διδάσκαλος έκανε το πρώτο του σάτσανγκ στο Ντάρυα Γκαντζ του Δελχί. Με την ταπεινοφροσύνη του έδωσε μια γραφική περιγραφή του ρόλου του: «*Όπως ο διοικητής μιας στρατιάς γερνάει κάποτε και κάθεται μέσα σε μια σκηνή και έχει ένα νεαρό ως υποτακτικό, για να στέλνει τα μηνύματα προς τον έξω κόσμο, έτσι λοιπόν είναι κι η δική μου θέση, του νεαρού που κάνω θελήματα του Διδασκάλου μου*».

Κάθε Άγιος Διδάσκαλος έχει μια συγκεκριμένη Αποστολή στη ζωή του και έρχεται στη γη με καθορισμένο πρόγραμμα και συγκεκριμένες οδηγίες. Μόλις ολοκληρώσει το έργο του, αποσύρεται απ' αυτό τον κόσμο και επιστρέφει στον Ωκεανό της πανσυνειδητότητας από τον οποίο προήλθε, αφήνοντας να συνεχίσει την εργασία του ο διάδοχός του, που αναλαμβάνει να καθοδηγεί στο μέλλον τους μαθητές του *(του Διδασκάλου που έφυγε)* στο φυσικό επίπεδο.

Ακόμα κι αν ο προηγούμενος Διδάσκαλος έχει να κάνει κάτι γι'

αυτούς που τον ακολούθησαν, το κάνει μέσω του ζωντανού διαδόχου Του στον οποίο εμπιστεύεται το έργο του. Μονάχα ο διάδοχος ενός Διδασκάλου μπορεί να βοηθήσει τους μυημένους Του μαθητές, στο φυσικό επίπεδο.

Πολλοί μαθητές του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, ακόμα και σήμερα λαμβάνουν την Εσωτερική του ντάρσαν και αυτοί που έχουν αυτή την ευλογία, κατευνάζουν την πληγωμένη τους καρδιά με το να κουβεντιάζουν – πολύ πιο ελεύθερα από πριν – πρόσωπο με πρόσωπο μαζί Του.

Είμαστε ανάξια παιδιά του Διδασκάλου, όμως η Χάρη του λειτουργεί σε όλη της την πληρότητα. Η φυσική μας ζωή είναι προκαθορισμένη απ᾽ τον Θεό κι ο καθένας από μας πρέπει να παίξει το ρόλο που του δόθηκε. Δεν έχω επιλογή στο θέμα αυτό. Όλα εξαρτώνται από τη Διδάσκαλο Δύναμη που εργάζεται υπεράνω μας. «*Είμαι μια μαριονέτα στα χέρια του κι ένας αυλός που μέσα απ᾽ αυτόν εκείνος παίζει*», είπε ο Διδάσκαλος Κιρπάλ για τον Διδάσκαλό του.

Όταν ο Διδάσκαλός μου άφησε το σώμα του, εγώ μετά από λίγες εβδομάδες πήγα στο Ρισικές, ένα μέρος απομονωμένο, στους πρόποδες των Ιμαλαΐων, για να ζήσω τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου, κάνοντας μπατζάν και σιμράν, καθώς δεν υπήρχε πια, για μένα, τίποτα στον κόσμο που να με ελκύει. Στην ερημιά διαλογιζόμουν δεκάξι με δεκαοχτώ ώρες την ημέρα με ένα διάλειμμα. Τριγύρισα όλο το Ρισικές. Συνάντησα παλαιστές του πνεύματος, καθώς κι εκείνους που έκαναν τα αρχικά τους βήματα: με στάσεις, προσευχές, ιεροτελεστίες. Οι περισσότεροι έκαναν ασκήσεις χάθα γιόγκα που είναι πολύ σκληρές και ενέχουν δυσκολίες και κινδύνους: Οι πράνες ή τα ζωτικά ρεύματα πρέπει να ελέγχονται, να ρυθμίζονται και να κατευθύνονται σωστά, πράγμα που δεν γίνεται εύκολα. Για τον μέσο οικογενειάρχη είναι πολύ δύσκολο και χρονοβόρο. Οι Άγιοι δε συνιστούν τέτοιου είδους ασκήσεις. Πολλοί άνθρωποι δεν είναι σωματικά σε θέση να ασκηθούν σ᾽ αυτού του είδους τη γιόγκα. Η υπέρβαση της φυσικής συνειδητότητας στην οποία φτάνει ένας γιόγκι που ακολουθεί το μονοπάτι των πράνας, μετά από μακριά και σκληρή πειθαρχία, επιτυγχάνεται από τους ασκούμενους στην Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα ακόμα κι από την ώρα της μύησης.

Η ποιότητα της Σεχάτζ γιόγκα, η φυσικότητα και η άνεση κάνουν την Σεχάτζ ή Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα προσιτή σε όλους. Η μουσική του Θείου Λόγου εξίσου πάλλει μέσα σε όλους κι εκείνος που ακο-

λουθεί το Μονοπάτι της, δεν έχει ανάγκη από ειδικές γνώσεις, είτε σωματικές είτε διανοητικές. Είναι εξίσου προσιτή στους νέους όσο και στους γέρους, στους αμαρτωλούς όσο και στους αγίους, στους απλοϊκούς όσο και στους μορφωμένους, στις γυναίκες και τα παιδιά όσο και στους άντρες και τους γέρους. Είναι η υψηλότερη μορφή γιόγκα, γιατί φέρνει πάλι πίσω την ψυχή στην Πηγή της.

Στο Ρισικές συνάντησα έναν μονάχα άνθρωπο που ανυψωνόταν πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, τον Ραγκουβατσάρυα. Ο άνθρωπος αυτός είχε βασιλικές συνήθειες, τέτοιες που ποτέ δεν σηκωνόταν, για να υποδεχτεί κάποιον. Όταν με είδε να πλησιάζω σε απόσταση εκατό μέτρων, σηκώθηκε όρθιος. Ο κόσμος είπε: «*Περίεργο αυτό. Ποτέ του δε νοιάστηκε για κανέναν. Είναι ίσως η πρώτη φορά στη ζωή του που σηκώνεται να συναντήσει κάποιον!*». Όταν πλησίασε, φυσικά αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε. Με αγάπησε και τον αγάπησα.

Από τη συζήτησή μας φάνηκε ότι ο Ραγκουβατσάρυα έφτανε μέχρι το πρώτο επίπεδο, το Σαχασντάλ Κανουάλ. Έτσι, βρήκα μονάχα έναν άνθρωπο εκεί που να έχει υπερβεί τη σωματική συνειδητότητα και να φθάνει στο πρώτο επίπεδο. Μου είπε: «*Το τι έμαθα περνώντας απ᾽ όλες τις Σάστρας, Βέδες και Ουπανισάδες, μπορείς να το καταλάβεις από την Εσωτερική σου εμπειρία*».

Ένα άλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό της Γιόγκα του Ήχου είναι η έμφαση που δίνει στην ανάγκη ύπαρξης ενός Τέλειου ζωντανού Διδασκάλου στο κάθε μας βήμα. Ο Γκουρού στην Σούρατ Σαμπτ Γιόγκα δεν είναι μονάχα ένα ον που μας εξηγεί την πραγματική φύση της ύπαρξης, μας οδηγεί στις πραγματικές αξίες της ζωής και μας μιλάει για τις σάντανας *(ασκήσεις διαλογισμού)* που πρέπει να πραγματοποιούμε για την Εσωτερική ανέλιξή μας. Είναι όλα αυτά κι ακόμα περισσότερα. Είναι επίσης ο Εσωτερικός οδηγός που καθοδηγεί την ψυχή από Επίπεδο σε Επίπεδο μέχρι τον τελικό της προορισμό. Ένας οδηγός, χωρίς τη βοήθεια του οποίου, η ψυχή θα συνέχεε τα ενδιάμεσα στάδια παίρνοντάς τα για τον τελικό σκοπό και θα συναντούσε εμπόδια που δεν θα ήταν σε θέση να υπερπηδήσει. Ο Διδάσκαλος μας ενώνει με τον άγιο Λόγο, που δίχως αυτόν δε θα υπήρχε ελπίδα σωτηρίας.

Ο Χαζούρ μου επέτρεψε να μείνω στην απομόνωση του Ρισικές για πάνω από πέντε μήνες και μετά μου έδωσε την εντολή να γυρίσω πίσω στο Δελχί, για να κατευθύνω τους λυπημένους από την απουσία του σατσάνγκις και να συνεχίσω το έργο του.

Η Αποστολή ανθίζει

Δεν ήμουν προετοιμασμένος να ζήσω ούτε ένα λεπτό μετά τον Χαζούρ. Ο Χαζούρ όμως μου έλεγε: «*Πρέπει να συνεχίσεις το έργο*». Απορούσα πώς θα μπορούσα τάχα να συνεχίσω το έργο. Πώς; Ο Χαζούρ έλεγε: «*Δεν είμαι δεμένος με κάποιο συγκεκριμένο τόπο. Οι πραγματικοί άγιοι δεν είναι προσηλωμένοι σε μια ορισμένη θρησκεία ή ενδυμασία. Δεν είμαι για τον ένα φίλος και για τον άλλον εχθρός*».

Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, πριν εγκαταλείψει το θνητό του σώμα, μου είχε δώσει συγκεκριμένες οδηγίες, για να εδραιώσω ένα κοινό χώρο, όπου όλοι οι αναζητητές της αλήθειας θα μπορούσαν να έρθουν και να καθίσουν από κοινού. Ως εκ τούτου, όσο ζούσε ο Χαζούρ και υπακούοντας αυστηρά στις επιθυμίες του, του υποβλήθηκε, τον Νοέμβριο του 1947, μια πρόταση για ένα «*Πνευματικό Σάτσανγκ*», βασικός σκοπός του οποίου θα ήταν η ηθική και πνευματική ωφέλεια της ανθρωπότητας, άσχετα από κάστα, χρώμα, πίστη, δόγμα, ηλικία, μόρφωση ή επάγγελμα. Αυτή την πρόταση ο Χαζούρ εγκάρδια επιδοκίμασε. Είπε: «*Είμαι ολοκληρωτικά και απόλυτα μαζί σας σ᾽ αυτή την προσπάθεια*» και ζήτησε από εμένα να δώσω πρακτική μορφή σ᾽ αυτό το σχέδιο.

Έτσι ιδρύθηκε το «*Ρουχάνι Σάτσανγκ*», σύμφωνα με τις οδηγίες του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι Μαχαράτζ. Το όνομα Ρουχάνι *(πνευματικό)* Σάτσανγκ προτάθηκε από τον ίδιο τον μεγάλο Διδάσκαλο. Ο μοναδικός σκοπός αυτού του σάτσανγκ είναι να παρουσιάζει την πνευματικότητα στην ανθρωπότητα μ᾽ ένα σαφή, ξεκάθαρο, επιστημονικό τρόπο, όπου τα αποτελέσματα να ελέγχονται με μαθηματική ακρίβεια.

Το Ρουχάνι Σάτσανγκ έχει να κάνει με την επιστήμη της ψυχής ή την επαφή με τον Εσώτερο εαυτό. Διδάσκει πώς μπορεί ο Εσωτερικός εαυτός *(ψυχή)* να ξεφύγει από την απραξία του εξωτερικού εαυτού *(προσωπικότητα)*, του αποτελούμενου από νου, ύλη και τις εξερχόμενες δυνάμεις, έτσι ώστε να τον καταστήσει ικανό να γίνει μάρτυρας της δόξας του Θεού, να δει το Φως Του και να ακούσει τη Φωνή Του μέσα στην Εσωτερική γαλήνη του εφησυχασμένου νου. Οι δραστηριότητες του Ρουχάνι Σάτσανγκ αποβλέπουν στο να ριζώσουν βαθιά μέσα στους αναζητητές της αλήθειας οι υψηλές αξίες της ζωής, το μεγαλείο του Θεού και η ανάγκη της ταπεινότητας που οδηγούν σε μια αγνή και τίμια ζωή αλήθειας, αγνότητας, μη βίας και αγάπης για όλα τα πλάσματα του Θεού, καθώς ακόμα και στην ανιδιοτελή προσφορά προς την ανθρωπότητα και ολόκληρη τη Δημιουργία. Η ηθική

ζωή είναι το πρώτο σκαλοπάτι προς την πνευματικότητα. Τα θέματα της εξάγνισης, της Αυτογνωσίας και της γνώσης του Θεού αντιμετωπίζονται πρακτικά, έτσι ώστε άνθρωποι διαφόρων κοινωνικών τάξεων και πεποιθήσεων, ζώντας στο καθημερινό, δικό τους οικογενειακό περιβάλλον να μπορούν να ωφεληθούν απ᾽ αυτά. Ο Μπάμπα Σαουάν Σινγκ δεν παρενέβαινε στο εξωτερικό τυπικό των θρησκειών. Ζητούσε απ᾽ όλους τους αναζητητές της αλήθειας να παραμείνουν στην όποια θρησκεία ανήκαν και να συνειδητοποιήσουν το στόχο για τον οποίο είχαν ακολουθήσει αυτή τη θρησκεία, διότι ο σκοπός όλων των θρησκειών είναι ο ίδιος: η Αυτογνωσία και Γνώση του Θεού.

Εδώ δεν έκτισα κανένα ναό. Ο κόσμος έρχεται και με ρωτά: «*Λοιπόν, ποιον ειδικό ναό έχετε αναγείρει;*». Τους απαντώ πάντοτε: «*Το ανθρώπινο σώμα είναι ο αληθινός ναός του Θεού. Αγαπώ όλους τους ναούς των ανθρώπινων θρησκειών, όμως εδώ δεν έχω κανέναν*». Και όσο για τους άλλους ναούς, ο κόσμος ολόκληρος είναι ναός του Θεού, ο ουρανός πάνω και η γη κάτω.

Πρόθεση και σκοπος του Ρουχάνι Σάτσανγκ είναι να βοηθήσει να δημιουργηθεί ένα πραγματικό Έργο Τέχνης: Ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος. Δηλαδή ένας ανθρωπος ελευθερωμένος από τα κατώτερα πάθη και τα ένστικτα που υποβιβάζουν την πραγματική του φύση. Ο άνθρωπος, όπως τον έπλασε ο Θεός, είναι ένα ανώτερο πλάσμα με ευγενικές ιδιότητες και υψηλόφρονες επιδιώξεις που διψάει να φθάσει την Αυτογνωσία και την Θέωση σ᾽ αυτή του τη ζωή. Δε βρίσκεται πάνω στη γη μόνο για να τρώει, να κοιμάται, να τεκνοποιεί και να πεθαίνει. Αυτές οι δραστηριότητες αφορούν τις χαμηλότερες τάξεις της Δημιουργίας. Ο άνθρωπος όμως έχει τη Θεϊκή σπίθα μέσα του και είναι προορισμένος για υψηλότερα ιδανικά. Οι αναζητητές εκπαιδεύονται και προσπαθούν να πετύχουν σωματική, ηθική και διανοητική ανέλιξη και γι᾽ αυτό το λόγο:

- **Α** Συμπληρώνουν ένα ημερολόγιο αυτοελέγχου, σημειώνοντας καθημερινά τις αποτυχίες τους στην αποφυγή βίας, τη φιλαλήθεια, την αγνότητα, την ταπεινοφροσύνη, την ανιδιοτελή προσφορά και την αυστηρή τήρηση χορτοφαγικής διατροφής, που σημαίνει την αποχή από κρέας, πουλερικά, ψάρια και αυγά γονιμοποιημένα ή όχι και την αποχή από αλκοολούχα ποτά και ναρκωτικές ουσίες. Το προοδευτικό ξερίζωμα αυτών των ελαττωμάτων δημιουργεί το σωστό περιβάλλον για τη συνεχή ανάπτυξη του σπόρου της πνευματικότητας, που εμφυτεύεται στον αναζητητή από τον Διδάσκαλο την ώρα της μύησης.

- **Β** Παρακολουθούν τακτικά το σάτσανγκ, όπου αναζητητές και μαθητές απόκτούν σωστή κατανόηση των διδαγμάτων του Διδασκάλου και ωφελούνται από την ακτινοβολία του.
- **Γ** Αφοσιώνονται τακτικά στις πνευματικές ασκήσεις, τόσο το πρωί όσο και το βράδυ.
- **Δ** Τραγουδούν και ακούν ύμνους από τα κείμενα αγίων διαφόρων θρησκειών, αφιερωμένους στον Θεό.
- **Ε** Μελετούν την ιερή λογοτεχνία, καθώς και βιβλία γραμμένα από τους Διδασκάλους.

Το τελικό αποτέλεσμα της παρεχόμενης άσκησης εκπαιδεύει τον μυημένο τόσο στο Εσωτερικό του ταξίδι, όσο και στο να τον καταστήσει έναν ευπρεπή, νομοταγή πολίτη και τελικά ένα κόσμημα για την κοινωνία. Το Ρουχάνι Σάτσανγκ έχει οργανώσει και στην Ινδία και στο εξωτερικό εκπαιδευτικά κέντρα, τα “σάτσανγκ”, που είναι ομάδες μελέτης, όπου μπορεί κανείς να μάθει τις αληθινές αξίες της ζωής από πνευματική άποψη. Στα κέντρα αυτά οι μαθητές εκπαιδεύονται και καθοδηγούνται από παλαιότερους μαθητές και έχουν επαφή με τον Διδάσκαλο μέσω αλληλογραφίας και με την υποβολή αναφοράς προόδου κατά τακτά χρονικά διαστήματα.

Σημείωση: Τα τελευταία χρόνια με τις ευκολίες επικοινωνίας που υπάρχουν και με τα συνεχή ταξίδια του σημερινού Διδασκάλου Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ, η επικοινωνία των μαθητών με τον Διδάσκαλο στηρίζεται σε διαφορετικές βάσεις.

Με τις καθοδηγήσεις του Χαζούρ άρχισα το σάτσανγκ που δεν είναι δικό μου, αλλά δικό του. Όλους θα μας περάσει αντίκρυ από τον ωκεανό της ζωής. Ό,τι ευλογίες απονέμει, προσφέρονται σε όλους. Κάθε δόξα και τιμή σ' Εκείνον πηγαίνει.

Η Αποστολή μας είναι να γεμίσουμε την ανθρώπινη καρδιά με συμπόνια, έλεος και παγκόσμια αγάπη που να ακτινοβολεί σε όλες τις χώρες, τα έθνη και τους λαούς της γης. Να κάνουμε μια αληθινή θρησκεία, τη θρησκεία της καρδιάς, ως κατευθυντήριο παράγοντα στη ζωή μας. Να μπορέσει ο καθένας ν' αγαπά τον Θεό, να αγαπά όλους, να υπηρετεί και να σέβεται όλα, αφού ο Θεός ενυπάρχει σε όλες τις μορφές. Στόχος είναι η ενότητα. Διαδίδω το μήνυμα της ενότητας στη ζωή και τους ζωντανούς. Αυτή είναι η οδός της ειρήνης στη γη. Αυτή είναι η Αποστολή της ζωής μου και προσεύχομαι και παρακαλώ να μπορέσει να εκπληρωθεί.

Φόρος Τιμής στον Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ

Pir Zamin Nizami
Πνευματικός προϊστάμενος των Μωαμεθανών στην Ινδία

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι Μαχαράτζ ήταν μια απ' αυτές τις μεγάλες ψυχές που η μουσική τους γέμισε όλη τη γη με τις γλυκές μελωδίες για την ενότητα του Θεού. Αφιέρωσε τη ζωή Του στην υπηρεσία της ανθρωπότητας και πρόσφερε τον εαυτό Του για την πνευματική ανάταση του ανθρώπου. Υποστήριξε την ενότητα σε όλα τα επίπεδα και αγωνίστηκε σκληρά, για να καταρρίψει τα εμπόδια της κάστας και της πίστης. Η ευσέβεια, η αφοσίωση, το πνευματικό μεγαλείο και η μαγνητίζουσα προσωπικότητά Του έλκυε τους αναζητητές της αλήθειας από τις πιο απομακρυσμένες περιοχές της Ινδίας αλλά και από χώρες πέρα απ' αυτήν. Υποδεχόταν τον καθένα με μεγάλη ταπεινότητα. Ζούσε τη ζωή ενός Αγίου.

Χιλιάδες άνθρωποι έτρωγαν δωρεάν στην κουζίνα στο Άσραμ Του. Η τελετή μύησης Νάαμ-Νταάν που έκανε ήταν ένα θέαμα να θυμάσαι! Στον καθένα μυούμενο δινόταν κάποια εμπειρία του Εσωτερικού Φωτός και Ήχου. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι ήταν αυστηρά χορτοφάγος. Στο Άσραμ Του και στους ξένους προσέφεραν αποκλειστικά χορτοφαγικά γεύματα. Ήταν τόσο αντίθετος του να κάνει κανείς κακό σε κάθε είδος της Δημιουργίας, ώστε κάποτε δε δέχτηκε να κοπεί ένα δένδρο, παρόλο που εμπόδιζε την ανέγερση του σπιτιού Του. Το άφησαν ανέγγιχτο και επέτρεψαν στον κορμό του να περάσει μέσα από τη στέγη και να τα κλωνάρια του απλωθούν

ελεύθερα πάνω της.

Ο Σαντ Κιρπάλ Τζι Μαχαράτζ σεβόταν πολύ το Νταργκάχ-Χαζράτ Νιζάμ-Ου-Ντιν Αούλια και πάντοτε συμμετείχε στους δικούς μας Urs εορτασμούς. Σε κάποιες περιπτώσεις, μάλιστα, συμμετείχε σε πνευματικές συζητήσεις πάνω στα Πέντε Ονόματα. Ήταν ένας άνθρωπος με τέτοια πληθώρα προτερημάτων, που είναι δύσκολο να τα απαριθμήσεις. Ο Σαντ Τζι είχε μεγάλο σεβασμό για όλες τις θρησκείες και τόσο βαθιά τις είχε μελετήσει, ώστε δεν είναι υπερβολή να πει κανείς ότι ήταν μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια των θρησκειών. Η Αποστολή του είναι μια ζωντανή δύναμη και έτσι θα εξακολουθήσει να είναι.

Όπως υπάρχουν ορόσημα πάνω στη γη,
έτσι υπάρχουν και ορόσημα στο χρόνο.
Το παρελθόν και το μέλλον είναι σφραγισμένα
βιβλία για μας.
Το ένα είναι στα πρόθυρα της λήθης,
το άλλο στη μήτρα της αβεβαιότητας.
Μόνο το ζωντανό παρόν μας ανήκει
και πρέπει να κάνουμε ότι είναι δυνατόν καλύτερο
για να το αξιοποιήσουμε,
πριν γλιστρήσει μέσα από τα χέρια μας
και χαθεί για πάντα.

Κιρπάλ Σινγκ

ISBN: 9789604305384